Έτος Ζ'

Τεύχος 140ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α', κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 6791

ΘΕΜΑΤΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Πῶς ἡ προπαγάνδα ἐπηρεάζει τὴν σκέψιν μας, ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β' κ. Κ. Τουζένη (συνέχεια) 6794

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ Ὅρκος τοῦ Ἑλληνόπαιδος, ὑπὸ ἀστυφύλακος κ. Γ. Γεωργακοπούλου .....

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ πρόβλημα τοῦ πόνου, ὑπὸ Δρος τοῦ Δικαίου καὶ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. Δ. Μαγκριώτη 6803

ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἴχνη ἐργαλείων—Γενικαὶ παρατηρήσεις, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Δ. Κατσιμαγκλῆ (συνέχεια) 6807

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος 6810

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ

Ἡ παληὰ γειτονιὰ τῆς Νεάπολης, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων κ. Δ. Σκουζέ 6811

ΣΟΒΑΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ρετζαῖοι—Ἡ λῃστεία τῆς Πέτρας—Πῶς ἀνεκαλύφθησαν καὶ πῶς συνελήφθησαν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων στὸ Ἐξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου (συνέχεια καὶ τέλος) 6814

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τυχηρὰ παίγνια στὴν Ἀμερική, ὑπὸ I. Gibsons, Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Φιλαδελφείας Ἀμερικῆς, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Α' κ. Δημ. Μόρου 6820

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Στὸν «Παρνασσὸ» μὲ τὴν Χ.Ε.Γ.Η.Ε., ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σπ. Πηλοῦ 6823

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου (συνέχεια) 6829

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6832

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς καὶ διαχείρισις οἰκονομικοῦ ἔτους 1958 6834

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 6836

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 140ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

212.—Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἀποκαλύπτει ὀργανώσεις τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς καὶ συλλαμβάνει στελέχη αὐτῆς.

***

212. Ἡ Γεν. Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἀποκαλύπτει ὀργανώσεις τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τῆς Κ.Ο. Πειραιῶς καὶ συλλαμβάνει στελέχη αὐτῆς.

—Στὶς 16 Αὐγούστου 1948 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ συλλάβῃ στελέχη τῆς στενῆς αὐτοάμυνας Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Πειραιῶς. Συνελήφθησαν οἱ ἑξῆς: 1) Γ. Παραγκάκης, 2) Σάββας Κυριακίδης, 3) Γ. Καλιγᾶς, 4) Ἀβραὰμ Ἀραμπατζόγλου, 5) Ἀναστάσιος Γρηγοριάδης, Γεώργ. Λυκιαρδόπουλος, 7) Κωνστ. Ἄρης, 8) Κ. Κολλιότσης, 9) Δαυὶδ Μουρατίδης, 10) Ἀθαν. Μαγγανᾶς, 11) Μαίρη Λεοντίδου, 12) Πάτροκλος Λουκίδης καὶ 13) Χρῆστος Φίλος.

Αὐτοὶ μαζὶ μὲ τούς: 1) Τσορβατζῆν ἢ Κουτσικώνην ἢ Τσιμιάνην Ἰωάννην τοῦ Κωνστ., γνωστὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀγησίλαος», ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρχηγὸς των καὶ μετὰ τὸ σαμποτὰζ τῆς Υ.Ε.Κ.Α. κατέφυγε στὶς συμμορίες, 2) Σταμάτην Γεώργιον γνωστὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Θέμης», ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπαρχηγός των καὶ κατέφυγε ἐπίσης στὶς συμμορίες, 3) Τσιμογιαννάκην Παναγιώτην, ποὺ ἐκρατεῖτο στὶς φυλακὲς γιὰ κομμουνιστικὴ δρᾶσι, 4) Μπερδούσην Παναγιώτην, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ συμπλοκὴ καὶ 5) Γεωργιάδην Νικόλαον, ποὺ ἐπίσης σκοτώθηκε κατὰ τὴ συμπλοκὴ μὲ τὸν ἀστυφύλακα Πετούση τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἀποτελοῦσαν τὴ στενὴ αὐτοάμυνα τοῦ Πειραιῶς.

Κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς τοῦ Π. Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὸ Μάρτη τοῦ 1946

κατώρθωσαν νὰ ἀναπτύξουν ἐξαιρετικὴ δρᾶσι μὲ ποικίλλα πρόσωπα ποὺ βρῆκαν καὶ τὰ ὁποῖα ἀνέλαβαν τὴν παρακολούθησι ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ὀργάνων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῶν Ἐθνικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας.

Ἡ ἐγκληματικὴ δρᾶσι τῆς στενῆς αὐτῆς αὐτοάμυνας εἶναι ἡ ἑξῆς :

α) Στὶς 19 Αὐγούστου 1946 δολοφόνησαν τὸν ἐθνικόφρονα Π. Τσιμπιδάρον. β) Στὶς 11 Ὀκτωβρίου ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν Δραπετσῶνα μέσα στὸ κατάστημά του τὸ Νικόλαο Δασκαλάκη ἀρχηγὸ τῆς ὀργανήσεως «Χ» Δραπετσῶνος, δολοφόνησαν ὅμως τὴν Εὐδοκία Τομαρᾶ. γ) Στὶς 18 Δεκεμβρίου 1946 δολοφόνησαν στὴ συνοικία Λεῦκες τὸν ἐθνικόφρονα Μιχαὴλ Ντα-μάτην. δ) Στὶς 29 Δεκεμβρίου 1946 ἐπεχείρησαν νὰ δολοφονήσουν, γιὰ τρίτη φορὰ τὸν Νικόλαο Δασκαλάκη, δολοφόνησαν ὅμως τὸ παιδί του Ἀθανάσιο, τὸν Γεώργιο Χατζηαντωνίου καὶ τὸν Παναγιώτη Τσάμη καὶ ἐτραυμάτισαν τὸ Φώτη Σταθόπουλο. ε) Στὶς 13 Ἰανουαρίου 1947 δολοφόνησαν στὴ Νίκαια τὸ Γεώργιο Καράμπελα ἀρχηγὸ ὀργανώσεως «Χ» Νικαίας. στ) Στὶς 10 Μαΐου 1947 ἀπεπειράθησαν γιὰ τετάρτη φορὰ νὰ δολοφονήσουν τὸ Νικόλαο Δασκαλάκη. ζ) Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῦ 1947, ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν στὸ Συνοικισμὸ Εὐγενείας τὸν ἐθνικό-φρονα Βασίλειο Μονογιό. η) Στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1947 ἐδολοφόνησαν τὸν ἐθνικό-φρονα Βασίλειο Λιακάκο. θ) τὴ 1 Νοεμβρίου 1947 πῆγαν στὸ ἀμαξοστάσιο τῆς Υ.Ε.Κ.Α. στὸ Ν. Φάληρο, καὶ ἀφοῦ μπῆκαν μέσα ἔβαλαν φωτιὰ γιὰ νὰ κάψουν τὰ Κρατικὰ αὐτοκίνητα. ι) Στὶς 18 Δεκεμβρίου 1947 ἐδολοφόνησαν τὸν τέως κομμου-νιστὴ Νικόλαο Γρηγοριάδη, ποὺ εἶχεν ἀποκηρύξει τὸν κομμουνισμό. ια) Στὶς 24 Ἀπριλίου 1948 στὴν Κοκκινιὰ ἀπεπειράθησαν νὰ δολοφονήσουν τὸν Πρόεδρο τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Πειραιῶς, Ἰωάννη Κασιμάτη καὶ ιβ) Στὶς 24 Μαΐου 1948 ἐνῷ πήγαιναν νὰ δολοφονήσουν τὸ στρατιώτη Γεώργιο Δασκαλάκη συνεπλάκησαν στὴν ὁδὸ Εὐβοίας τῆς Δραπετσῶνος μὲ τὸν ἀστυφύλακα τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμή-ματος Κ. Πετούση. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς ἀπὸ τὸ Ν. Γεωργιάδη καὶ πέθανε.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δρᾶσι τῆς στενῆς αὐτῆς αὐτοάμυνας τοῦ Πειραιῶς.

—Στὶς 23 Αὐγούστου 1948 ἀνεκαλύφθη παράνομος ὀργάνωσις τῆς κομμου-νιστικῆς ὀργανώσεως Πειραιῶς καὶ συνελήφθησαν ὀκτὼ μέλη αὐτῆς. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ κυρίως ἐπεδίωκε τὴν ἀνασυγκρότησι τῶν οἰκονομικῶν ἐπιτροπῶν καὶ τὴν ἐνέργεια ἐράνων, ἐξέδιδε δὲ καὶ ἕνα περιοδικὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τ ε χ ν ι κ ὸ ς Π α λ-μ ὸ ς» ἐθνικιστικοῦ περιεχομένου, τὸ προϊὸν ὅμως ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ περιο-δικοῦ αὐτοῦ διετίθετο ὑπὲρ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἡ ἰδία ὀργάνωσις ἔδιδε καὶ κινηματογραφικὲς παραστάσεις στοὺς μαθητὰς Νυκτερινῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τὰ δὲ ποσὰ ποὺ συνεκέντρωναν τὰ διέ-θεταν γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι τῶν ἐν παρανομίᾳ κομμουνιστικῶν στελεχῶν. Στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν αὐτῶν κατεσχέθησαν ἀρκετὰ κομμουνιστικὰ ἔνσημα.

—Ἀργότερα στὶς 10 Σεπτεμβρίου 1948 συνελήφθησαν 11 κομμουνισταί, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸν παράνομον ἐκδοτικὸ μηχανισμὸ τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργανώσεως Πειραιῶς, καὶ εἰδικῶς ἐξετύπωναν διάφορα κομμουνιστικὰ ἔνσημα, ἔντυπα καὶ πλαστὰ ἀστυνομικὰ ἔνσημα τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀνήρχετο σὲ πολλὲς χιλιάδες δρα-χμές. Στὰ χέρια τῶν κομμουνιστῶν αὐτῶν κατεσχέθη ἕνας χειροκίνητος πολύγραφος καὶ μία πρέσσα, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴν ἐκτύπωσι ἀστυνομικῶν ἐνσήμων.

—Στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1948 ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια Πειραιῶς ἐσημείωσε καὶ νέα ἐπιτυχία. Ἀπεκάλυψε τὴν κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι τοῦ παρανόμου τεχνικοῦ μηχα-νισμοῦ. Σὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνελήφθησαν 22 καὶ διέφυ-γαν τὴν σύλληψι 13 κατώρθωσαν νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ τὸ 1946 καὶ ἀνέπτυξαν ἐξαι-ρετικὴ δραστηριότητα γιὰ τὴ λειτουργία τῶν παρανόμων τυπογραφείων, τὰ ὁποῖα

λειτουργοῦσαν σὲ ἀφοδευτήρια καταλλήλως διασκευασμένα. Ἐκεῖ ἐξετύπωναν προκηρύξεις τὶς ὁποῖες μετέφεραν στὶς γιάφκες ἀπ' ὅπου διεμοιράζοντο κατόπιν.

Ἐπίσης πραγματοποιοῦσαν παρανόμους συγκεντρώσεις καὶ συνέλεγαν χρήματα μὲ ἐράνους γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν συμμοριῶν τῶν κομμουνιστῶν.

—Στὶς 15 Νοεμβρίου 1948 ἀνεκαλύφθη μιὰ μεγάλη κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι γυναικῶν. Σκοπὸς τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ἦταν ἡ συλλογὴ χρημάτων γιὰ τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας καὶ ἡ γενικὴ προπαγάνδα γιὰ τὸ Κ.Κ.Ε.

Συνελήφθησαν ἐν συνόλῳ 35 γυναῖκες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν Α' γυναικεία κομμουνιστικὴ ἀχτίδα Πειραιῶς ποὺ περιελάμβανε τὶς Κ.Ο.Β. γυναικῶν Δραπετσῶνος, Εὐγενείας, Ἁγ. Σοφίας, Ταμπουρίων, Ἁγ. Δημητρίου καὶ Ἀμφιάλης.

—Στὶς 3 Δεκεμβρίου 1948 ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γενικῆς Ἀσφαλείας Πειραιῶς, κομμουνιστικὴ ἐπαγγελματικὴ ὀργάνωσι τοῦ Κ.Κ.Ε., τύπου Ε.Α.Μ. Συνελήφθησαν 34 ἄτομα τὰ ὁποῖα ἐνεργοῦσαν ἀπὸ κοινοῦ γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας, καὶ ἐνίσχυσιν οἰκονομικῶς καὶ μὲ κάθε μέσο τοῦ ἀγώνα τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

—Στὶς 4 Δεκεμβρίου 1948 συνελήφθησαν 55 μέλη τῆς παρανόμου κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως νεολαίας (Ε.Π.Ο.Ν.) Πειραιῶς, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τὸ 1945 προέβαινον σὲ διάφορες ἀντεθνικὲς πράξεις, ἤτοι παράνομες κομμουνιστικὲς συγκεντρώσεις, συλλογὴ ἐράνων, προπαγάνδα, διανομὴ κομμουνιστικῶν προκηρύξεων κλπ.

—Στὶς 7 Δεκεμβρίου 1948 συνελήφθησαν δέκα ἐννέα μέλη τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Νικαίας τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναλάβει τὴν διάθεσιν κομμουνιστικῶν ἐνσήμων γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

—Τὸν Δεκέμβρη τοῦ 1948 ἀνεκαλύφθη ἡ μαζικὴ λαϊκὴ αὐτοάμυνα τῆς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως Πειραιῶς καὶ συνελήφθησαν σημαίνοντα στελέχη αὐτῆς.

Ἡ μαζικὴ λαϊκὴ αὐτοάμυνα ἄρχισε τὴ δρᾶσι της ἀπὸ τὸ Μάϊο τοῦ 1946 στὶς βόρειες καὶ βορειοδυτικὲς συνοικίες τοῦ Πειραιῶς μὲ τὴν ἀναγραφὴ φωτεινῶν ἐπιγραφῶν, τὴ στρατολογία κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ μὲ τὴν ἐνέργεια διαφόρων ἄλλων ἐκδηλώσεων, ποὺ σκοπὸ εἶχαν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐμψυχώσουν καὶ φανατίσουν τὰ στελέχη καὶ τὰ μέλη της ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ σμπαραλιάσουν τὸ ἠθικὸ τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

Κεῖνοι ποὺ συνελήφθησαν τότε ἦταν οἱ ἑξῆς: α) Νικ. Σιωτάκης, β) Παῦλος Ἀντωνίου, γ) Σταμάτης Ἀναστασόπουλος, δ) Κ. Μακρῆς, ε) Γεωργ. Κιάγλου, στ) Ἀναστ. Δεληγιάννης, ζ) Βασιλ. Βατικιώτης, η) Ἀναστ. Ροσοπόγλου, θ) Ἄγγ. Πρέκας, ι) Περικλῆς Πατριαρχέας, ια) Βασιλ. Ποντίκης, ιβ) Νικόλαος Θεοχαρίδης, ιγ) Ν. Δημακαράκος, ιδ) Ἐλευθ. Καζάκος, ιε) Ν. Γεωργοπαπαδάκος, ιστ) Ἰωαν. Σῖμος, ιζ) Κων/νος Καρρᾶς, ιη) Κωνστ. Τελάκης, ιθ) Στέφανος Κυριακίδης, κ) Κωνστ. Φαρμάκης, κα) Φωτεινὴ Οἰκονομίδου, κβ) Βασιλ. Βεζιρόπουλος, κγ) Παναγ. Σουγλάκος, κδ) Νικόλ. Δημητρουλᾶκος, κε) Ἰάκωβος Ζῶρζος, κστ) Πέτρος Φυραρίδης, κζ) Εὐριπίδης Μάστορας, κη) Σάββας Χαλκίδης, κθ) Νικήτας Σουγλάκος, λ) Νικολ. Ἀχανασάκος, λα) Γεώργ. Ντοῦσκος, λβ) Δημήτριος Ρούσσης, λγ) Σάββας Ἀθηναῖος, λδ) Σταμάτιος Ταγαρούλιας, λε) Στυλιανὸς Τριανταφύλλου, λστ) Γεώργ. Συναπίδης, λζ) Ἀντώνιος Ἐλευθεριάδης, λη) Ἀλεξ. Μιχαηλίδης, λθ) Τρύφων Παπαδόπουλος καὶ μ) Βασιλ. Χυτίρογλου. Μὲ αὐτοὺς εἶχαν συνεργασθῆ καὶ ὁ Ἰωάννης Τσορβατζῆς ἢ Κουτσικώνης ποὺ εἶχε καταφύγει στὶς κομμουνιστοσυμμορίες μετὰ τὸ σαμποτὰζ τῆς Υ.Ε.Κ.Α., ὁ Γεώργιος Σταμάτης ποὺ εἶχεν ἐπίσης καταφύγει στὶς κομμουνιστοσυμμορίες, ὁ Χρῆστος Φίλος ποὺ εἶχε προηγουμένως συλληφθῆ καὶ ἐκρατεῖτο στὶς φυλακὲς καὶ ὁ Ἀντώνης Γκότσης, ποὺ ἐπίσης ἐκρατεῖτο στὶς φυλακὲς γιὰ τὴ δρᾶσι του στὴν παράνομη κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι Ο. Ε. Ν. Ο.

(Συνεχίζεται)

ΠΩΣ Η ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΚΕΨΙΝ ΜΑΣ

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β'
κ. ΚΩΝ. ΤΟΥΖΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

5.—Μέσα δι' ὧν ἐνεργεῖται ἡ προπαγάνδα.

***

5. Μέσα δι' ὧν ἐνεργεῖται ἡ προπαγάνδα.

Ἡ προπαγάνδα εἶναι μία ἐπιστήμη, ἥτις ὑπακούει εἰς νόμους, καθορισθέντας ἰδίως ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος οἵτινες ἀφοροῦν τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀτόμων ἢ τῶν ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ὄχλων. Οἱ νόμοι τῆς ἀτομικῆς καὶ ὁμαδικῆς ψυχολογίας εὗρον μίαν θαυμαστὴν ἀνάπτυξιν ὀφειλομένην εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ ταχύτητα τῶν συγχρόνων μέσων ἐπικοινωνίας.

Τὰ μεγάλα ταῦτα τεχνικὰ μέσα ἀνήγαγον τὴν προπαγάνδαν εἰς μίαν «νέαν πολιτικὴν δύναμιν».

Ἡ προπαγανδιστικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν ἰδεῶν καὶ γεγονότων μέχρι προσφάτως, ἐγένετο δι' ἐμπειρικῶν μεθόδων καὶ ἐντὸς τῆς δυναμικότητος τῶν περιωρισμένων τεχνικῶν μέσων μεταδόσεως. Ἀφ' ὅτου ὅμως κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς προπαγάνδας ἐξειλιγμένα μέσα διὰ τῶν ὁποίων ὁ προπαγανδιστὴς γίνεται κυρίαρχος τοῦ χώρου καὶ τῶν ἀποστάσεων καὶ τὴν θέσιν τῆς ἐμπειρικότητος κατέλαβεν ἡ ἐπισταμένη ἔρευνα τῶν διαφόρων γεγονότων ἡ προπαγάνδα ἀπέκτησε τεραστίας δυνατότητας καὶ κατέστη ἐξόχως ἐπικίνδυνος.

Θὰ προσπαθήσωμεν ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ ν' ἀναπτύξωμεν τὰ κυριώτερα τῶν μέσων, ἅτινα χρησιμοποιεῖ σήμερον ἡ προπαγάνδα.

Ὁ λόγος ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην του ἔννοιαν γραπτὸς ἢ προφορικός, ὡς ἐφημερίδες, περιοδικά, φέϋ βολάν, διάφορα φυλλάδια, ραδιόφωνον, ὁμιλίαι, διαγγέλματα, μηνύματα, μανιφέστα, διακηρύξεις, συνθήματα, ραδιοφωνικὰ σκέτς, σαλπίσματα, ὕμνοι, θούρια, παραδόσεις, θρῦλλοι, κινηματογραφικαὶ ταινίαι, θέατρον, συγκεντρώσεις, διασπορὰ φημῶν, εἰκόνες, σχεδιαγράμματα, διάφορα ἄλλα μηχανικὰ μέσα στρατιωτικαὶ παρελάσεις, μνημεῖα, ἀγάλματα εἶναι τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν προπαγάνδαν μέσων, τὰ ὁποῖα ἐξασκοῦν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπηρεάζωνται κατὰ ἕνα τρόπον ὑπὸ ταύτης.

Συνήθως χρησιμοποιεῖται ἓν τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαπλωθῇ εὐρέως ἡ προπαγάνδα, ἀλλ' εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ περισσότερα ταὐτοχρόνως.

Τὸ πλέον πρωτόγονον καὶ πρόχειρον μέσον προπαγάνδας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ καὶ αἱ συνοδεύουσαι αὐτὴν χειρονομίαι.

Ὁ προφορικὸς λόγος ὡς μέσον προπαγάνδας θεωρεῖται καλύτερον μέσον ἢ ὁ γραπτὸς τοιοῦτος. Ἡ προσωπικότης τοῦ ῥήτορος, ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς του, ἡ στάσις του, αἱ χειρονομίαι του, ἐπιδροῦν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου ὁ προφορικὸς λόγος θίγει ἀμέσως τὸ συναισθηματικὸν πεδίον τοῦ ἀκροατοῦ καὶ ἐκείνην τοὐλάχιστον τὴν στιγμὴν ὁλόκληρος ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ ὅσα λέγει ὁ ῥήτωρ. Κάθε τόνος, κάθε ἔμφασις, κάθε ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς τοῦ ῥήτορος προκαλοῦν εἰς τὸν ἀκροατὴν ἀνάλογον συναίσθημα.

Εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν του ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος ἀναφέρει κάποιον ἱεροκήρυκα ὀνόματι Οὑίτφηλντ, ὅστις ἐνεπνεύσθη τὴν ἰδέαν ἱδρύσεως ὀρφανοτροφείου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φιλαδελφείας ἐνῷ ὁ Φραγκλῖνος ἦτο ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως Ὀρφανο-

τροφείου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Γεωργίας. Ἔτυχε νὰ παρευρίσκεται εἰς ἕνα κήρυγμά του καὶ ἀντελήφθη ὅτι ὁ Οὐΐτφηλντ εἶχε σκοπὸν νὰ ζητήσῃ εἰς τὸ τέλος συνδρομὴν διὰ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, ἐξακολουθεῖ δὲ εἰς τὴν αὐτοβιογραφίαν του ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος ὡς ἑξῆς : «σιωπηρὰ εἶπα μέσα μου. Ἀπὸ μένα δὲν θἄπερνε τίποτε. Εἶχα στὴν » τσέπη μου μιὰ φούχτα χάλκινα νομίσματα, τρία ἢ τέσσαρα ἀσημένια δολλάρια καὶ » πέντε πιστώλας σὲ χρυσό. Καθὼς προχωροῦσε τὸ κήρυγμά του ἄρχισα νὰ μαλα- » κώνω καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ δώσω τὰ χάλκινα. Ἡ ἔντασις ὅμως τῆς εὐγλωτ- » τίας του μὲ ἔκανε νὰ ντραπῶ γι' αὐτὸ κι' ἀποφάσισα νὰ δώσω καὶ τ' ἀσημένια » καὶ τόσο θαυμάσια τελείωσε ποὺ ἄδειασα τὴ τσέπη μου ὁλόκληρη στὸ δίσκο ἐκεῖνο » ποὺ μάζευε τὶς εἰσφορές. Ἔδωσα καὶ τὰ χρυσᾶ ὅλα».

Ὁ ἴδιος ὁ Φραγκλῖνος ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει ὅτι εἰς τὸ κήρυγμα παρίστατο μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἕνας φίλος του ὁ ὁποῖος ἀκριβῶς διὰ νὰ μὴ δώσῃ τὴν συν- δρομή του τὴν ὁποίαν προέβλεπε ὅτι θὰ ἐζήτει ὁ Οὐΐτφηλντ ἐπρονόησε νὰ μὴ πάρῃ χρήματα μαζί του. Πρὸς τὸ τέλος ὅμως τῆς ὁμιλίας ἠσθάνθη τόσο δυνατὴ τὴν ἐπι- θυμίαν νὰ προσφέρῃ, ὥστε ἀπετάνθη εἰς ἕνα γείτονά του ὁ ὁποῖος ἐστέκετο δίπλα του, γιὰ νὰ δανεισθῇ μερικὰ χρήματα. Ὁ γείτων του ὅμως ἦτο, ἴσως, ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε τὴν σταθερότητα νὰ μὴ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ὁμιλητοῦ καὶ νὰ ἀπαντήσῃ «ὁποιαδήποτε ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ δάνειζα ἀμέσως, ὄχι ὅμως τώρα γιατὶ » φαίνεται πῶς δὲν εἶσαι στὰ καλά σου».

Διὰ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ὁ προφορικὸς λόγος πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἔχομεν ἰδίαν ἀντίληψιν ὡς πρὸς τὴν ἔξαψιν τῶν παθῶν καὶ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα ἐπακολουθοῦν διαφόρους συγκεντρώσεις.

Κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Μαΐου 1958 ὑποψήφιος βουλευτὴς ἐξεφώνει προεκλο- γικὸν λόγον εἰς κάποιο χωριὸ τῆς Θεσσαλίας. Οἱ ὀπαδοί του ἐπηρεασθέντες ἐκ τῶν λόγων του μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας του ἐκακοποίησαν ἀντιφρονοῦντας ὁμοχωρίους των. Ἄπειρα ὅσα τοιαῦτα παραδείγματα ὁμαδικῆς ὑποβολῆς ἐκ τῶν λόγων ἑνὸς ῥήτορος δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν.

Ἐνῷ ὡς προελέχθη ὁ προφορικὸς λόγος θίγει ἀμέσως τὸ συναισθηματικὸν πεδίον τοῦ ἀκροατοῦ, ὁ γραπτὸς ἐπηρεάζεται ἀπὸ διαφόρους συνθήκας. Οὕτω ἡ ψυ- χικὴ διάθεσις τοῦ ὑφισταμένου τὴν γραπτὴν προπαγάνδαν καθ' ἣν ὥραν ἀναγινώσκει τὸ γραπτὸν κείμενον, αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς τὸ ἀναγινώσκει, ἡ φήμη τοῦ συγγραφέως, ὅταν πρόκειται περὶ βιβλίου, ἡ ἐγκυρότης μιᾶς ἐφημερίδος ὅταν πρόκειται περὶ δημοσιευομένης διὰ ταύτης εἰδήσεως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποικίλοι παράγοντες συντε- λοῦν εἰς τὸ νὰ ὑφίσταται μεγαλυτέραν βάσανον καὶ ἔρευναν ἡ διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου γενομένη προπαγάνδα.

Εἰς τὸν γραπτὸν λόγον ἀνήκουν τὰ περισσότερα σχεδὸν τῶν μέσων δι' ὧν ἀσκεῖται ἡ προπαγάνδα. Ἡ ἐ φ η μ ε ρ ὶ ς ἀποτελεῖ ἓν μέσον προπαγάνδας ἄρι- στον. Δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ πολλὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀναγνωστῶν μὲ τὸ περιεχό- μενόν της. Ὑπάρχει εἰς αὐτὴν μία τεχνική, ἡ ὁποία ἀσκεῖ ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀναγνώστου. Αἱ ἐπικεφαλίδες τῶν εἰδήσεων ἔχουν μεγάλην σημασίαν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀναγνώστου εὐθὺς ἀμέσως, εἶναι πάντοτε τὸ πρῶτον μέρος τῆς δημοσιευομένης εἰδήσεως. Αἱ τάσεις τὰς ὁποίας δη- μιουργοῦν εἰς τοῦτον εἶναι πιθανὸν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ἀντίδρασιν τὴν ὁποίαν θὰ προ- προκαλέσῃ ἡ ἀνάγνωσις ὁλοκλήρου τῆς εἰδήσεως. Ἡ σελὶς εἰς τὴν ὁποίαν δημοσιεύ- εται μία εἴδησις, ἡ θέσις τῆς εἰδήσεως ἐν τῇ σελίδι, τὸ γόητρον μιᾶς ἐφημερίδος, ἐπηρεάζουν ψυχολογικῶς τὸν ἀναγνώστην.

Παραθέτω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἄρθρον «Ματιὲς στὴ σύγχρονη νεότητα», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «ΑΚΤΙΝΕΣ» τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1959:

«Καὶ πρῶτα τὸ μάτι μας ἂς στραφῇ στὸ τυπωμένο χαρτί, στὸ ἔντυπο γενικά, ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ὡς τὸ λογοτεχνικὸ βιβλίο. Ὁ τύπος ἀνήκει στὰ σπουδαῖα καὶ

ἐξαιρετικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ συμβάλουν ἀποτελεσματικώτατα στὴ διαφώτισι, στὴ διαπαιδαγώγησι, στὴ μόρφωσι καὶ γενικὰ στὴν πρόοδο, στὴν προκοπή, στὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνύψωσι τοῦ λαοῦ. Ὁ τύπος μπορεῖ νὰ ποδηγετήσῃ ἕνα λαό, νὰ τὸν ἀνεβάσῃ, ὅσο καὶ νὰ τὸν διαφθείρῃ καὶ νὰ τὸν κρημνίσῃ. Κρύβει μέσα του τόσο δημιουργικές, ὅσο καὶ καταστρεπτικὲς καὶ διαλυτικὲς δυνάμεις. Ἀποβαίνει ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ τῆς συνειδήσεως ἢ τῆς ἀσυνειδησίας, τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐθύνης του, τόσο εὐχὴ καὶ εὐτυχία, ὅσο κατάρα καὶ ἀνυπολόγιστη δυστυχία καὶ μάστιγα».

«Καὶ δυστυχῶς τὸ τελευταῖο συμβαίνει συχνὰ στὶς ταραγμένες ἡμέρες μας, ὅσο κι' ἂν ὑπάρχουν τιμητικὲς ἐξαιρέσεις. Ἔτσι ὁ τύπος γίνεται μία αἰτία τῆς ἐπαναστατικῆς τάσεως τῆς νεότητος. Διότι, ὅπως ἔγραφε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Ι. Βλασίδης στὸ περιοδικὸς «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» (1958, σ. 342 κ. ἑπ.) «ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος—καὶ εἰδικώτερον ὁ νεαρὸς ἀναγνώστης—συγκρίνει συνεχῶς τὴν ἰδικήν του θέσιν μὲ τὸ πλῆθος τῶν εὐκαιριῶν εὐχεροῦς καὶ ἀνωδύνου πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς προβολῆς, τὰς ὁποίας διαβάζει εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀποκτᾷ ἀσυλλόγιστον καὶ ὑπερβολικὴν πίστιν καὶ φανατισμὸν εἰς τὰς ἰδικάς του πιθανότητας ἐπιτυχίας καὶ ὑπερβολικὴν πίστιν καὶ φανατισμὸν εἰς τὰς ἰδικάς του ἐπιτυχίας καὶ ὅταν τελικῶς ἀποτύχῃ—ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον—νομίζει ὅτι ἀδικεῖται, θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ὑποτιθεμένους ἐχθρούς του, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἄφισαν νὰ προβληθῇ, γίνεται «ἐπαναστάτης» καὶ προστίθεται εἰς τὴ στρατιὰν τῶν κοινωνικῶν ἀνατροπέων».

«Συγχρόνως, πολλὲς φορές, ὁ τύπος σπρώχνει καὶ στὸ ἠθικὸ χάος μιὰ μερίδα τῆς νεολαίας μας. Μιὰ καλὴ πρᾶξις, κάτι τὸ εὐγενικό, μόλις ἀναφέρεται στὶς σελίδες τοῦ τύπου. Κι' ὅταν ἀναγράφεται, γράφεται μὲ τὰ «ψιλά», χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ περιέργεια. Ἀντίθετα ὅμως δολοφονίες, σεξουαλικὰ καὶ ἄλλου εἴδους σκάνδαλα, ἀπαγωγὲς καὶ ὅ,τι ἄλλο δημιουργεῖ θόρυβο γεμίζουν σελίδες μὲ μεγάλα καὶ χρωματιστὰ γράμματα, μὲ λεπτομέρειες καὶ εἰκόνες, μὲ ἐπεξηγήσεις, μόνον καὶ μόνο γιατὶ ἔτσι ἀνεβαίνει ἡ κυκλοφορία.

«Τῆς ὑλιστικῆς αὐτῆς νοοτροπίας μιᾶς μερίδος τοῦ τύπου θύματα εἶναι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἔφηβοι. Εἶναι πλατειὰ ἡ κακὴ ἐπίδρασις τοῦ τύπου ἐπάνω στοὺς νέους, ποὺ διαβάζουν ἀχόρταγα τὶς περιγραφὲς τῶν ἐγκλημάτων, τῶν φόνων, τῶν κλοπῶν καὶ ρουφοῦν τὰ διηγήματα καὶ τὰ μυθιστορήματα, πού, γιὰ λόγους κυκλοφοριακούς, τὸ περιεχόμενόν τους εἶναι ὠμό, ἔντονα σεξουαλικὰ χρωματισμένο».

Τὰ Βιβλία ἀποτελοῦν ἓν ἐκ τῶν κυριωτέρων μέσων διὰ τῶν ὁποίων καταγράφεται ἡ πνευματικὴ πρόοδος καὶ μεταβιβάζεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Εἶναι τὸ θεμέλιον πάσης γνώσεως καὶ συμβολίζουν μίαν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων ἐπιτεύξεων τοῦ πολιτισμοῦ μας. Αἱ ἐντυπώσεις καὶ ἀντιδράσεις τὰς ὁποίας προκαλοῦν τὰ βιβλία εἶναι ποικίλαι.

Σοβαρὸν ρόλον παίζει τὸ βιβλίον μὲ τὸ ἀντιπνευματικὸν καὶ ὑλιστικὸν περιεχόμενον. Ὁ νέος ἰδίως δέχεται μὲ τὴν μελέτην τοῦ κακοῦ βιβλίου σωρείαν παραστάσεων διεστραμμένου κόσμου, ἀποκτᾷ ψευδαίσθησιν τῆς ζωῆς καὶ φθάνει ὡς τὸν κίνδυνον νὰ μιμηθῇ τὰ παρουσιαζόμενα ἐγκληματικὰ γεγονότα. Τὸ κακὸν βιβλίον ἐπιδρᾷ πολυπλεύρως εἰς τὸ σεξουαλικὸν παραστράτημα καὶ τὴν ὠμότητα, ἀμβλύνει τὸ φυσικὸν συναίσθημα τῆς αἰδοῦς, ἀνεβάζει τὰ ἔνστικτα καὶ τὴν τάσιν των πρὸς ἀπόλαυσιν, ἐρεθίζει εἰς τὸ ἔπακρον τὴν νοσηρὰν φαντασίαν καὶ ὁδηγεῖ καὶ αὐτὸν τὸν νέον εἰς τὸ παραστράτημα καὶ τὸ ἔγκλημα.

Τὰ βιβλία ἀποτελοῦν θαυμάσιον μέσον προπαγάνδας, συμβάλλουν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἔχουν δὲ ἰδιαίτερον γόητρον, τὸ ὁποῖον τείνει νὰ καταστήσῃ τὸν ἀναγνώστην πειθήνιον πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Εἶναι δυνατὸν νὰ δοθοῦν μέσῳ αὐτῶν ὁδηγίαι καὶ κρίσεις καὶ οὕτω νὰ διαγραφῇ σειρὰ ἐνεργειῶν, δι' ὧν θὰ ἐπιλυθοῦν ὡρισμένα προβλήματα. Ὁ συγγραφεὺς ἑνὸς βιβλίου διεξάγει

προπαγάνδαν εἴτε ἐκ προθέσεως εἴτε καὶ ἀσυναισθήτως. Ἕνα μυθιστόρημα «Ἡ Καλύβα τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ», ὅπου ζωγραφίζεται μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἡ μοῖρα τῶν δραπετῶν δούλων, ἤσκησεν ἀποφαστικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς κοινῆς γνώμης κατὰ τὸν πόλεμον μεταξὺ Βορείων καὶ Νοτίων ἐν Ἀμερικῇ.

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ μετεφράσθη εἰς 22 γλώσσας, ρεκὸρ διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὅταν ἀργότερα ὁ Ἀβραὰμ Λίνκολν συνήντησε τὴν συγγραφέα τοῦ μυθιστορήματος Χάριετ Μπῆτσερ Σόου, ἐχαιρέτισε μὲ θέρμην «τὴ μικρὴ γυναῖκα ποὺ ἄρχισε ἕνα μεγάλο πόλεμο».

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποίαν ἤσκησαν τὰ συγγράμματα τοῦ Ρουσσώ, τοῦ Βολταίρου τοῦ Diderot καὶ ἄλλων εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, καθὼς καὶ τοῦ Κὰρλ Μὰρξ εἰς τὴν Ρωσικὴν τοιαύτην. Ὁ «Ἀγών μου» τοῦ Χίτλερ, ἐγαλούχησε ἕνα λαόν, τὰ ἔργα τοῦ Στάλιν εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τῶν Σοβιετικῶν μαζῶν.

Τὰ διάφορα ἄλλα ἔντυπα ὡς φυλλάδια, προκηρύξεις, «φέϋβολάν», ἐπιγραφαί, χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης εὐρύτατα. Τὸ κείμενον αὐτῶν ἀναγνωρίζεται σχεδὸν πάντοτε ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ὡς προπαγάνδα. Ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ κυκλοφοροῦν εἰς εὐρύτατον κύκλον. Ὑπάρχουν ποικίλα ἔντυπα τῶν ὁποίων ὁ κύριος προπαγανδιστικὸς ρόλος εἶναι νὰ δώσουν εἰς τὸν δεχόμενον τὴν προπαγάνδαν ν' ἀντιληφθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ προπαγανδιστοῦ. Εἰς τὸ λεωφορεῖον, εἰς τὸ σιδηροδρομικὸν ὄχημα, εἰς τὰ τράμ καὶ εἰς ὅλα τὰ πολυσύχναστα μέρη ἡ ὕπαρξις διαφημιστικῶν πινακίδων, σκοπὸν ἔχει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιβάτου ἐπὶ τοῦ διαφημιζομένου εἴδους. Ἀποτελεῖ ὁλόκληρον ἐπιστήμην ἡ γνῶσις τῆς διαφημιστικῆς τέχνης διότι πολλάκις μία λέξις ἢ μία φρᾶσις εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἔχουν σοβαρὰ ἀποτελέσματα.

Ἀναφέρεται ὅτι εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Γερμανίας εἰς ἕνα πάρκον ἀνθοστόλιστον καὶ κατὰ μίαν ἡλιόλουστον ἀνοιξιάτικην ἡμέραν ἐκάθητο εἷς γέρων ἐπαίτης, ὅστις εἶχεν ἀνηρτημένην ἐπιγραφὴν ἔχουσαν οὕτω. «Βοηθῆστε με. Εἶμαι τυφλός». Ἕνας περαστικὸς ἀπὸ τὸ πάρκο τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε: «Θὰ σοῦ προσθέσω εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τρεῖς λέξεις καὶ θὰ δῇς ὅτι ἡ βοήθεια τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃς θὰ εἶναι μεγαλυτέρα». Ὁ τυφλὸς γέρων τὸν ηὐχαρίστησε φυσικὰ καὶ ὁ περαστικὸς διαβάτης συνεπλήρωσε τὴν ἐπιγραφὴν ὡς ἑξῆς: «Βοηθῆστε με, εἶμαι τυφλὸς καὶ εἶναι ἄνοιξις». Αἱ τελευταῖαι λέξεις ἤσκησαν μαγικὴν τρόπον τινὰ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν περιπατητῶν τοῦ πάρκου, οἱ ὁποῖοι ἀνελογίζοντο ὅτι ὁ γέρων λόγῳ τῆς τυφλότητός του δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀνοίξεως.

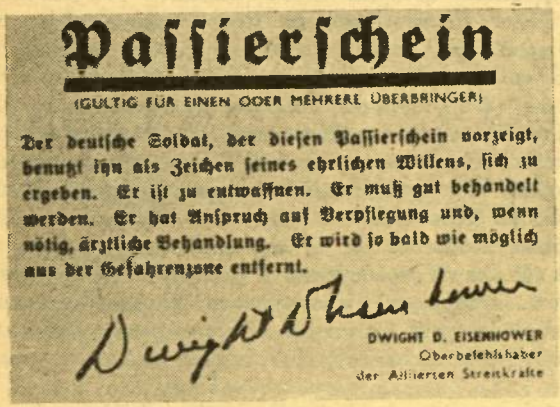
Ἡ ἐφημερὶς «ΒΗΜΑ» τῆς 15 Μαρτίου 1958 ἀναγράφει τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν λέξεων.

«Εἰς τὴν μετόπην τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, ὑπῆρχεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπιγραφὴ μὲ τὰς λέξεις «Εἶναι γλυκὺς καὶ προκαλεῖ ἐνθουσιασμὸν ὁ ὑπὲρ πατρίδος θάνατος». Ἡ διοίκησις τοῦ Πανεπιστημίου προέβη προσφάτως εἰς ἐπιχρύσωσιν τῆς ἐπιγραφῆς διότι λόγῳ τῆς πολυκαιρίας εἶχε τόσον ἀποχρωματισθῇ, ὥστε νὰ ἦτο σχεδὸν ἀθέατη. Οἱ δημοκρατικοὶ φοιτηταὶ τὴν ἐμουτζούρωσαν καὶ ἠξίωσαν τὴν κατάργησίν της. Δὲν ἐπέτυχον φυσικὰ τοῦ σκοποῦ των καὶ τὴν ἀντικατέστησαν μὲ τὴν φρᾶσιν «εἶναι ἀτιμωτικὸν καὶ ἀνόητον νὰ εὐνοῇ κανεὶς τὴν τρέλλαν». Ἐπηκολούθησαν σφοδραὶ διαμαρτυρίαι τῶν συντηρητικῶν φοιτητῶν οἱ ὁποῖοι ἐκραύγαζον «Ποδοπατοῦν τὴν εὐγενῆ ἀνάμνησιν τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν τῶν ὁποίων ἡ τελευταία λέξις ὅταν ἀπέθνησκον εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἦτο ἡ λέξις πατρίς».

Ὁ Πρύτανις ἐπρότεινε τότε εἰς τοὺς φοιτητὰς ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων καὶ τοὺς καθηγητὰς νὰ ἐξεύρουν μίαν ἐπιγραμματικὴν ἐπιγραφὴν «περισσότερον οὐδετέραν ἡ ὁποία νὰ ἐκφράζῃ ἕνα ἰδανικὸν ποὺ ἠμπορεῖ νὰ δικαιολογῇ ἕνα εὐγενῆ ἀγῶνα». Μεταξὺ τῶν 497 ὑποδειγματικῶν φράσεων αἱ ὁποῖαι ὑπεβλήθησαν, ἐνε-

κρίθη ἡ ἑξῆς: «Οἱ νεκροὶ ὑπενθυμίζουν τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ζώντων» καὶ οὕτω ἔληξεν ὁ προκληθεὶς σάλος.

Αἱ προκηρύξεις ἐχρησιμοποιήθησαν εὐρύτατα τόσον κατὰ τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον, ὅσον καὶ κατὰ τὸν Β' τοιοῦτον ἀποτελοῦν δὲ σύνηθες μέσον τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας. Ἔχουν τὸ πλεονέκτημα, ὅτι δύνανται νὰ μεταφέρωνται κατὰ χιλιάδας δι' ὅλων τῶν μέσων, εἴτε εἰς τὰς προκεχωρημένας γραμμὰς εἴτε εἰς τὰς πόλεις. Τὸ περιεχόμενόν των, ὀλιγόλογον πάντοτε, δίδει μερικὰς γενικὰς κατευθύνσεις καὶ δημιουργεῖ ψυχικὰς ἀντιδράσεις. Ὑπελογίσθη ὅτι ἐν ποσοστὸν

Passierschein

(GULTIG FUR EINEN ODER MEHRERE UBERBRINGER)

Der deutsche Soldat, der diesen Passierschein vorzeigt, benutzt ihn als Zeichen seines ehrlichen Willens, sich zu ergeben. Er ist zu entwaffnen. Er muß gut behandelt werden. Er hat Anspruch auf Verpflegung und, wenn nötig, ärztliche Behandlung. Er wird so bald wie möglich aus der Gefahrenzone entfernt.

DWIGHT D. EISENHOWER
Oberbefehlshaber
der Alliierten Streitkräfte

Ἡ προκήρυξις αὕτη καλεῖ τοὺς Γερμανοὺς στρατιώτας νὰ προσχωρήσουν εἰς τὰς γραμμὰς τῶν συμμάχων καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ τύχουν διατροφῆς, ἰατρικῶν φροντίδων, καὶ πάσης δυνατῆς βοηθείας μακρὰν τῆς ἐπικινδύνου ζώνης.

Tagesnachrichten

FÜR DEUTSCHE TRUPPEN AUF KRETA UND DEN AEGAEISCHEN INSELN

CHURCHILL UND EDEN IN MOSKAU

GROSSE RUSSISCHE OFFENSIVE IM NORDEN DER OSTFRONT

WIEDER 1.100

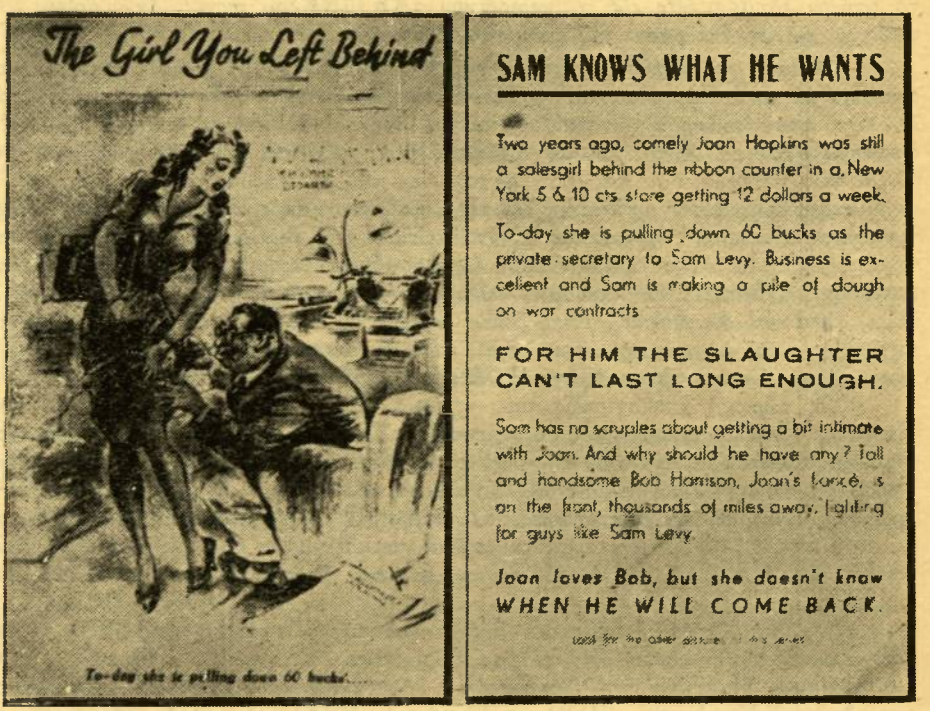
Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς προκηρύξεις ἔρριψαν οἱ σύμμαχοι εἰς τοὺς Γερμανοὺς τῆς Κρήτης καὶ τῶν νήσων Αἰγαίου, πληροφοροῦντες αὐτοὺς περὶ τῆς κρατούσης πολεμικῆς καταστάσεως εἰς τὰ διάφορα μέτωπα.

ἀρκετὰ σοβαρὸν (30 % περίπου) τῶν αἰχμαλώτων ἐν Κορέᾳ προήρχοντο ἐκ ριφθεισῶν προκηρύξεων. Λόγῳ τῆς εὐκολίας ἡ μέθοδος τῆς διὰ προκηρύξεων προπαγάνδας ἐχρησιμοποιήθη καὶ χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα εἰς τὸν πολιτικὸν καὶ πολεμικὸν τομέα.

Αἱ φωτογραφίαι, αἱ εἰκόνες, τὰ σχεδιαγράμματα ἀποτελοῦν καὶ ταῦτα ἔντυπα μέσα προπαγάνδας καὶ στηρίζονται ἐπὶ ἄλλης τεχνικῆς. Ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν λέξεων «τρικυμιώδης θάλασσα» καὶ μιᾶς εἰκόνος τοῦ φαινομένου. Αἱ λέξεις δέον νὰ προκαλέσουν σειρὰν ἐσωτερικῶν ἀνταποκρίσεων πρὶν ἡ συλληφθῇ τὸ νόημα τῶν λέξεων αὐτῶν, ἐνῷ διὰ τῆς εἰκόνος τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁράσεως γίνεται ἀμέσως αὐτομάτως καταληπτὸν τὸ φαινόμενον. Αἱ φωτογραφίαι παρουσιάζουν ἰδιαίτερον γόητρον, διότι συνήθως, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ἠθελημένης παραποιήσεως, εἶναι ἀκριβεῖς ἀναπαραστάσεις τῆς πραγματικότητος. Ἔχουν καὶ αὐταὶ τὴν ἄφωνον γλῶσσαν των. Ὀλίγα σχεδιαγραφήματα καὶ φωτογραφίαι δύνανται μόναι των νὰ προκαλέσουν τὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀντιδράσεις τὰς ὁποίας ἐπιθυμοῦμεν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1957 ἐπανεπατρίσθησαν ἐξ Ἀλβανίας Ἕλληνες στρατιῶται μετὰ 8ετῆ αἰχμαλωσίαν. Αἱ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν φωτογραφίας τῶν στρατιωτῶν τούτων κατασπαζομένων τὸ πάτριον ἔδαφος εὐθὺς ὡς ἐπάτησαν τοῦτο, συνώδευον δὲ τὴν φωτογραφίαν μὲ τὰ ἑξῆς σχόλια: «Οἱ σύντροφοι » τοῦ Ὀδυσσέως ἐδάκρυσαν ἀντικρύσαντες τὴν γενέτειραν. Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται

» μόλις προσεπέρασαν τὸ 'Αλβανικὸν φυλάκιον καὶ ἐπάτησαν τὴν γῆν τῆς 'Ελλάδος » ἔπεσαν πρηνεῖ καὶ φιλοῦσαν τὸ χῶμα. 'Ησαν νέοι καὶ σφριγηλοὶ ὅταν ὁ πόλεμος τοὺς κατέστησεν αἰχμαλώτους. 'Επέστρεψαν γέροι, ἄρρωστοι, ἐρείπια σωματικά». Αἱ

Κατὰ χιλιάδας ἀπέστελλον οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς συμμαχικὰς παρατάξεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς φωτογραφίας μὲ τὴν ἐπεξήγησιν: «Τὸ κορίτσι σας ἔμεινε πίσω. 'Η Τζόαν ἀγαπᾶ τὸν Μπόμπ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ξεύρῃ πότε θὰ γυρίσῃ»· θέλοντες οὕτω νὰ προκαλέσουν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ τὴν ἠθικὴν τῶν οἰκογενειῶν των.

λέξεις αὐταὶ προστιθέμεναι ἐν εἴδει λεζάντας, ὡς ἐξήγησις τῆς φωτογραφίας, προκαλοῦν ἀμέσως ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν τὴν ἀρχικὴν σημασίαν τῆς εἰκόνος.

Εἶναι δυνατὸν ἡ προπαγάνδα νὰ ὑπάρχῃ μόνον εἰς τὸ κείμενον τῆς ἐπεξηγηματικῆς ὑποσημειώσεως, ὅτε ἡ εἰκὼν χρησιμεύει διὰ νὰ προσελκύσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ἀναγνώστου καὶ νὰ τὸ κατευθύνῃ πρὸς τὴν ὑποσημείωσιν.

'Η ἐπιρροὴ τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι ἐπὶ τοῦ κοινοῦ εἶναι γνωστή. Τὸ Κράτος μάλιστα ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ καὶ μέτρα ἐναντίον τῆς ἐπιρροῆς ταύτης τοῦ κινηματογράφου καὶ ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδον εἰς τὰς αἰθούσας τῶν κινηματογράφων εἰς ἄτομα ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ἀκριβῶς διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐπιρροὴν ταύτην ἐκ τῶν κακῶν ταινιῶν.

Πλουσιωτάτη εἶναι ἡ βιβλιογραφία, ἡμετέρα καὶ ξένη, ἡ σχετικὴ μὲ τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ὁ κινηματογράφος εἰς τὸ παιδὶ καὶ τὸν ἔφηβον καὶ καθημερινῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας δημοσιεύονται σχετικὰ ἄρθρα τῶν ἁρμοδίων. Μόλις προσφάτως ὁ κ. Ὑφυπουργὸς 'Εσωτερικῶν, ἀντιλαμβανόμενος τὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος, προεκάλεσε σύσκεψιν τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιακῶν παραγόντων

καθὼς καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων, δυναμένων νὰ ἔχουν ἔγκυρον ἐπὶ τοῦ θέματος γνώμην καὶ συνεζήτησαν τὸν προσφορώτερον τρόπον ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος ἐλέγχου τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

Παραθέτω καὶ ἐδῶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἄρθρον «Ματιὲς στὴ σύγχρονη νεότητα», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «ΑΚΤΙΝΕΣ», μηνὸς Ἰανουαρίου 1959 σχετικὸν μὲ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κινηματογράφου.

«Πρέπει τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ τὴν τονίσουμε, συμφωνῶντας ἀπόλυτα μὲ τὸν Ι. Ξυροτύρη, ποὺ γράφει ὅτι: «μία ἀπὸ τὶς πολλὲς αἰτίες, ποὺ συμβάλλουν στὸ παραστράτημα τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων εἶναι καὶ τὰ θεάματα καὶ κυρίως ὁ κινηματογράφος. Αὐτὸς πρὸ παντὸς ἀσκεῖ μιὰ τεράστια ἐπίδρασι, τόσο στὴ διάπλασι τῶν παιδιῶν, ὅσο καὶ στὴν κατεύθυνσι ποὺ θὰ πάρουν οἱ νέοι στὴ ζωή. Ὁ κινηματογράφος αὐτὸς καθαυτόν, δὲν εἶναι καθόλου κακός, τοὐναντίον εἶναι ἐξαιρετικὰ μορφωτικὸς καὶ διδακτικός. Συντείνει πολὺ στὴ διαφώτισι τοῦ λαοῦ καὶ συντελεῖ ἐξαιρετικὰ στὴν πρόοδόν του, ὡστόσο ὅμως μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ καὶ στὴν καταστροφή. Μπορεῖ νὰ οἰκοδομῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ καταστρέφῃ. Ἐξευγενίζει, ἐκπολιτίζει, ἀλλὰ καὶ διαφθείρει. Ἕνας βαθὺς μελετητὴς καὶ σ' ὅλη σχεδὸν τὴ ζωή του σκηνοθέτης τοῦ κινηματογράφου λέγει, πὼς ὁ κινηματογράφος μπορεῖ ὅλα νὰ τὰ τραγουδήσῃ, ὅλα νὰ τὰ προαγάγῃ, ἀλλὰ καὶ ὅλα νὰ τὰ καταστρέψῃ».

«Ὡς τώρα ὁ ἀπολογισμός του, — χωρὶς βέβαια νὰ λείπουν καὶ οἱ φωτεινὲς ἐξαιρέσεις—κλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ τελευταῖον. Στὰ χέρια τοῦ σύγχρονου παραστρατημένου πολιτισμοῦ, ἔγινε ὄργανο καὶ αἰτία ἠθικῆς καταστροφῆς γιὰ τὴν νεότητα. Τοῦτο τὸ διαπιστώνουν παιδαγωγοί, καλλιτέχναι, νομικοί, ἰατροὶ καὶ τὸ συνυπογράφουν συνέδρια καὶ στατιστικές. Ὁ Edgar Hoover στὸ περίφημο βιβλίο του «Crime aux Etats-Unis», ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα τῶν μεγαλυτέρων γκάγκστερς τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ ἀνετράφησαν μέσα στὰ ὕποπτα κέντρα καὶ στὰ βλαβερὰ θεάματα.

«Τὴν ἴδια θλιβερὰ διαπίστωσι τῆς ἐπιδράσεως τῶν κακῶν φὶλμς στὴν παιδικὴ καὶ νεανικὴ ψυχὴ κάνουν καὶ πλῆθος Εὐρωπαῖοι μελετηταὶ τοῦ θέματος. Ὁ R. Chantefaux, Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων τοῦ Σηκουάνα, ἔγραφε στὸ περιοδικὸ «Educateurs» (Ἰουλίου—Αὐγούστου 1946) ὅτι «κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ τὴν βαθειὰ ἐπίδρασι τοῦ κινηματογράφου πάνω στοὺς νέους. Πολλά, πάρα πολλὰ εἶναι τὰ παραδείγματα ἐγκληματικῶν παιδιῶν, ποὺ τὶς πράξεις τους τὶς ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ κινηματογραφικὲς σκηνὲς καὶ στὰ ὁποῖα τὰ φὶλμς εἶχαν μιὰ ἐπίδρασι ἄμεση ἢ ἔμμεση, ἀλλὰ βεβαία.

«Καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς τοῦ Δικαστηρίου Ἀνηλίκων Θεσσαλονίκης—γιὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε στὶς λιγοστὲς αὐτὲς γνῶμες—σὲ μιὰ τελευταία του ἐγκύκλιο γράφει : «Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπίδρασις τῶν ἀκαταλλήλων διὰ τοὺς ἀνηλίκους κινηματογραφικῶν ἔργων εἰς τὴν ψυχὴν τῶν νέων. Τὸ θέαμα εἶναι ὁ ἐμπνευστὴς τῆς νεότητος. Οἱ ἀνήλικοι θεαταὶ ροφοῦν τὸ θέαμα, διὰ νὰ τὸ μεταφέρουν τὴν ἐπομένην εἰς τὰ παιγνίδια των καὶ τὴν μεθεπομένην εἰς τὴν ζωήν των... Ὅταν δίδωμεν εἰς τοὺς ἀνηλίκους διὰ θέαμα τὸν γκαγκστερισμόν, ὁ γκαγκστερισμὸς θὰ εἶναι ἡ συγκομιδή μας» (Περ. «Γρηγόριος Παλαμᾶς» Σεπτέμβριος—Ὀκτώβριος 1958).»

«Γεμᾶτες εἶναι οἱ ξένες καὶ οἱ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες ἀπὸ παραστρατήματα καὶ γκαγκστερισμοὺς ἀνηλίκων, ποὺ συνταράζουν τὶς πόλεις καὶ τὴν ὕπαιθρο, ὥστε εἶναι περιττὸ νὰ τὰ ἀντιγράψουμε ἐδῶ. Ἐξ ἄλλου τὸ βιβλίο «Κινηματογράφος καὶ νεότης» ποὺ ἔχει πολλὰ τέτοια γεγονότα συγκεντρώσει στὶς σελίδες του, εἶναι τόσο πρόχειρο γιὰ τὸν καθένα, ποὺ θὰ ἤθελε κάτι περισσότερο πάνω στὴν ἐπίδρασι τοῦ συγχρόνου φίλμ, στὸ νεανικὸ παραστράτημα.»

Ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς παροχῆς ψυχαγωγίας εἰς τὸ κοινὸν αἱ διάφοροι κινηματογραφικαὶ ταινίαι χρησιμοποιοῦνται ὡς μέσον τεραστίας προπαγάνδας. Αἱ ταινίαι

αἱ ὁποῖαι παράγονται εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσίαν, ἐμφαντικῶς ἐξυμνοῦν τὴν Ρωσικὴν ἱστορίαν καὶ κυρίως ἐκείνου τοῦ τμήματος, τὸ ὁποῖον προσαρμόζεται εἰς τὰς κομμουνιστικὰς θεωρίας ὅσον ἀφορᾷ τὰ αἴτια εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλεται τὸ μεγαλεῖον τῆς Ρωσίας. Γεγονότα τὰ ὁποῖα ὁδήγησαν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ 1917 ἐδραμοτοποιήθησαν καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὰ ἡ μορφὴ ἔπους. Οἱ Ναζὶ εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ τῶν προπαγανδιστικῶν ταινιῶν ἀπέτιον φόρον τιμῆς πρὸς τὸ κόμμα.

Ὅ,τι ἐλέχθη διὰ τὸν κινηματογράφον, ἰσχύει καὶ διὰ τὸ Θέατρον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ πλέον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ παρουσιάσῃ θεατρικὸν ἔργον εἰς ἀπομεμακρυσμένην περιοχήν, ἔνθα δὲν ὑπάρχει κινηματογράφος καὶ ἐπὶ πλέον λόγῳ τῆς διὰ ζώσης ἑρμηνείας τῶν ἔργων καὶ κινήσεως ζώντων ἀτόμων, ἀσκεῖ μεγαλυτέραν ἐπίδρασιν.

Τὸ ραδιόφωνον ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐξειλίχθη εἰς σπουδαιότατον μέσον ἐπικοινωνίας καὶ ψυχαγωγίας. Κατὰ τὸν Α' Παγκόσμιον Πόλεμον ἐχρησιμοποιήθη εἰς πολὺ μικρὰν κλίμακα, εὐθὺς ὅμως μετὰ ταῦτα κάθε Χώρα διεσκόρπιζεν εἰς τὰς ἄλλας προπαγάνδαν, διὰ τοῦ ραδιοφώνου. Τὸ ραδιόφωνον ἔχει μεγάλην ἀξίαν ὡς ὄργανον προπαγάνδας, διότι αἱ ἐκπομπαί του εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν ἀκουσταὶ ὑπὸ πολυαρίθμου ἀκροατηρίου. Ὑπελογίσθη ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι ὁμιλία τοῦ Προέδρου Ροὺζβελτ ἠκούσθη ὑπὸ τεσσαράκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων συγχρόνως.

Τὸ ραδιόφωνον «τρυπώνει» παντοῦ, στὸ σπίτι, στὸ μαγαζί, στὸ πλοῖο λειτουργεῖ πάντοτε, τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ. Ὁ Λένιν ἔλεγε χαρακτηριστικά, ὅτι «ὁ ραδιοφωνικὸς λόγος ἀποτελεῖ μία ἐφημερίδα, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη χαρτιοῦ, δὲν γνωρίζει ἀποστάσεις, καὶ τῆς ὁποίας τὴν διάδοση καμμία δύναμις εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν ἀνακόψῃ».

Ὅπως καὶ διὰ τὰ κοινὰ μέσα προπαγάνδας ὑπάρχουν καὶ διὰ τὸ ραδιόφωνον ὡρισμέναι τεχνικαὶ ἀρχαὶ ψυχολογικαί. Συνήθως οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀνοίγουν τὸ ραδιόφωνόν των διὰ ψυχαγωγίαν ἢ διὰ νὰ πληροφορηθοῦν τὰς τελευταίας εἰδήσεις. Τὴν ψυχολογικὴν ταύτην στιγμήν, ἐκμεταλλεύεται ὁ προπαγανδιστὴς διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν προπαγάνδαν του.

Τὸ μεγάφωνον εἰς τὰς μικρὰς ἀποστάσεις εἶναι ἕνα θαυμάσιον μέσον μεταδόσεως τοῦ λόγου. Ἀνέκαθεν, ἰδίως ὅμως τὰ τελευταῖα ἔτη γίνεται εὐρυτάτη χρῆσις αὐτοῦ. Ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι διὰ προχείρων ἐγκαταστάσεων μεταδίδει τὴν φωνὴν τοῦ ρήτορος εἰς μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἀτόμων, εἰς μικρὰν ἀπὸ τούτων ἀπόστασιν. Καὶ ἐν καιρῷ πολέμου ἐγένετο εὐρεῖα χρῆσις αὐτοῦ καὶ προσφάτως ἐν Κορέᾳ διὰ μεγαφώνου ἐκαλοῦντο ἑκατέρωθεν οἱ στρατιῶται νὰ παραδοθοῦν. Ἀναφέρεται ὅτι ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1920 Βρεταννὸς στρατηγός, εἰς ὃν ἀνετέθη ἡ καταστολὴ μιᾶς ἐπαναστάσεως εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἰνδιῶν, ἐχρησιμοποίησε τὸ μεγάφωνον καὶ μετέδωσεν εἰς τοὺς στασιαστὰς ἕνα «μήνυμα τῶν Θεῶν των» δι' οὗ ἐξεφράζετο ἡ δυσαρέσκειά των διὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ ἐπρόσταζον τούτους νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς οἰκίας των. Οἱ Γερμανοὶ ἐχρησιμοποίουν μεγάφωνα καὶ πινακίδας μὲ τὸ σύνθημα «διατὶ πολεμᾶτε» (pourqoi) εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς των διὰ νὰ κάμψουν τὸ ἠθικὸν τῶν Γάλλων στρατιωτῶν.

Διασπορὰ φημῶν. Εἶναι ἡ πλέον δύσκολος μορφὴ τῆς ἐχθρικῆς προπαγάνδας. Ἰδίως κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον αἱ συνθῆκαι εἶναι τοιαῦται, ὥστε αἱ διαδόσεις νὰ γίνωνται ἀχαλίνωτοι καὶ νὰ μεταδίδωνται γρηγορώτερον ἀπ' ὅτι ἐν καιρῷ εἰρήνης. Αἱ διαδόσεις διασπείρωνται αὐτομάτως, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλήρεις φόβου καὶ ἀβεβαιότητος. Εἶναι ἐπικίνδυνοι ἐὰν δὲν ἐξακριβωθῇ ἡ προέλευσίς των. Αἱ χειρότεραι διαδόσεις εἶναι ὅσαι ἔχουν δόσιν τινὰ ἀληθείας. Οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ἐπέδειξαν ἰδιαιτέραν δραστηριότητα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μοθόδου ταύτης. Ἐκέρδισαν μάχας πρὶν σχε-

δὸν ἀρχίσουν τὸν πόλεμον, ἢ μὲ ἀπιστεύτως μικροτέρας θυσίας διότι πρὶν ἢ ἀκουσθῇ ὁ βόμβος τῶν ἀεροπλάνων τὰ θύματα εἶχον πλήρως ἐξουθενωθῇ ἠθικῶς.

Τ ὰ σ ύ μ β ο λ α. (ἀγκυλωτὸς σταυρός, σταυρὸς τῆς Λωρραίνης, τὸ σφυρί, καὶ τὸ δρεπάνι, ὁ ὑψωμένος γρόνθος, ὁ ἐρυθρὸς ἀστήρ, τὸ V τῆς συμμαχικῆς νίκης), ἀποτελοῦν ἐπίσης τὰ πλέον εὐπρόσιτα πρὸς ἐφαρμογὴν μέσα, ὅπως αἱ πομπώδεις φράσεις, αἵτινες ἐπαναλαμβάνουσαι ἀξιώματα ἢ συνθήματα εἶναι τοῦ προφορικοῦ λόγου σύμβολα.

Ἡ τ έ χ ν η. Τέλος ἀποτελεῖ μίαν ἰδιαιτέραν μορφὴν προπαγάνδας. Εἶναι ἕνα στοιχεῖον ἀκτινοβολίας τοῦ ἔθνους. Τὰ διάφορα μνημεῖα, τὰ διάφορα καλλιτεχνικὰ ἔργα, ἡ λαϊκὴ μουσική, αἱ ἐκθέσεις, ἑλκύουν τοὺς λαοὺς καὶ προσηλώνουν τὴν ἀφομοιωτικὴν των δύναμιν ἐπὶ ἑνὸς τύπου σκέψεως καὶ ἀγωγῆς.

Πρέπει ὅμως νὰ τονίσωμεν ὅτι, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος πᾶν ὄργανον ὁσονδήποτε τέλειον καὶ ἂν εἶναι, ἔχει μικρὰν μόνον ἀξίαν εἰς χεῖρας ἑνὸς κακοῦ ἐργάτου, οὕτω καὶ εἰς τὴν προπαγάνδαν, τὰ τεχνικὰ μέσα δὲν ὠφελοῦν ἐφ' ὅσον τὸ ἄτομον δὲν δίδει πνοὴν εἰς αὐτά, δὲν τὰ προσαρμόζει καὶ δὲν δίδει ὥθησιν εἰς τὸν μηχανισμόν. Ἡ προπαγάνδα εἶναι κοινωνικὸς κατὰ κύριον λόγον μηχανισμὸς καὶ ἔχει ἀνάγκην τῆς τοιαύτης προσαρμογῆς. Τὴν ἀρχὴν ταύτην γνωρίζουν ἄριστα τὰ ὁλοκληρωτικὰ καθεστῶτα καὶ ἀποδίδουν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν δημιουργίαν στελεχῶν, δημαγωγῶν, προπαγανδιστῶν, ὡς καὶ κατωτέρω ἐν παρ. 6 θὰ ἀναγράψωμεν. *(Συνεχίζεται)*

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ὁ Ὅρκος τοῦ Ἑλληνόπαιδος

Ὀρκίζομαι τοὺς ὅρκους νὰ τηρήσω
ποὺ ἔχω πεῖ γιὰ τὴν Ἑλλάδα,
κι' αὐτὸ τὸ αἷμα μου νὰ χύσω
γιὰ τοῦ πολιτισμοῦ τὴ δάδα.

*

Ἔχω προγόνους ποὺ νικῆσαν,
Ξέρξηδες, Οὔνους, Τούρκους, Σλαύους,
χιλιάδες τρόπαια ἐστήσαν
σὰν πολεμοῦσαν τοὺς τυράννους.

*

Καὶ τὴν Ἑλλάδα θ' ἀναστήσουμε
ποὺ ὀνειρεύτηκαν αὐτοί,
ἀπ' τ' ἀργυρὰ νερὰ τοῦ Δούναβη
μέχρι τῆς Κύπρου τὸ νησί

*

Ποὺ εἶναι μ' αἷμα ποτισμένη
ποιὸς μπορεῖ νὰ τ' ἀρνηθῇ,
μὲς τὴν καρδιὰ ἔχω κλεισμένη
τοῦ Διγενῆ μας τὴν πνοή.

Γ. Γεωργακόπουλος

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὑπὸ Δρος τοῦ Δικαίου καὶ Συμβούλου τοῦ
Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. **Δ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ
1. Διατί ὁ πόνος; Ποία ἡ ἐξήγησίς του.

***

1. Διατὶ ὁ πόνος; Ποία ἡ ἐξήγησίς του.

I. Εἶναι ἀδύνατον νὰ στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας τριγύρω μας καὶ νὰ μὴν ἰδοῦμε παντοῦ τὸν πόνον, τὴν θλῖψιν καὶ τὰ δεινὰ ὑπὸ διάφορες μορφὲς καὶ ἐκδηλώσεις.

Στὶς σημερινὲς μάλιστα περιστάσεις καὶ πρὸ παντὸς ἐδῶ στὸν τόπον μας δὲν ὑπάρχει νομίζεις κανεὶς ποὺ νὰ μὴν γεύεται τὸν πόνον καὶ τὴν θλῖψιν κατὰ κάποιον τρόπον.

Ἀρκεῖ ὅτι ὑπάρχομεν διὰ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ πόνος. Ἔρχεται ἀπρόσκλητος μὲ κάθε εὐκαιρίαν. Μὲ τὸ παρελθόν, διότι αἱ πράξεις μας μᾶς ἀκολουθοῦν, μὲ τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παρόν. Δὲν παύει νὰ μᾶς περιτριγυρίζῃ κάθε ὥραν καὶ κάθε στιγμήν. Ἄλλοτε εἶναι δυνατὸς καὶ ἀβάστακτος, ἄλλοτε ὑπόκωφος κι' ἄλλοτε λεπτεπίλεπτος, ἀλλὰ πάντοτε πολὺ ἢ ὀλίγον ἐνοχλητικὸς καὶ βασανιστικός.

Εἶναι ὁ πλέον πιστὸς καὶ ἀχώριστος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὸ λίκνον ἕως τὸν νεοσκαμμένον τάφον συντροφεύει τὸν ἄνθρωπον. Λαξεύει διαρκῶς τὴν ψυχή του μὲ τὴν σιδερένια του σμίλη... Εἴτε τὸ θέλομεν, εἴτε ὄχι, παίζει μαζὶ μὲ τὸ κακὸν τὸν κυριώτερον ρόλον στὴν ζωήν μας. Καὶ ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι ἀποτελεῖ τὸ κεντρικὸν πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι δὲ παρατηρημένον ὅτι ὅσον περισσότερον εὐαίσθητος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσον καὶ περισσότερον αἰσθάνεται τὸν πόνον, καὶ ὅσον περισσότερον ὑποφέρει τόσον περισσότερον ἐκλεπτύνεται ἡ συνείδησίς του. Ἔχει λεχθῇ ὅτι ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ δημιουργικότης συμβαδίζουν. Ἕνας ἀναίσθητος δὲν ὑποφέρει ὅπως ὁ πραγματικὸς καλλιτέχνης, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ ὅπως ὁ καλλιτέχνης. Διὰ νὰ δημιουργήσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ πονέσῃ. Ὑπάρχει ὁ φυσικὸς πόνος. Τίποτε δὲν μᾶς εἶναι περισσότερον ἀντιπαθητικὸν ἀπὸ τὸν φυσικὸν πόνον. Μᾶς φαίνεται ἀνυπόφορος. Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, κυρίως λόγῳ τοῦ ἐκνευρισμοῦ ἀπὸ τὴν ὑπερδιέγερσιν μὲ τὰς πολλαπλὰς ἀσχολίας καὶ μερίμνας, ὁ παραμικρὸς πόνος καὶ ἡ περισσότερον ἀνεπαίσθητη θλῖψις μᾶς κάμουν νὰ ὑποφέρωμε πολὺ καὶ νὰ γινώμεθα λιπόψυχοι καὶ στενόκαρδοι. Ἡ νευρασθένεια ἔγινε μιὰ σύγχρονη πληγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑποφέρει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ὁ συναισθηματικὸς πόνος, ὅπως ὑπάρχει καὶ ὁ ἠθικὸς πόνος. Εἶναι ὅμως πάμπολλες αἱ ποικιλίες κι' αἱ ἀποχρώσεις τοῦ πόνου, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰς ἀπαριθμήσῃ. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ πόνος κατέχει σημαντικὴν θέσιν στὴν ζωήν μας καὶ δὲν ἠμποροῦμε ν' ἀδιαφορήσωμε ἐμπρὸς στὰ διάφορα ζητήματα ποῦ μᾶς θέτει τὸ πρόβλημα τοῦ πόνου.

Ποίαν στάσιν λαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο καὶ ποίαν πρέπει νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς; Ἀλλὰ δ.ὰ ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο θὰ πρέπει προηγουμένως νὰ γνωρίσωμεν τ ὴ ν α ἰ τ ί α ν καὶ τὴν π ρ ο έ λ ε υ σ ι ν τοῦ πόνου.

II. Δ ι α τ ὶ λ ο ι π ὸ ν ὁ π ό ν ο ς; Αὐτὴ ἡ μικρὴ λέξις «δ ι α τ ί», εἶναι ἡ μᾶλλον ἀνθρώπινη καὶ πανανθρώπινη λέξις. Μόνον ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ προ-

νόμιον νὰ τὴν προφέρῃ, διότι αὐτὸς μόνος ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα ἐπάνω στὴν γῆ μας κατέχει ἀθάνατον ψυχὴν ποὺ διὰ νὰ τὴν χορτάσῃ ζητεῖ τὸ ἄπειρον. Ὁ κάθε ἄνθρωπος ὁμοιάζει μὲ τὸν ταξιδιώτην Οἰδίποδα ποὺ συναντᾷ στὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς του τὴν Σφίγγα, ἡ ὁποία καὶ τοῦ θέτει τὸ ἀναπόφευκτον Αἴνιγμα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ συντρόφου της τοῦ πόνου.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὸν κόσμον ποὺ τὴν στιγμὴν τῆς δοκιμασίας του, ἐμπρὸς στὸν ἀβάστακτον πόνον τοῦ θανάτου προσφιλοῦς του ἢ ὅταν στριφογυρίζῃ ἐπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, νὰ μὴν φωνάζῃ μὲ σπαραγμὸν καὶ ἀγωνίαν; «Γιατὶ νὰ βασανίζωμαι ἔτσι; Γιατὶ νὰ πονῶ ἔτσι;».

Καὶ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι γογγύζουν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν πόνο τους καὶ μεταθέτουν τὴν αἰτίαν τοῦ πόνου στὸν Θεόν, νομίζοντες ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι ἀναίτιοι.

Στὸ «διατὶ» ὁ πόνος, οἱ περισσότεροι δὲν ἠμποροῦν νὰ εὕρουν τὴν σωστὴν ἐξήγησιν, ἢ δὲν ἠμποροῦν νὰ δώσουν καμμίαν ἐξήγησιν. Ἔχει ὅμως πολὺ μεγάλην σημασίαν ἡ ὀρθὴ ἐξήγησις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, διότι βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπον πῶς νὰ συμπεριφέρεται στὸν πόνον, ὅταν θὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Ἀλλὰ πῶς θὰ εὕρωμε τὴν ὀρθὴν ἐξήγησι στὸ ἀμείλικτον ἐρώτημα, «διατὶ» ὁ πόνος; Καὶ ἐν πρώτοις ποία ἡ σκοπιμότης καὶ ἡ χρησιμότης τοῦ φυσικοῦ πόνου; Μεγάλοι σοφοὶ ὅπως ὁ Charles Richet καὶ ἄλλοι, λέγουν ὅτι χωρὶς τὸν φυσικὸν πόνον τὸ ζωϊκὸν βασίλειον καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ συντηρηθοῦν. Ὁ ἴδιος ὁ Richet ὑποστηρίζει ὅτι ὁ πόνος εἶναι προληπτικὸν καὶ ἀμυντικὸν μέσον ἀποτελεσματικώτατον. Εἰς κάθε ὀργανικὸν ὄν, κάθε λειτουργία ἔχει τὸν λόγον τῆς ὑπάρξεώς της. Ὅλα εἶναι προσηρμοσμένα πρὸς κάποιον σκοπόν.

Δι' αὐτό, ἐξακολουθεῖ ὁ Richet, διὰ τὰ πλάσματα ποὺ εὑρίσκονται στὴν ἀνώτερη βαθμίδα, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ἡ φύσις ἐφεῦρε τὸν πόνον, ποὺ ἀποτελεῖ θαυμάσιον τρόπον, ὥστε κάθε ἰσχυρὸς ἐρεθισμὸς ποὺ εἶναι ἐπικίνδυνος στὸν ὀργανισμὸν νὰ προξενῇ τὸ αἴσθημα τοῦ πόνου, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως τὸ ζωντανὸν πλάσμα νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ φροντίσῃ ὥστε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ πόνου.

Καταλήγει λοιπὸν ὁ σοφὸς αὐτὸς ἐπιστήμων, ὅτι ὁ φυσικὸς (σωματικὸς) πόνος εἶναι ἀπαραίτητος στὴν προσωρινήν μας αὐτὴν ὕπαρξιν ἐπειδὴ μᾶς κάμνει νὰ ἐνδιαφερώμεθα δι' αὐτήν, μᾶς ἀναγκάζει νὰ εἴμεθα συνετοί, νὰ φοβούμεθα τὴν φωτιά, τὸ δηλητήριο, τὸ μαχαίρι, κλπ.

Μὲ ἄλλα λόγια παραδέχεται, ὅτι ὁ φυσικὸς πόνος εἶναι ὁ φύλακας τῆς ζωῆς μας.

III. Ἔπειτα ἔρχεται τὸ ἐρώτημα ποία εἶναι ἡ σκοπιμότης τοῦ συναισθηματικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ πόνου; Διὰ νὰ μὴν παραπλανηθοῦμε στὸν λαβύρινθον τῆς πλάνης θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἕναν ἔμπειρον καὶ φωτισμένον ὁδηγόν. Κι' ὁ ὁδηγὸς αὐτὸς εἶναι τὸ μοναδικὸν στὸν κόσμο βιβλίον, ἐκεῖνο ποὺ μὲ κῦρος κι' αὐθεντικότητα μᾶς ὁμιλεῖ διὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἔλαβαν χώραν στὴν χαραυγὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ βιβλίον δὲ αὐτὸ εἶναι ἡ Βίβλος. Καὶ τὸ γεγονὸς διὰ τὸ ὁποῖον μᾶς ὁμιλεῖ, εἶναι ἡ παρακοὴ τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τῶν γεναρχῶν μας στὴν Βουλὴν τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν παρακοήν, μὲ τὴν παραβίασιν τοῦ Ἠθικοῦ Νόμου καὶ τὴν ἀποστασίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν, εἰσήχθη μέσα στὴν Δημιουργίαν, τὸ ἕως τότε ἄγνωστον ἠθικὸν κακόν, δηλαδὴ ἡ ἁμαρτία. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου τὸ ἠθικὸν κακὸν εἰσώρμησε στὸν κόσμον ὡς συνέπεια τῆς στροφῆς τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἦλθε σύμφωνα μὲ τοὺς αἰωνίους ἠθικοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὸ Σύμπαν, καὶ τὸ φυσικὸν κακόν, ὡς εἶναι ἡ ἀσθένεια, ἡ θλῖψις, ὁ πόνος. Ὁ πόνος λοιπὸν ἐπήγασεν ἀπὸ τὸ ἠθικὸν κακόν, καὶ εἶναι ἡ συνέπεια αὐτοῦ.

Τὸ ἠθικὸν κακόν, ἤτοι ἡ ἁμαρτία, καθὸ παραβίασις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, ὡς εἶναι

ὁ ἐγωϊσμός, τὸ μῖσος, ὁ φθόνος, ἡ κακία, ἡ ἀκάθαρτη σκέψις, ἡ πονηρὰ ἐπιθυμία, εἶναι ἡ γενικώτερη καὶ ἀρχικὴ αἰτία τοῦ πόνου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ παραβίασις τῶν φυσικῶν νόμων ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰτία τοῦ πόνου. Διότι ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται τὸν ἀντίκτυπον τῶν γενικῶν νόμων ποὺ διέπουν τὸν κόσμον μας, ὅταν τοὺς παραβιάζῃ καὶ δὲν συμμορφώνεται πρὸς αὐτούς.

Καὶ εἰς τὰς δύο δὲ αὐτὰς περιπτώσεις ποὺ ἀνεφέραμεν ὁ πόνος ἀποτελεῖ συνέπειαν τῆς ἐλευθέρας μας ἐκλογῆς διότι ἡ ἐκ μέρους μας παραβίασις τοῦ ἠθικοῦ Νόμου (ἁμαρτία) ἢ ἡ παραβίασις τῶν φυσικῶν νόμων (δεινοπάθημα) εἶναι ἡ κυρία αἰτία τοῦ πόνου.

IV. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις, ποὺ ὁ πόνος μᾶς ἐπισκέπτεται χωρὶς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὸν προκαλέσωμεν. Ὑπάρχουν δηλαδὴ περιπτώσεις, ποὺ ὁ πόνος ἀποτελεῖ τὸν ἀντίκτυπον τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὁποῖον ζοῦμε. Ὑφιστάμεθα τὰς συνεπείας τῶν γενικῶν νόμων τῆς φύσεως ποὺ μᾶς καταλαμβάνουν χωρὶς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ εἴμεθα διόλου ὑπαίτιοι, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι εἶναι οἱ πόλεμοι, αἱ διάφοροι θεομηνίαι (σεισμοί, πλημμύραι, ναυάγια κλπ). Ἐπίσης ὑφιστάμεθα τὰς συνεπείας τῆς κακῆς κατευθύνσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἐλευθεριῶν, δηλαδὴ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων (συκοφαντίαι, διωγμοί, κλπ.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς τὰ ἐξωτερικὰ δεινὰ μᾶς ἐπισκέπτονται χωρὶς ἡμεῖς νὰ τὰ ἔχωμεν προκαλέσει. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἐξήγησις αὐτῶν;

Βεβαίως δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀντιληφθοῦμε διατὶ πρέπει νὰ ὑποφέρωμε τὰς συνεπείας τῆς ἰδίας μας ἐκλογῆς, ἢ τῶν παραλείψεών μας, ἀφοῦ ταῦτα ἀποτελοῦν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τῆς ἐλευθερίας μας. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ὑποφέρωμεν ὅταν δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι οἱ ὑπαίτιοι τῶν πόνων μας, ἀφοῦ ἡ ἐλευθερία μας δὲν ἐπροκάλεσε τὰ δεινὰ ποὺ μᾶς ἐπεσκέφθησαν;

Αὐτὸ εἶναι τὸ εἰδικώτερον ζήτημα, ποὺ εἶναι καὶ τὸ δυσκολώτερον εἰς τὸ ὅλον πρόβλημα τοῦ πόνου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ «αἰώνιον σκάνδαλον», ἐμπρὸς στὸ ὁποῖον πολλοὶ λιποψυχοῦν ἢ καὶ χάνουν τὴν πίστιν των.

Δι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἐξετάζουν τὸ πρόβλημα τοῦτο μόνον ἀπὸ τὴν σκοπιὰ τῆς παρούσης ζωῆς, ἀποτελεῖ πραγματικὰ «σκάνδαλον», τὸ διατὶ ὁ δίκαιος νὰ ὑποφέρῃ, ἂν βεβαίως εἶναι πράγματι δίκαιος. Δι' ὅσους ὅμως χρησιμοποιοῦν ὡς ὁδηγόν των τὸν δυνατὸν προβολέα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μὲ τὸν ὁποῖον διαπερνοῦν τὰ σκοτάδια αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ εἰσχωροῦν εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τῆς ἄλλης ζωῆς, τὸ πρόβλημα τοῦτο χάνει κατὰ πολὺ τὸ μυστήριόν του καὶ εὑρίσκει τὴν ἱκανοποιητικήν του ἐξήγησιν στὸν σκοπὸν τοῦ πόνου.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ποὺ ἐγράφη εἰδικῶς διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ πόνου, βλέπομεν πῶς ὁ Θεὸς προπαρασκευάζει μὲ τρόπον παιδαγωγικὸν τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ἠθικήν του τελειοποίησιν.

Μέσα στὰ μεγαλύτερα βάσανά του ὁ Ἰὼβ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ: «Γνωρίζω ὅτι ζῇ ὁ Λυτρωτής μου». Δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του κι' ἐζητοῦσε τὴν Θείαν δικαιοσύνην κι' εὐσπλαχνίαν. Καὶ ὁ Θεὸς στὸ τέλος δικαιώνει τὸν Ἰὼβ καὶ καταδικάζει τοὺς ψευδοπαρηγορητάς του ποὺ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ Ἰὼβ ἦτο δίκαιος καὶ εὐσεβής. Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ πλεῖστον δυσκολεύονται νὰ παραδεχθοῦν μιὰν τελικὴν αἰτίαν σ' αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν στὸν κόσμον καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ καταλάβουν «διατὶ ὁ ἀθῷος νὰ ὑποφέρῃ».

Ὁ ἄδικος θάνατος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους συνετέλεσε ὥστε νὰ δώσῃ ἀποφασιστικὴν στροφὴν τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ ἀγαπητοῦ του μαθητοῦ Πλάτωνος. Τόσον πολὺ τὸν ἀπεγοήτευσεν ὁ ἄδικος θάνατος τοῦ Σωκράτους, ὥστε δι' αὐτὸν τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀπετέλεσε τὴν μεγαλειτέραν ἀπόδειξιν ὅτι στὸν πρόσκαιρον αὐτὸν

κόσμον τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑπάρχουν. Δι' αὐτὸ κι' ἐστράφη πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν, ὅπου ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου τούτου, ποὺ εἶναι βυθισμένος μέσα εἰς τὸ κακὸν καὶ τὸν πόνον ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ τὴν τραγικὴν μοῖραν ἑνὸς ἄλλου δικαίου μάρτυρος, τοῦ μόνου ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναμάρτητος, τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ.

Εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος χωρὶς ἠθικὴν κηλίδα. Παρὰ τὴν θείαν του διδασκαλίαν, τὰ θαύματά του, τὴν ἀνεξάντλητον ἀγαθότητα του, ὁ λαός του τὸν ἀπηρνήθη, τὸν κατεδίωξε, τὸν ἐβασάνισε καὶ τέλος τὸν ἐσταύρωσεν.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του συνεκέντρωσε ὅλους τοὺς πόνους αὐτοῦ τοῦ κόσμου κι' ὅλας τὰς ὀδύνας.

Ἀλλὰ δὲν ὑπέφερε καὶ δὲν ἐσταυρώθηκε μόνον ὁ δικαιότερος κι' ὁ ἁγιώτερος ἄνθρωπος. Ἐσταυρώθηκεν αὐτὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεάνθρωπος. Ὁ κόσμος ὁ βυθισμένος μέσα στὴν κακίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν ἐσταύρωσεν αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ὁ πόνος ἑπομένως ἔγινε π ό ν ο ς Θ ε ῖ ο ς. Καὶ ὁ πόνος τοῦ Θεοῦ φέρει ἔκτοτε τὴν σωτηρίαν στὴν κάθε ἀνθρωπίνην ὀδύνην. Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ μᾶς φανερώνει τὴν Θ ε ί α ν ε ὐ α ι σ θ η σ ί α ν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἁμαρτίαν. Ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρὸν συνηντήθη ὁ Ἠθικὸς Νόμος μὲ τὰς ἀξιώσεις του καὶ ἡ Πατρικὴ καρδιὰ ποὺ ἀγαπᾷ. Καὶ ἀπὸ τὴν ὀδύνην τοῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τὴν πάσχουσαν Ἀγάπην ἐπήγασεν ἡ Ἀπολύτρωσις.

Ὁ Γ κ α ῖ τ ε εἶπε κάποτε : «Ἂν ἤμην Θεός, ὁ κόσμος αὐτὸς τῆς κακίας καὶ τῆς ἁμαρτίας θὰ συνέτριβε τὴν καρδίαν μου». Καὶ πράγματι αὐτὸ ἔγινεν. Ἐπάνω στὸν Σταυρὸν συνετρίβη ἡ πάσχουσα ἀπὸ ἀγάπην πατρικὴ καρδία. Ἡ σταύρωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ πλέον εὔγλωττος ἀπάντησις στὰς ἀνθρωπίνας ὀδύνας. Ὅταν μέσα στὰ δεινοπαθήματά μας καὶ στὸν πόνον μας παραπονούμεθα καὶ γογγύζομε» γιατὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπου ἡ κακία, ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ πόνος νὰ μᾶς βασανίζουν τόσον πολύ, ἂς μὴ λησμονῶμεν τί ἐστοίχισεν εἰς τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ ὄντα ἐλεύθερα, ποὺ ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ κάμουν κακὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας των καὶ ν' ἁμαρτήσουν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἔγινεν.

Νὰ μὴ λησμονοῦμεν δὲ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκε τὰ ὄντα αὐτά, δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους, στὴν τύχη των, ἀλλὰ ἀνέλαβεν ἐπάνω Του κάθε τι ποὺ μᾶς θλίβει καὶ μᾶς φέρει πόνον. Καὶ μᾶς ἀπέδειξεν ἐμπράκτως, ὅτι ἡ ἀ γ ά π η δ ὲ ν ἠ μ π ο ρ ε ῖ ν ὰ ε ἶ ν α ι ἀ γ ά π η, ἂ ν δ ὲ ν ἀ ν α λ ά β ῃ ἐ π ά ν ω τ η ς κ α ὶ τ ὰ β ά ρ η τ ῆ ς ἀ γ ά π η ς.

(Συνεχίζεται)

ΙΧΝΗ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

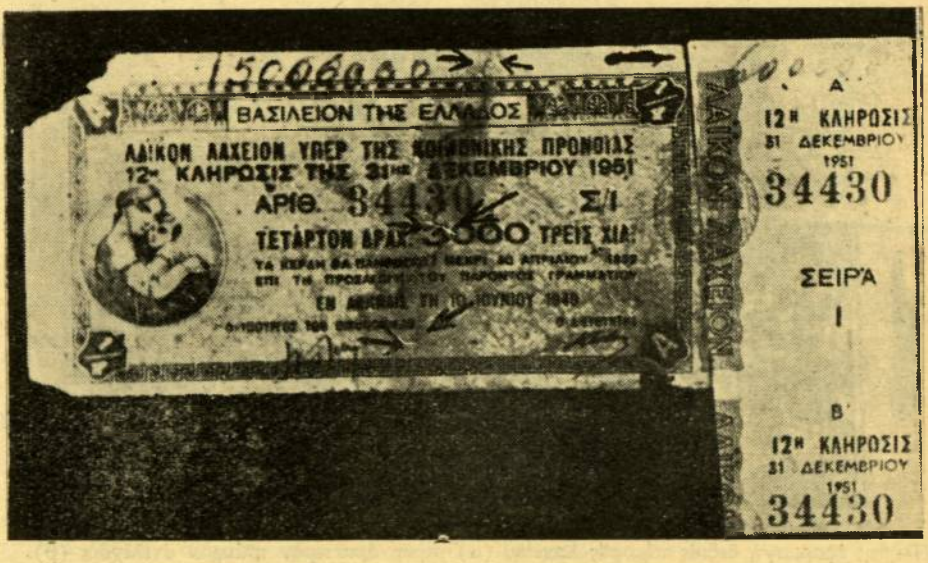
— ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ —

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β'
κ. **Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περίπτωσις πρώτη.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 14086/1952 ἀποφάσεως Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν (Α' Τμῆμα) διετάχθη τεχνικὸς ἔλεγχος τῆς γνησιότητος τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 34430 ΑΣ/1 γραμματίου τοῦ λαϊκοῦ λαχείου τῆς 12ης κληρώσεως τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1951, ἵνα διαπιστωθῇ... «ἂν τὸ ἐκ δύο τεμαχίων ὑπὸ κρίσιν γραμμάτιον τοῦ λαϊκοῦ λαχείου εἶναι γνήσιον ἢ οὔ, ἤτοι ἂν τὸ σχίσιμον ὅπερ χωρίζει τὸν ἐρυθρὸν ἀριθμὸν 34430 εἰς δύο, ἐξ ὧν οἱ τέσσαρες πρῶτοι ἀριθμοὶ (3443) εὑρίσκονται εἰς τὸ ἓν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τεμάχιον, ὁ δὲ τελευταῖος (τὸ μηδὲν (0) εἰς τὸ πρὸς τὰ

Λαχεῖον καὶ στέλεχος. Τὰ τόξα δεικνύουν τὰ σημεῖα ἀποσχίσεως.

δεξιά, προέρχεται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ ὑπ' ἀριθ. 34430 γραμματίου τῆς σειρᾶς ταύτης ἢ προέρχεται ἐκ δύο διαφόρων γραμματίων. Ἐπίσης ἂν ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ ὡς ὁλοκλήρου ἐμφανιζομένου γραμματίου, καὶ διὰ ψαλλίδος ἑλικοειδῶς ἢ ἀκανονίστως κεκομμένη, ἐφαρμόζει καθ' ὅλον τὸ μῆκος της πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ οἰκείου στελέχους».

Σχετικὸν πρὸς τὴν ἀνωτέρω παραγγελίαν ἦτο καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 10099/13-5-1952 ἔγγραφον τῆς Δ/νσεως τῶν Κρατικῶν Λαχείων»...ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθ. 34430 Α Σ/1 γραμμάτιον τοῦ λαϊκοῦ λαχείου 12ης κληρήσεως 1951 δὲν ἐξηργυρώθη καθ' ὅσον κατὰ τὸν ἔλεγχον προέκυψαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνησιότητα αὐτοῦ, ἀμφιβολίαι τοιαῦται, ὥστε νὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς οὐχὶ γνήσιον»... «διότι ὁ ἀριθμὸς εἶναι συγκεκολλημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ γεννῶνται ὑπόνοιαι ὅτι οὗτος ἀπετελέσθη ἐκ δύο διαφόρων γραμματίων καὶ ἐπὶ πλέον φέρει καταφανέστατα τὰ ἴχνη τῆς πλαστότητος

διότι δὲν ἐφαρμόζει ὡς ἔδει εἰς τὸ ἀντίστοιχον στέλεχος ἐξ οὗ τοῦτο εἶχεν ἀποκοπῆ πρὸ τῆς θέσεώς του εἰς κυκλοφορίαν».

Τὰ στελέχη, ἐν ἀρχῇ δηλαδὴ πρὸ τῆς θέσεως εἰς κυκλοφορίαν τῶν λαχείων, ἀποτελοῦν συνέχειαν ἀδιάλειπτον μετ' αὐτῶν καὶ ἐκτυποῦνται καὶ ἀριθμοῦνται ἐπίσης ὁμοῦ καὶ ἐπὶ ἑνιαίου φύλλου χάρτου. Ἐπὶ ἑκάστης δεξιᾶς πλευρᾶς ἑκάστου λαχείου ὑπάρχουν ταινιοειδεῖς γραμμοσκιὲς πλάτους 5 ½ χιλ. καὶ μήκους 5 ἑκ. Αἱ ταινιοειδεῖς γραμμοσκιὲς ἀποτελοῦνται ἐκ 14 λεπτῶν κυματοειδῶν καὶ παραλλήλων γραμμῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν αἱ λέξεις «ΛΑ·Ι·ΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ» καὶ εἰς τὸ μέσον ἐρυθρὰ στρογγύλη σφραγὶς ἥτις τίθεται κατὰ τὸ ἓν ἥμισυ ἐπὶ τοῦ στελέχους καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐπὶ τῆς προσθίας ὄψεως ἑνὸς ἑκάστου γραμματίου. Αἱ τετράδες τῶν λαχείων ἀποκόπτονται ἀπὸ τοῦ στελέχους διὰ τῆς ἐφαρμογῆς κατὰ

(α)

(β)

Πλήρης ἐφαρμογὴ δεξιᾶς πλευρᾶς λαχείου (α) πρὸς ἀριστερὰν πλευρὰν στελέχους (β).

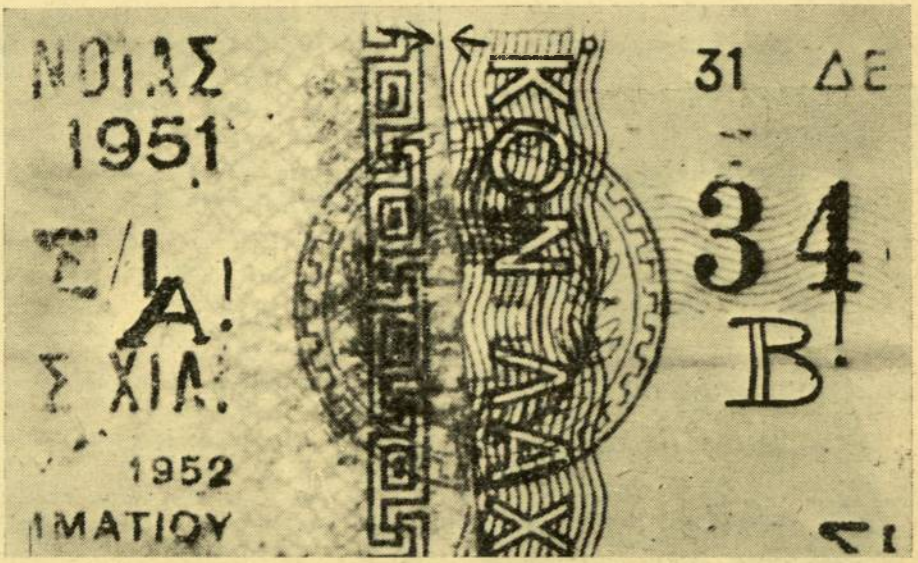
μῆκος τῶν γραμμοσκιῶν μεταλλικοῦ κοπτῆρος. Τὰ στελέχη ἐπικολλῶνται ἐπὶ σελίδων μεγάλου σχήματος βιβλίου καὶ φυλάσσονται πρὸς ἔλεγχον τῆς γνησιότητος τῶν προσαγομένων πρὸς ἐξαργύρωσιν γραμματίων. Ἐκ τῆς ὅλης διεξαγωγῆς τοῦ τεχνικοῦ ἐλέγχου προέκυψαν τεχνικὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων κατελήξαμεν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα :

1) Τὸ προσαχθὲν πρὸς εἴσπραξιν γραμμάτιον ὑπ' ἀριθμ. 34430 ἐσχισμένον ἐγκαρσίως εἰς δύο τεμάχια δὲν προέρχεται ἐκ δῆθεν συναρμολογήσεως δύο διαφόρων γραμματίων, πρὸς δῆθεν ἀπατηλὸν σχηματισμὸν τοῦ κερδαίνοντος ἀριθ. 34430, ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα τεμάχια προέρχονται ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γραμματίου καὶ δὴ τοῦ μετὰ λαχνοῦ ἐκ δρχ. 15.000.000 ($^1/_4$ τοῦ πρώτου λαχνοῦ) κληρωθέντος τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1951 γραμματίου λαϊκοῦ λαχείου τῆς 12ης κληρώσεως 1951 ὑπ' ἀριθ. 34430 Α Σ/1.

2) Ἡ γνησιότης τοῦ ἐν λόγῳ γραμματίου ἀπεδείχθη πλήρως καὶ διὰ τῆς

ἐπιτευχθείσης προσαρμογῆς τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρᾶς τούτου καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς εἰς τὸ οἰκεῖον στέλεχος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη τοῦτο, πρὸ τῆς θέσεώς του εἰς κυκλοφορίαν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀποκατάστασις τῆς ἐρυθρᾶς κυκλοτεροῦς σφραγῖδος τοῦ στελέχους πρὸς τὸ ἕτερον τμῆμα ὅπερ παρέμεινεν ἐπὶ τοῦ γραμματίου καὶ ἡ σύμπτωσις καὶ ἀπόλυτος προσαρμογὴ τῶν 14 παραλλήλων γραμμοσκιῶν.

3) Τὸ πλῆθος καὶ τὸ ποικιλόμορφον τῶν ἐκ τοῦ σχισίματος παραχθέντων ὀδοντωμάτων (ἐξοχῶν καὶ εἰσοχῶν) τὰ χείλη καὶ αἱ παρυφαὶ τῶν δύο τεμαχίων συμπλησιαζόμενα ἐφαρμόζουν πλήρως τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, ἀποκαθισταμένης μάλιστα

Α'. Δεξιὰ πλευρὰ λαχείου. Β'. Στέλεχος εἰς βιβλίον. Πλήρης ἀποκατάστασις τοῦ ἡμίσεος τῆς ἐπὶ τοῦ στέλεχος σφραγῖδος μετὰ τοῦ ἑτέρου ἐπὶ τοῦ λαχείου ἡμίσεος αὐτῆς.

καὶ τῆς συνεχείας τῶν ἐπὶ τῆς προσθίας καὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τούτου ὑπαρχουσῶν ἐντύπων λέξεων, παραστάσεων καὶ ἀριθμῶν. Ἰδιαιτέρως ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς συνεχείας τῶν κιτρινωπῶν γραμμικῶν ποικιλμάτων τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸ βάθος (φόντο) τῆς προσθίας ὄψεως τοῦ γραμματίου ἑκατέρωθεν τοῦ προσαρμοσθέντος σχισίματος.

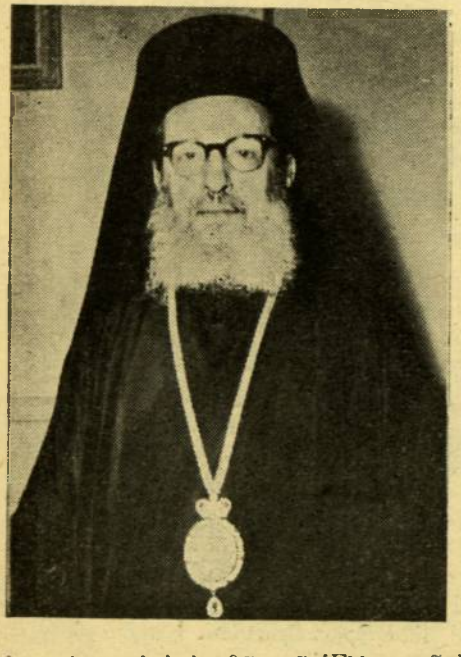
4) Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω τεχνικῶν στοιχείων τοῦ ἐλέγχου ἐφ' ὧν στηρίζομεν τὴν περὶ ἀποδείξεως τῆς γνησιότητος τοῦ ἐν λόγῳ γραμματίου γνώμην μας ἐπισυνάπτομεν εἰς τὴν παροῦσαν φωτοτεχνικὰς μεγεθύνσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπεικονίζονται μετὰ πλήρους σαφηνείας τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς γνησιότητος τοῦ ἐν λόγῳ γραμματίου τεχνικὰ στοιχεῖα.

(Συνεχίζεται)

ΤΩ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΩ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὴν 26ην Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εὐλαβῶς ἐτίμησε τὴν Ἁγίαν ἑορτὴν τοῦ Θεοπέμπτου τῆς Ἐκκλησίας μας Ἡγέτου, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτου, στοργικοῦ καὶ ἀξίου πνευματικοῦ πατρὸς τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ὀρθοδοξίας τῆς Πατρίδος μας.

Ὁ σεπτὸς τῆς Ἐκκλησίας μας Ἐπίσκοπος, λαοπρόβλητος Ποιμενάρχης πάσης Ἑλλάδος, συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ ἐξεχόντων μορφῶν τῆς Χριστιανωσύνης, διακρινόμενος διὰ τὰς ὑπερόχους Εὐαγγελικὰς ἀρετάς του καὶ τὴν ἀπέραντον στοργὴν καὶ ἀγάπην Αὐτοῦ πρὸς τὸ ποίμνιόν του, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἀδιακόπως καὶ ἀδιαλείπτως μοχθεῖ. Πρὸς δὲ ἐπιδεξίως κατευθύνει τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὸν λιμένα τῶν παραδόσεών του, πρὸς δόξαν τῆς Ἁγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Πίστεως.

Ὁ Ἑλληνικὸς κλῆρος εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ Του τὸν ἐμπνευσμένον Ἱεράρχην καὶ διακεκριμένον ἡγήτορα, οὗτινος ἡ μορφὴ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

—Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τοῦ οἰκοδομηθέντος ἐπὶ τῶν Ἀθανάτων Ἑλληνοχριστιανικῶν Ἰδανικῶν, στρέφουν μὲ σεβασμὸν τὴν σκέψιν των πρὸς τὸν Ἅγιον Προκαθήμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, ὑποβάλλοντα Αὐτῷ εὐσεβάστως τὰς πλέον εἰλικρινεῖς εὐχάς των διὰ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνδυνάμωσιν, μακραημέρευσιν καὶ εὐημερίαν, ἀπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, οὗτινος ἡ μακρὰ ἱστορικὴ ζωή, πάλαι τε καὶ νῦν ἀρρήκτως καὶ ἀναποσπάστως συνδέεται μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἡ μορφὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Θεοκλήτου, ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρον καὶ ἀστείρευτον πηγὴν πίστεως, φόβου Θεοῦ καὶ ἀγάπης.

Εἴησαν Αὐτοῦ τὰ ἔτη πολλά, ἵνα μακροημερεύων ὀρθοτομῇ τὸν λόγον τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας.

Η ΠΑΛΗΑ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΗΣ

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσωμε γιὰ τὴν παληὰ γειτονιὰ τῆς Νεάπολης, ποὺ ἦταν γιὰ τὴν Ἀθήνα στὰ χρόνια τὰ περασμένα, ὅ,τι τὸ Καρτιὲ Λατὲν τῶν Παρισσίων ἢ ἡ Μονμάρτη, ἡ συνοικία τῶν τροβαδούρων καὶ τῶν μποέμηδων. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὅλη ἐκείνη ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸν λόφο τοῦ Στρέφη ἦταν μία ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐξοχικὲς τοποθεσίες γύρω ἀπὸ τὴν παληὰ Ἀθήνα. Οἱ παλαιοὶ μάλιστα ἔλεγαν, ὅτι τὸ σιτάρι ποὺ γινότανε γύρω ἀπὸ τὸν λόφο τοῦ Στρέφη ἔκανε τὸ καλλίτερο ψωμὶ ποὺ μόνο μὲ τὸ σιτάρι τοῦ λόφου Σκουζέ, ἠμποροῦσε νὰ παραβληθῇ. Καθὼς φαίνεται οἱ δυὸ παληὲς αὐτὲς Ἀθηναϊκὲς οἰκογένειες ποὺ εἶχαν ἰδιοκτησίαν των, τοὺς δυὸ αὐτοὺς λόφους ἦσαν αἱ μοναὶ ποὺ ἔβαζαν λίπασμα, ζωϊκὸν βέβαια, στοὺς ἀγροὺς των, ἴσως γιατὶ τὸ σιτάρι τῶν λόφων αὐτῶν τὸ ἤθελαν γιὰ οἰκογενειακὴ μᾶλλον χρῆσι. Ἀργότερα ὅμως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ὁ κόσμος πλήθαινε καὶ ἄρχισαν νὰ κτίζουν μικρὰ ἀλλὰ νοικοκυρεμένα σπιτάκια γιατὶ οἱ κάτοικοι τῆς Νεάπολης ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μικροαστοὶ καὶ ὑπάλληλοι, καὶ ἔτσι ἐδημιουργήθηκε ἡ καινούργια συνοικία, ποὺ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πῆρε τὴν ὀνομασία Νέα—πόλις. Πιὸ κάτω σὰν βορεινὴ συνέχεια τῆς Νεάπολης εἶναι τὰ Ἐξάρχεια. Ἐκεῖ πέρα στὸ πλάκωμα τῆς καινούργιας γειτονιᾶς ποὺ ἄρχισε νὰ γίνεται σιγὰ-σιγά, μιὰ ξεχωριστὴ συνοικία, εἶχε ἀνοίξει ἕνα κάπως πιὸ περιποιημένο στὴν ἐμφάνισι μπακάλικο κάποιος πολὺ προοδευτικὸς ἔμπορος ὀνόματι Ἔξαρχος. Τὸ σπουδαῖο αὐτὸ μπακάλικο γιὰ τὴν πτωχὴ γειτονιὰ κρατήθηκε ἐκεῖ πάρα πολλὰ χρόνια, Ἔπειτα φυσικὰ μὲ τὴν ἐπέκτασι τῆς κατῳκημένης περιοχῆς τὸ μπακάλικο τοῦ Ἐξάρχου δὲν ἐπαρκοῦσε μόνο καὶ ἄνοιξαν κι' ἄλλα πολλὰ ἐκεῖ τριγύρω, ἀλλὰ ἔμεινε ὅμως στὴν συνοικία τὸ ὄνομά του, ποὺ λέγεται Ἐξάρχεια, ὅπως τὰ Χαυτεῖα ποὺ ἐπῆραν τὸ ὄνομά τους ἀπὸ κάποιον Χάφτα, ποὺ εἶχε ἐκεῖ ἕνα ἐξοχικὸ καφενεῖο.

Ἡ Νεάπολη ἐπειδὴ ἐγειτόνευε κάπως μὲ τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ τὶς ἄλλες σχολὲς καὶ βιβλιοθῆκες, κατοικήθηκε ἀπὸ νέους κυρίως κατοίκους τῆς πρωτευούσης ποὺ ἐνοικίαζαν δωμάτια στοὺς φοιτητάς. Ἐκεῖ ἐπίσης ἐπρωτοκατοίκησαν πολλοὶ γνωστοὶ ποιηταὶ καὶ λόγιοι ποὺ ἐλάτρευαν τὴ μποέμικη ζωὴ τῆς καινούργιας αὐτῆς γειτονιᾶς. Μεταξὺ ἄλλων ἐκεῖ ἔμειναν ὁ Γεώργιος Σουρῆς, ὁ Δημήτριος Καμπούρογλου, ὁ Μπάμπης Ἄννινος, ὁ Κώστας Σκόκος, ὁ Νικόλαος Πολίτης, ὁ Ἀθανάσιος Βερναρδάκης, ὁ Δημήτριος Ταγκόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου τὸ φιλολογικὸ σαλόνι τοῦ Γεωργίου Σουρῆ, ποὺ ἦτο στὴν ὁδὸ Ζωοδόχου Πηγῆς ὅπου κάπου ἐπαίζετο μὲ πενταροδεκάρες ἡ κοντσίνα καὶ τὸ «μάους» ἄφισεν ἐποχὴ στὴ Νεάπολη. Ἐπίσης ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ἦταν Νεαπολίτης. Ὅλη του τὴ ζωὴ σχεδὸν πέρασε ἐκεῖ. Ἀπὸ φοιτητὴς ἀκόμα ἐνοίκιασε ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα μικρὸ παληὸ σπιτάκι στὴν ὁδὸ Σόλωνος πίσω ἀπὸ τὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι βρισκόνταν μιὰ δημόσια βρύση μὲ μεγάλα πλατάνια γύρω της, ποὺ δὲν ὑπάρχουν πιὰ ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα πλατάνι γέρικο ποὺ σώζεται σήμερα στὸν κῆπο τοῦ Νοσοκομείου δίπλα στὴν ἐκκλησία του.

Κι' ὅταν ἀργότερα ὁ ποιητὴς πανδρεύθηκε κι' ἔκανε οἰκογένεια πάλι στὴ Νεάπολη ἔμεινε, σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι στὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ, ποὺ ἦταν πάλι κοντὰ μὲ τὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο. Τόσο ἀγαποῦσε τὴν ὄμορφη συνοικία τῆς Νεάπολης ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς.

Ἡ Νεάπολη δὲν εἶχε φυσικὰ τὴ γραφικότητα καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῆς παληᾶς ἀρχοντικῆς γειτονιᾶς τῆς Ἀθήνας, ὅπως ἦταν ἡ Πλάκα, ἀλλὰ τὰ σπίτια τῆς Νεάπολης ἦσαν τὰ πιὸ πολλὰ μικρὰ μονόροφα καὶ σπανίως διόροφα μὲ ἀνθισμένους

κήπους. Ἡ νέα αὐτὴ συνοικία εἶχεν ὡραίους δρόμους γιατὶ ἦταν σχεδιασμένη μὲ καινούργια ρυμοτομία, ἀλλὰ χωρὶς τὶς πλαγιὲς ἐκκλησίες καὶ τὶς ἀνηφοριὲς τῆς Πλάκας, ποὺ δίνουν τόσο ἐπιτόπιο χρῶμα στὴν παληὰ αὐτὴ συνοικία.

Τὰ περισσότερα σπίτια περίπου στὴ Νεάπολη, ἐνοίκιαζαν ἕνα ἢ δυὸ δωμάτια στοὺς φοιτητὰς ποὺ δίνανε τὴν περισσότερη ζωηράδα στὴ γειτονιά. Προπάντων οἱ ἰσόβιοι φοιτηταί, ἐπειδὴ ὑπῆρχαν τέτοιοι πολλοί, δημιουργοῦσαν αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα στὴ γειτονιὰ μὲ τὰ τραγούδια, τὰ πειράγματα, τὴν ἀκατάστατη ζωή, ὅσο ἀκατάστατο ἦταν καὶ τὸ δωμάτιο ποὺ ἔμεναν. Αὐτοὶ ὁλόκληρα χρόνια ζοῦσαν ὡς φοιτηταὶ στὸ Πανεπιστήμιο ἀπὸ τεμπελιὰ ἢ γιὰ νὰ διατηροῦν τὸ γόητρο τοῦ φοιτητοῦ, ἢ ἀκόμα ἐπειδὴ εἶχαν συμφέρον γιατὶ παρέδιδαν μαθήματα σ' ἄλλους νεώτερους φοιτητάς, βέβαια, ἐπ' ἀμοιβῇ. Ἔφθαναν λοιπὸν νὰ ἔχουν ἄσπρα μαλλιὰ καὶ νὰ εἶναι ἀκόμη σπουδασταὶ δηλαδὴ συνταξιοῦχοι ὅπως τοὺς ἐβάπτισε ὁ λαός. Ἐκεῖνοι ἐμάθαιναν ἐπίσης στοὺς νεαροὺς ἐπαρχιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἐρχόντουσαν γιὰ νὰ σπουδάσουν, νὰ παίζουν κιθάρα, νὰ τραγουδοῦν καὶ νὰ διασκεδάζουν. Στὴ γειτονιὰ λοιπὸν τῶν τραγουδιῶν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ οἱ ρομβίες καὶ τὰ πιάνα ἐσκορποῦσαν τὶς μελῳδίες τους, ἐνῷ οἱ γλυκειὲς κιθάρες ποὺ ἔπαιζαν μὲ τόση μαεστρία οἱ Τροβαδοῦροι ἀκομπανιάριζαν τοὺς κανταδόρους. Στοὺς δρόμους τῆς Νεάπολης πρῶτα ἀκούσθηκαν οἱ κατόπιν μεγάλοι καλλιτέχναι τοῦ μελοδράματος, ὅπως ὁ Ἀποστόλου, ὁ Μωραΐτης, ὁ Ἀγγελόπουλος, καὶ κατόπιν τόσοι ἄλλοι νεώτεροι. Κάποτε οἱ φοιτηταὶ γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν ἕνα καθηγητή τους ποὺ τοὺς ἐπέρασε στὶς ἐξετάσεις μετὰ ἀπὸ ἕνα γλέντι ποὺ διοργάνωναν γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ χαρά τους, ἐπῆγαν κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ κατὰ τὶς μικρὲς πρωϊνὲς ὧρες καὶ μὲ ὁλόκληρη ὀρχήστρα τοῦ ἔκαναν καντάδα. Ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς παραξενεμένος ἀπὸ τὴ φλογερὴ σερενάτα, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ κοπέλλα στὸ σπίτι ποὺ νὰ ἐδικαιολογοῦσε τὸ γεγονός, ἐβγῆκε μὲ τὸ νυκτικό του στὸ μπαλκόνι. Τότε ἀντικρύζοντάς τον οἱ σπουδασταὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν εὐχαριστήρια, ὥσπου ἐκατάλαβε ὁ καθηγητὴς περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του γιὰ τὴν τρέλλα τῶν φοιτητῶν τῆς μουσικῆς γειτονιᾶς.

Πόσα εἰδύλλια δὲν εἶχαν ἀναπτυχθῆ ἀνάμεσα στοὺς νεαροὺς ἐνοικιαστὰς τῶν σπιτιῶν καὶ στὶς κόρες τῶν νοικοκυραίων. Κι' ὅταν αὐτοὶ πολλὲς φορὲς καθυστεροῦσαν τὴν πληρωμὴ τῶν ἐνοικίων, οἱ κοπέλλες τοῦ σπιτιοῦ ποὺ πίστευαν στὶς ὑποσχέσεις τους καὶ ἔπλαθαν γαλάζια ὄνειρα, μεσίτευαν στὴν μάννα τους γιὰ νὰ μὴ κακομιλήσῃ στὸ φοιτητή. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κατώρθωναν ν' ἀποφεύγουν τὶς ἐξώσεις οἱ αἰωνίως ἀπένταροι καὶ φλογεροὶ φοιτηταί, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς κατώρθωναν νὰ βροῦν μιὰ καλὴ καὶ στοργικὴ σύντροφο τῆς ζωῆς των.

Στὴ Νεάπολη ἐκατοικοῦσαν ἐπίσης καὶ ἀρκετοὶ καλλιτέχνες τοῦ Μελοδράματος καὶ ἄλλοι τοῦ θεάτρου. Οἱ δὲ Νεαπολῖτες ἦσαν πολὺ θεατρόφιλοι, ὅπως ἀγαποῦσαν τὸ τραγούδι ἔτσι καὶ τὸ θέατρο καὶ σ' ὅλες τὶς καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ τόπου βρίσκονταν πάντα πρῶτοι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Ἀρνιώτη καὶ τὴν μάνδρα τοῦ Μανέα, εἶχαν κι' ἕνα ἄλλο θέατρο μεγάλο θερινὸ ποὺ στὴ σκηνή του ἔπαιζαν μεγάλες δόξες τῆς ἐποχῆς.

Λεγόταν Θέατρο τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐγκαινιάσθηκε στὸ 1899. Ἠθοποιοὶ σπουδαῖοι καὶ ὀνομαστοὶ ἐμφανίσθηκαν σ' αὐτὸ τὸ θέατρο, ὅπως ἡ Αἰκατερίνη Βερώνη, ὁ Σαγιὼρ, ὁ πατὴρ Γαβριηλίδης, ἡ Βασιλεία Στεφάνου, ἡ Ροζαλία Νίκα, ὁ Λέων, ὁ Ἀπέργης, ὁ Ταβουλάρης καὶ ἄλλοι πολλοί. Καί ἰδίως ὁ Παντόπουλος ποὺ ἔπαιζε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τοὺς Ἀνθρωποφάγους, «τῆς Τύχης τῆς Μαρούλα» καὶ τὸν «Καπετὰν Γιακουμῆ» καὶ τόσα ἄλλα μὲ μεγάλη συρροὴ κόσμου.

Τὸ ρωμαντικὸ κοινὸ τῆς ἐποχῆς ἤθελε ὅμως καὶ ἔργα βαρειά, δράματα ποὺ νὰ προκαλοῦν ἄφθονα τὰ δάκρυα, νὰ φέρνουν ἀναστάτωσι καὶ ἡ καρδιὰ νὰ σπαράζῃ. Ἀνέβαζαν λοιπὸν «τὶς δυὸ ὀρφανὲς» «τοὺς πειρατὰς τῆς Σαβάνης» ἢ τὸ «Π ί-

στις ἐλπὶς καὶ ἔλεος» καὶ ἄλλα τέτοια συγκλονιστικά, ποὺ κατεχειροκροτοῦντο ἀπὸ τὸ ἐνθουσιῶδες καὶ δακρυσμένο θεατρικὸ κοινό.

Πόσες φορές, ὅταν τὸ ἔργον ἱκανοποιοῦσε τοὺς θεατάς, δὲν μουσκεύθηκαν ἄπειρα μαντηλάκια τῶν εὐαισθήτων ρωμαντικῶν ψυχῶν τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς, ὅταν δὲν ἄρεσε τὸ παιζόμενον ἔργο, οἱ ἴδιοι οἱ εὐαίσθητοι ἄνθρωποι γιουχάϊζαν τοὺς ἠθοποιούς, πετῶντας ἐπάνω στὴ σκηνὴ τὰ μαξιλαράκια ποὺ εἶχαν προμηθευθῆ πληρώνοντας θέσι διακεκριμένη, ποὺ ἦταν πιὸ ἀναπαυτική. Ἦταν πολὺ συνηθισμένο στὴν Ἀθήνα τότε νὰ κρίνεται τὸ ἔργο μὲ τὰ μαξιλαράκια. Σὲ κάθε πρώτη δὲ τοῦ ἔργου, καὶ αὐτὸ συνέβαινε συχνά, οἱ ἠθοποιοὶ ἔτρεμαν μήπως εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πρωτότυπη κριτικὴ τοῦ κοινοῦ, καὶ γεμίσει ἡ σκηνὴ ἀπὸ μαξιλάρια ποὺ σπανίως ἐξέφευγαν τοῦ στόχου των.

Ἄλλο ἕνα θέατρο ποὺ ὑπῆρχε ἦταν στὰ Πευκάκια ὅπου ἐκεῖ ἐπαίζανε παντομίμες καὶ διάφοροι ἀκροβάτες ἐπεδείκνυαν τὶς θαυμαστὲς τους ἱκανότητες ἐνῶ μερικὲς ξένες χορεύτριες γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζοντο μὲ κάτι κοντὲς φοῦστες καὶ μαγιώ, πολὺ τολμηρὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή, ποὺ οἱ γυναῖκες φοροῦσαν μακρυὲς φοῦστες καὶ στὴν θάλλασσα ἔκαναν μπάνιο ἀφίνοντας γυμνοὺς μόνο τοὺς βραχίονες καὶ λίγο ἀπὸ τὸν λαιμό.

Πολλοὺς θαμῶνες Νεαπολῖτες συνεκέντρωναν τὰ καφενεῖα καὶ οἱ ταβέρνες. Κι' εἶχε πλῆθος ἀπὸ καφενεῖα ἡ Νεάπολη, ὅπου οἱ πλέον ἡλικιωμένοι πελάτες τους φοροῦσαν τὴν Ἐθνικὴ φουστανέλλα, ἢ ἔρριχναν στὴν πλάτη τους σάλια, ταμπουράδες ἢ σαλμάδες καὶ ἔπιναν καφέ, τραβῶντας τὸν ναργιλὲ μὲ τὸ δικό τους μαρκοῦτσι ἢ ἔπαιζαν τὴν πρέφα τους, τὸν τριόμφο καὶ τὴν κοντσίνα ποὺ ἦσαν τὰ προσφιλῆ παιχνίδια τους. Ἀπὸ τὶς ταβέρνες μὲ τὸ ξανθὸ κρασί, τὴν κεχριμπαρένια ρετσίνα ὅπως τὴν ἔλεγαν ποὺ ἔφραινε μικροὺς καὶ μεγάλους, ἡ πιὸ γνωστὴ ἦταν μὲ τὸν τίτλο «Πάρε καὶ σὺ καὶ σῶπα». Ἀκόμα καὶ σήμερα ὑπάρχει μὲ τὴν ἴδια ἐπιγραφή. Ἐμπαιναν ἐκεῖ οἱ μπεκρῆδες καὶ ἔπιναν τὸ κατοσταράκι τους, ἀλλὰ ὅπως εἶναι γνωστὸν τὸ κρασί κάνει τὸν ἄνθρωπο φλύαρο καὶ φυσικὰ κανεὶς δὲν θὰ ἦταν πρόθυμος νὰ σωπάσῃ. «Τὰ τρία γαρύφαλλα» ἦταν τ' ὄνομα μιᾶς ταβέρνας στὰ Ἐξάρχεια, ποὺ ἐσύχναζαν οἱ ὀνομαστοὶ γλετζέδες τῆς ἐποχῆς διότι εἶχαν τὴν ἐλευθερία χωρὶς παρεξήγησι νὰ πᾶνε μαζὶ μὲ ξένες γυναῖκες ἢ καὶ ντόπιες τοῦ ἡμικόσμου καὶ νὰ διασκεδάσουν ὡς τὸ πρωΐ. Ἐπίσης συνώδευαν καὶ γυναῖκες ποὺ τὶς ὠνόμασαν «γυναῖκες τοῦ ταπὶ φράγκου» ἐπειδὴ οἱ τελευταῖες προήρχοντο ἀπὸ ξεπεσμένες χαρτοπαικτικὲς λέσχες καὶ μάλιστα ἦταν κατηγορία σοβαρὴ γιὰ ἕναν Ἀθηναῖο νὰ διασκεδάζῃ μὲ γυναῖκες τῆς κατηγορίας των, ἀλλὰ στὰ τρία γαρύφαλλα, ὅλα ἐπετρέποντο.

Ἀξέχαστοι μένουν οἱ τύποι τῆς παληᾶς Νεάπολης. Καὶ πρῶτον ἀναφέρω τὸν Κινέζο Τσὶν Τσών, ποὺ πίστευε πὼς ἦταν μεγάλος ἐφευρέτης καὶ θὰ ἔσωζε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὶς ἄσχημες καιρικὲς συνθῆκες μὲ τὶς ἀπότομες μεταβολὲς τοῦ καιροῦ, ποὺ δυσαρεστοῦσαν τὸν περισσότερο κόσμο. Κατ' ἀρχὴν ἤθελε νὰ προφυλάξῃ τὴν πρωτεύουσά τους μὲ μιὰ τεράστια ὀμπρέλλα, ἀλλὰ διάφανη γιὰ νὰ ἀφίνῃ τὸ φῶς νὰ διαπερνᾷ, ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρύο κατὰ τὸ χειμῶνα, ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ ἀπὸ τὸ ζεστὸ ἥλιο τὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ ὁ καταπληκτικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐφεύρεσι μόνον αὐτή, ἤθελε τὰ μεγαλεπίβολα σχέδιά του νὰ ἐξυπηρετήσουν πολλαπλῶς τὴν κόσμο τῆς Ἀθήνας. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν βλέπῃ τὴν νύκτα βουτηγμένη στὸ σκοτάδι, νὰ φωτίζεται μόνον ἀμυδρὰ μὲ τὰ φαναράκια της, γι' αὐτὸ σκέφθηκε πὼς θὰ ἦταν εὔκολο νὰ θέσουν ἕνα προβολέα μεγάλης ἐντάσεως σ' ἕνα ἀερόστατο, τὸ ὁποῖο θὰ πετοῦσε διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα χαρίζοντάς της ἄπλετο φῶς. Φυσικὰ δὲν ἐπέτυχε νὰ ἐφαρμόσῃ τὶς ἐφευρέσεις του, ἀλλὰ πέτυχε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα διασκεδαστικώτατο τύπο τῆς παληᾶς Ἀθήνας.

ΡΕΤΖΑΙΟΙ
● Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ●
— ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ —

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

14. Χρήσιμα συμπεράσματα.
15. Καθήκοντα κατωτέρων ἀστυνομικῶν οἱ ὁποῖοι πρῶτοι καταφθάνουν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

***

14. Χρήσιμα συμπεράσματα

Μὲ τὸ προηγούμενο τεῦχος ἐτελείωσε ἡ ἐξιστόρησις τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ Ρετζαῖοι στὸ ἐξωτερικό, καθὼς καὶ ὅ,τι ἄλλο προηγήθη τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς τῆς Ἀστυνομίας.

Μὲ τὴν ἐκτέλεσι τῶν ληστάρχων αὐτῶν στὶς ἐγκληματικὲς φυλακὲς τῆς Κερκύρας, τὸ ἀδίκημα τῆς ληστείας ἄρχισε πιὰ νὰ ἐκφυλίζεται. Ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ λῃσταὶ παρεδίδοντο ἢ συλλαμβάνοντο καὶ ἔδιναν λόγο τῶν ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων τους. Ἡ ὕπαιθρος Ἑλλὰς ἀνέπνευσε. Λῃστεῖες διεπράττοντο τόσο σπάνια ὥστε νὰ μὴν ἀνησυχοῦν καὶ τόσο τὶς Ἀρχές.

Ἔτσιμετὰτὸ 1932 τὸ μελανὸ βιβλίο τῆς λῃστείας στὴ Χώρα μας ἔκλεισε γιὰ πάντα πιά.

Ἡ στήλη αὐτὴ σήμερα δὲν πρόκειται ν' ἀσχοληθῇ μὲ ἄλλες λῃστεῖες ἢ μὲ πρόσωπα ἄλλων λῃστῶν ποὺ ἔπαιξαν, ὅπως ξέρουμε, τόσο σπουδαῖο ρόλο στὸ προσκήνιο τῆς ἐγκληματικότητος στὴ Χώρα μας.

Πρὶν ἀρχίσουμε ὅμως νὰ ἐξετάζουμε τὸ ἀντικείμενο μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀσχοληθοῦμε, θέλουμε νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς ἀναγνῶστες ὅτι ὅσα ἐγράφησαν εἶναι πραγματικότητες καὶ ὑπὸ τὶς συνθῆκες ποὺ ἐγράψαμε στὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεως, ὑπ' αὐτὲς ἀκριβῶς ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν οἱ λῃσταρχοι αὐτοί. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου εἶχε σημειωθῆ καὶ στὸ πρόλογο τῆς μελέτης αὐτῆς, ὅτι δηλαδὴ δὲν θὰ παρουσιάζαμε στοὺς ἀναγνῶστες φανταστικὲς ἱστορίες. Ἂν τὰ πράγματα ἐγράφησαν κατὰ μυθιστορηματικὸ τρόπο, αὐτὸ ἔγινε γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά.

Στὴν ὑπόθεσι ὅμως αὐτή, ὅπως ὅλοι θὰ προσέξαμε, κάτι δὲν ἔγινε σωστό, κάτι παρελήφθη μᾶλλον νὰ γίνῃ, κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἐκεῖνο ποὺ στοίχισε ἀρκετά.

Ἄλλος παράξενος τύπος ἦταν ἕνας ψηλὸς ἀδύνατος καλόγηρος ποὺ διατείνοταν ὅτι θεράπευε μὲ κάτι βότανα ὅλες τὶς ἀσθένειες. Αὐτὰ τὰ φάρμακα ποὺ πίστευαν πὼς ἔκαναν θαύματα τὰ διαλαλοῦσε σὰν νὰ ἔψελνε τροπάριο στὴν ἐκκλησία. Καὶ ὑπῆρχαν πάρα πολλὰ τέτοια στὸ κινητὸ φαρμακεῖο του. Δενδρολίβανο, φασκομηλιά, φλουσκούνι, περδικάκι, λιναρόσπορος, καλονιά, τριβόλι, πολύκομπο, ἀγριάδα, λαγοκοιμησιὰ καὶ ἄλλα πολλά. Καὶ οἱ δουλειές του πήγαιναν μιὰ χαρά. Ὁ ἄλλος τύπος ὠνομαζόταν Ἴβος καθηγητὴς ξένων γλωσσῶν καὶ ἀρχηγὸς τῶν ὑπαδῶν τοῦ Κουμφουκίου ἦταν γνωστότατος καὶ διεσκέδαζε ἐπὶ χρόνια τοὺς Ἀθηναίους. Ἐφοροῦσε πάντα βελάδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεῖχον μαγνῆτες γιατὶ μ' αὐτοὺς προσπαθοῦσε νὰ ὑπνωτίσῃ τὸν κόσμο, κρατοῦσε δὲ μιὰ παμπάλαια ὀμπρέλλα, καὶ εἶχε γενάκι καὶ γυαλιὰ σὰν τοῦ Βενιζέλου.

Καὶ τὶ ὅμως δὲν ἀλλάζει μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Τίποτε πιὰ δὲν θυμίζει τὴν παληὰ γειτονιὰ ποὺ γνώρισε τόσο χαρούμενο ρυθμὸ ζωῆς, τόση ξεγνοιασιὰ μὲ τὰ τραγούδια, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν μποέμικη διάθεσι τοῦ κόσμου της.

Δ. ΣΚΟΥΖΕΣ

Δηλαδὴ ἐπέτρεψε νὰ διαφύγουν οἱ Ρετζαῖοι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα καὶ ν' ἀνέβουν πάλι στὸ βουνὸ γιὰ νὰ στείλουν στὸν ἄλλο κόσμο ἀρκετούς, νὰ χάσῃ τὸ κῦρος του τὸ ἐπίσημο Κράτος τότε, νὰ ταλαιπωρηθοῦν οἱ ἀρμόδιοι γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τοὺς λῃστάρχους μετὰ ἀπὸ 2 $^1/_2$ χρόνια στὸ ἐξωτερικὸ καὶ νὰ παρουσιασθῇ τόση ἀνωμαλία στὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης ἀπ' τὶς δύο δίκες ποὺ ἀναγκαστικὰ ἔγιναν γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι.

Μ' αὐτὸ λοιπὸν ποὺ παρελήφθη νὰ γίνῃ, θ' ἀσχοληθοῦμε σήμερα γιὰ νὰ βγάλουμε ὅσα χρήσιμα συμπεράσματα μποροῦμε, κάνοντας ἔτσι καὶ τὸ θέμα ἐπαγωγικό, σκοπὸς ἐξ ἄλλου πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ ὅλη μελέτη.

Ἀλλὰ ἐρωτᾶται, αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ δὲν ἔγινε σωστό, ἦταν καὶ τὸ μοναδικὸ στὰ χρονικὰ καὶ δὲν ἐπανελήφθη ποτὲ πιὰ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἐγκλημάτων; Ὄχι. Δὲν ἦταν τὸ μοναδικό. Ἐπανελήφθη καὶ θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας ὡρισμένους κανόνες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐφαρμογὴ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις καὶ ποὺ ἡ παράλειψίς τους ἔχει ἀποτελέσματα ἀνάλογα πρὸς τὴ βαρύτητά τους.

Ἂν καὶ αὐτὸ τὸ κάτι ποὺ δὲν ἔγινε συνοψίζεται σὲ λίγες λέξεις ἐν τούτοις σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἐγκλημάτων μὲ ἀγνώστους ἰδίως δράστες, ἀποτελεῖ τὸ ἄπαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὕστερα θὰ στηριχθοῦν οἱ ἀρμόδιοι γιὰ ν' ἀναζητήσουν τὸν ἢ τοὺς δράστας.

Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ παρελήφθη εἶναι τοῦτο: ὅτι δὲν διετηρήθη ὁ τόπος τοῦ ἐγκλήματος ἀνέπαφος ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ ἔλαβαν γνῶσιν καὶ μετέβησαν ἐκεῖ καὶ δὲν ἐλήφθη καμμιὰ φροντίδα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν ἰχνῶν.

Ἂς ἐπιτραπῇ ἐδῶ ν' ἀνοίξουμε ἄλλη μιὰ παρένθεσι γιὰ νὰ ἐπαναλάβουμε ὅτι σκοπὸς τῆς μελέτης εἶναι διδακτικός. Δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ δυσφημίσουμε κανένα οὔτε καὶ νὰ ψυχρανθοῦμε μὲ κανένα.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τώρα τὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὴν προκειμένη περίπτωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ οἱ ἀρμόδιοι ἔλαβαν γνῶσι τοῦ στυγεροῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος.

Περὶ αὐτῶν, ὁ κ. Ν. Παπαδημητρίου ὑπηρετήσας ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὴν Χωρ/κὴν καὶ μεταταχθεὶς εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τὸ 1929 ἐργασθεὶς δὲ ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν Δ/σιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν στὸ βιβλίον του «Ἡ δ α κ τ υ λ ο σ κ ο π ί α» (σελὶς 151), γράφει τὰ ἑξῆς:

.....

«Δυστυχῶς ἡ κατάπληξις ἐκ τοῦ μεγέθους καὶ τοῦ πρωτοφανοῦς τοῦ ἐγκλήματος τούτου, ἡ ἔλλειψις ἐνιαίας κατευθύνσεως πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ ἀδικήματος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀδημοσύνην τῶν πρώτων ἐπιληφθέντων τῆς ὑποθέσεως ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων καὶ τὰς σπασμωδικὰς ἐνεργείας τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ Ἀνακριτικῶν Ἀρχῶν, συνετέλεσαν ὥστε, ἓν ἀδίκημα, ὅπερ εἰς χεῖρας ἐπιδεξίων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἐπικουρουμένων ὑπὸ τῆς Τεχνικῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας, ἠδύνατο νὰ ἐξιχνιασθῇ ἀκόμη καὶ ἐντὸς 24 ὡρῶν λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν ἰχνῶν καὶ λοιπῶν πειστηρίων, ἅτινα εἶχον ἀφίσει ἀσφαλῶς εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος οἱ δράσται καὶ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν ὑπόπτων τελέσεως αὐτοῦ, νὰ συσκοτισθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ μῆνας νὰ ἐμφανίζωνται αἱ Ἀρχαὶ παραπαίουσαι κατὰ τρόπον ἀπογοητευτικόν.

.....

Οὕτω ἠδυνήθησαν οὗτοι (Ἰωάννης καὶ Εὐθύμιος Ρέτζος), ἐκτὸς τῆς παραπλανήσεως τῶν Ἀρχῶν, νὰ παρακολουθῶσι καὶ τὰς ἐνεργείας των νὰ καθιστῶσιν ἐνημέρους τοὺς συνενόχους των καὶ νὰ ἐξαφανισθῶσιν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν μετὰ μακρὰς ἀμφιταλαντεύσεις, ἡ Δικαιοσύνη, διὰ τῆς ἐκδόσεως ἐνταλμάτων συλλήψεως, ἡτοιμάζετο ἐπὶ τέλους νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτῶν. Συνεπείᾳ τούτου ἡ σύλληψίς των ἐπετεύχθη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μόνον μετὰ ἔτη καὶ ἀφοῦ τὸ Κράτος ὑπεβλήθη ἐν τῷ μεταξὺ εἰς σημαντικὰς δαπάνας. Καὶ ὅμως ἦτο δυνατὸν πάντα ταῦτα ν' ἀποφευχθῶσιν. Ἤρκει πρὸς τοῦτο νὰ ἐλαμβάνοντο, ὡς ἔδει, μέτρα πρὸς διατήρησιν τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος ἀνεπάφου καὶ ἂν μεταξὺ τῶν πρώτων εἰδοποιεῖτο ἡ Τεχνικὴ Ἀστυ-

νομία διὰ τὴν ἄμεσον ἀποστολὴν ἐπὶ τόπου εἰδικοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ὁποίου ἡ συμβολὴ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν θὰ ἦτο κεραυνοβόλως ἀποτελεσματική. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἔδει νὰ ἐνεργηθῶσι τὰ ἑξῆς, ἅτινα πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του πᾶς κατώτερος ἀστυνομικός, ἵνα εἰς τὸ μέλλον πράττῃ ἀναλόγως καταφθάνων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος ἢ πρῶτος ἐπιλαμβανόμενος τῆς ἐξιχνιάσεως αὐτοῦ βαθμοφόρος τῆς Ἀστυνομίας ἢ ἀνακριτικὸς ἐν γένει ὑπάλληλος.

Οἱ τὸ πρῶτον ἀντιληφθέντες τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος ἀστυνομικοὶ (ἐννοεῖ τοὺς 4 χωροφύλακες οἱ ὁποῖοι διῆλθαν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος μετὰ ἀπὸ ὀλίγην ὥραν δι' αὐτοκινήτου μὲ κατεύθυνσιν πρὸς Φιλιππιάδα) ἔδει νὰ ἀποστείλουν ἰδιώτας πρὸς εἰδοποίησιν τῶν ἁρμοδίων Ἀρχῶν, αὐτοὶ δὲ νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐθωρεῖ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος, νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ἐπιζῶντα ἐκ τῶν θυμάτων, (ἐννοεῖ τὸν ἕνα χωροφύλακα ὁ ὁποῖος εὑρέθη βαρειὰ τραυματισμένος κάτω ἀπὸ γέφυρα ποὺ ὑπῆρχε στὸ σημεῖο αὐτό), μεθ' ὅ, ἀφοῦ δὲν ἠδύναντο νὰ καταδιώξουν τοὺς λῃστάς, νὰ λάβωσι μέτρα φρουρήσεως τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος εἰς μεγάλην ἀκτῖνα πέριξ αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν εἰς οὐδένα νὰ πλησιάσῃ μέχρις ἀφίξεως τῶν ἁρμοδίων. Τέσσαρες δὲ αὐτοί, ὡς ἦσαν, ἠδύναντο νὰ ἐξασφαλίσωσι τοῦτο καὶ νὰ κρατήσωσι σημείωσιν τῶν ὀνομάτων πάντων τῶν προσεγγισάντων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος ἰδιωτῶν καὶ τῶν ὁπωσδήποτε λαβόντων γνῶσιν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν νὰ ἐγχειρήσωσιν εἰς τὸν πρῶτον καταφθάσαντα ἀξιωματικὸν τῆς Χωροφυλακῆς Φιλιππιάδος. Καὶ οὗτος, ἐν ἀναμονῇ τῆς Τεχνικῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν θὰ ἔδει νὰ καλέσῃ ἐκ τῶν πρώτων πρὸς εἰδικὴν ἐξερεύνησιν τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ τὰ κάτωθι:

1) Νὰ βεβαιωθῇ ἐν πρώτοις ἂν τὰ ληφθέντα μέτρα ἦσαν ἐπαρκῆ διὰ τὴν φρούρησιν τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος ἐνισχύων ταῦτα, ἂν ἄκρινε ἐλλειπῆ, ἀπέχῃ ἅμα πάσης θίξεως ἢ μετακινήσεως τῶν ἀντικειμένων τοῦ τόπου τοῦ ἀδικήματος.

2) Νὰ περιορίσῃ τοὺς αὐτόπτας μάρτυρας κλπ. κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ᾖ δυνατὴ ἡ ἐξέτασις αὐτῶν παρὰ τοῦ πρώτου ἐπιληφθησομένου τῆς ἀνακρίσεως πρὶν ἢ αἱ πρῶται ἐντυπώσεις των συσκοτισθῶσιν ἐκ τῶν ἀφηγήσεων τῶν ὁπωσδήποτε λαβόντων γνῶσιν τοῦ ἀδικήματος καὶ τῶν φημῶν, αἵτινες ἐπακολουθοῦσιν εἰς περιπτώσεις μεγάλων ἐγκλημάτων, ἰδίᾳ ἐκ τῶν δημοσιεύσεων τοῦ τύπου, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων οἱ μάρτυρες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγχέουν ὅ,τι ἀντελήφθησαν οἱ ἴδιοι, μὲ ὅ,τι ἤκουσαν ἢ ἀνέγνωσαν εἰς τὰς ἐφημερίδας.

3) Νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς προσπαθείας του ὡς πρὸς τὴν συγκέντρωσιν πληροφοριῶν καὶ ἐνεργειῶν τῶν ἐνδεδειγμένων ἀναζητήσεων πρὸς ἀκανακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν.

Ἐὰν τὰ μέτρα ταῦτα ἐλαμβάνοντο, ἡ μὲν ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τῶν δραστῶν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ ἐντὸς ὡρῶν ἀκόμη, ἡ δὲ σύλληψίς των, ἐὰν ἐτηρεῖτο ἡ προσήκουσα ἐχεμύθεια, ἐνήργουν δ' ὡς ἔδει κεραυνοβόλως αἱ καταδιωκτικαὶ Ἀρχαί, ἦτο ἴσως δυνατὴ καὶ ἐντὸς τοῦ πρώτου 24ώρου, ἂν κρίνωμεν, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅπως διεπίστωσεν ἡ μετέπειτα χρονίσασα ἀνάκρισις, ὅτι οὗτοι περιεφέροντο ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, τινὲς δὲ τούτων συνειργάζοντο καὶ μετὰ τῶν καταδιωκτικῶν ὀργάνων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων. Καὶ τὰ εὐχάριστα ταῦτα ἀποτελέσματα ἰδοὺ πῶς θὰ ἐπετυγχάνοντο.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς Τεχνικῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας εὐθὺς ὡς κατέφθανεν εἰς τὸν ἐξασφαλισθέντα ἀνέπαφον τόπον τοῦ ἀδικήματος θὰ ἐνήργει :

α) Εἰδικὴν ἐξερεύνησιν τοῦ αὐτοκινήτου, περὶ οὗ οὐδεμία μνεία γίνεται ὑπὸ τῶν ἐπιληφθέντων τῆς ὑποθέσεως καὶ θὰ ἀπεκάλυπτε τὰ ἐπ' αὐτοῦ λανθάνοντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν δραστῶν ἐκείνων, οἵτινες ἐπλησίασαν τοῦτο καὶ ἔρριψαν τὰς τελειωτικὰς ἐκ τοῦ σύνεγγυς βολὰς κατὰ τῶν θυμάτων, ὡς καὶ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ εἰσελθόντων, ἵνα ἀνασύρωσι τὰς κάτωθι τῶν πτωμάτων εὑρισκομένας βαλίτσας τὰς περιεχούσας τὰ χαρτονομίσματα. Θὰ ἀνεύρισκε δ' ἀσφαλῶς ἐπ' αὐτοῦ δακτυλικὰ ἀπο-

τυπώματα, διότι ἦτο φύσει ἀδύνατον νὰ μὴ ἔθιξαν διὰ τῶν χειρῶν των διάφορα μέρη ἐκ τῶν ἔσω ἢ ἔξω τοῦ αὐτοκινήτου οἱ δρᾶσται.

β) Ἐκτὸς τῆς ἀνευρεθείσης βαλίτσης, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιφάνειαν δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν, ἵνα κρίνω ἂν θὰ ἦσαν ἐπ' αὐτῆς κατάλληλα ἀποτυπώματα καὶ τοῦ ρηχθέντος ξυλίνου κιβωτίου, θὰ ἔδει ν' ἀνεύρῃ ἅπαντας τοὺς κάλυκας τῶν ριφθεισῶν βολίδων οἵτινες κάλυκες θὰ μᾶς ἔλεγον διὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀποτυπωμάτων ποῖοι καὶ πόσοι οἱ ρίψαντες τὰς βολὰς κατὰ τῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἰδοὺ πῶς. Γνωστοῦ ὄντος ὅτι οὗτοι εἶχον ὅπλα μάλιγχερ ἐχρησιμοποίησαν τὰς γνωστὰς δι' αὐτὰ δεσμίδας. Ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, ὅτε ἐγέμισε τὸ ὅπλον του καὶ ἐπίεσε διὰ τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἀριστερᾶς του χειρὸς τὴν τελευταίαν πρὸς τὰ ἄνω βολίδα, ἄφισεν ἐπὶ τοῦ κάλυκος ταύτης τὰ ἀποτυπώματα τοῦ πιέσαντος ἀντίχειρος. Ὁ κάλυξ οὗτος ὁ φέρων τὸ ἀποτύπωμα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εὐθὺς μετὰ τὸν πρῶτον πυροβολισμὸν καὶ εἰδικῶς, ὅτε ἐγέμισε τὴν θαλάμην τοῦ ὅπλου του διὰ τῆς δευτέρας κατὰ σειρὰν βολίδος, ἵνα καὶ ταύτην ἐξαπολύσῃ κατὰ τῶν θυμάτων.

γ) Ἐκτὸς τῶν ἐπὶ τῶν καλύκων τυχὸν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἡ ἐξέτασις παρ' εἰδικῶν τῶν ἐπὶ τῶν καψυλλίων ἐπικρουσεων τοῦ ἐπικρουστῆρος θὰ παρεῖχεν εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὴν ταυτότητα τῶν ὅπλων, δι' ὧν ἐρρίφθησαν, μία δ' εἰδικὴ καὶ ἐπισταμένη εἶτα ἔρευνα πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἐνδεχομένη κατάσχεσις τῶν ὅπλων τῶν ὑπόπτων, θὰ καθώριζε τὴν ταυτότητα τῶν δραστῶν.

δ) Ἡ ἐξέτασις τοῦ ξύλου, τοῦ κατὰ πλάτος τῆς ὁδοῦ ὑπὸ τῶν δραστῶν τεθέντος, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ καθώριζε τὴν ταυτότητα τοῦ πελέκεως δι' οὗ ἐκόπη καὶ ἐπομένως δι' εἰδικῶν ἀναζητήσεων καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ κατόχου.

Ἡ ἀνάκρισις ἔχουσα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὰ ὡς ἄνω ἄψυχα καὶ βωβά, ἀλλὰ πολλὰ λέγοντα καὶ μὴ ψευδόμενα ἴχνη τῆς πράξεως, θὰ ἠδύνατο ἄνευ μεγάλων κόπων, χωρὶς νευρικότητα, ἄνευ τῆς χρησιμοποιήσεως βαρβάρων μεσαιωνισμῶν κατ' ἀθῴων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολιτῶν καὶ χωρὶς νὰ παραστῇ ἀνάγκη κινητοποιήσεως ἰσχυρῶν μονάδων Στρατοῦ καὶ Χωροφυλακῆς, ὡς ἐν προκειμένῳ συνέβη, νὰ παραδώσῃ ὅλους τοὺς δράστας τοῦ στυγεροῦ τούτου ἐγκλήματος εἰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος, τόσου, ὅσον θὰ ἦτο ἀρκετὸν δι' ἐλάχιστα καταδιωκτικὰ ὄργανα, ὅσα δηλαδὴ θὰ ἀπῃτοῦντο διὰ τὴν σύλληψιν καὶ προσαγωγὴν εἰς τὴν ἀνάκρισιν ὅλων ἐκείνων ἐναντίον τῶν ὁποίων ὑπῆρχον ἔστω καὶ πόρρωθεν ὑπόνοιαι.

Ἐκ τῶν ὑπόπτων τούτων, διὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰχνῶν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἰδίᾳ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, οἱ μὲν ἄνευ βασάνων καὶ ταλαιπωριῶν θὰ ἐξήρχοντο τοῦ γραφείου τῆς ἀνακρίσεως ἐντὸς ἐλαχίστων λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς εἰσόδου των, ἵνα ἐπιστρέψωσιν ἐλεύθεροι εἰς τὰς ἐργασίας των, οἱ δὲ θὰ ἐλάμβανον τὴν ἄγουσαν διὰ τὸν Εἰσαγγελέα, ἵνα δώσωσι λόγον τοῦ ἀποτροπαίου ἐγκλήματός των».

.....

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀναφέρει ὁ κ. Παπαδημητρίου στὸ βιβλίο του, αὐτὸ ποὺ παρελήφθη νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὴ προκειμένη περίπτωσι.

Ἔτσι τὸ συμπέρασμα βγαίνει εὔκολα κι' εἶναι τοῦτο, ὅτι ἔχουμε ἱερὰν ὑποχρέωσιν ὁσάκις καταφθάνουμε πρῶτοι στὸν τόπο τελέσεως τοῦ ἀδικήματος νὰ διατηροῦμε τοῦτον ἀνέπαφον καὶ νὰ λαμβάνουμε κάθε μέτρο πρὸς ἐξασφάλισι τῶν ἰχνῶν, μέχρις ὅτου καταφθάσουν οἱ ἁρμόδιοι ποὺ θὰ ἐπιληφθοῦν τῆς ἐξιχνιάσεως καὶ οἱ τῆς ἐξερευνήσεως τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων.

Ὑπάρχουν λοιπὸν κανόνες τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας ὁσάκις στὸν τόπο τοῦ ἀδικήματος καταφθάνουμε πρῶτοι. Ἀμέσως πιὸ κάτω θ' ἀναφέρουμε ἐκείνους ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε κατὰ νοῦν οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοί..

15. Καθήκοντα κατωτέρων ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι καταφθάνουν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. (1)

Ἡ πεῖρα στὴν Ἀστυνομία βεβαιώνει ὅτι σὲ κάθε περίπτωση τελεσθέντος ἀδικήματος ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τους φθάνουν πρῶτοι εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοί, ποὺ ἔχουν διατεθεῖ ὡς σκοποί, περίπολοι κλπ. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀντιλαμβάνονται αὐτοὶ πρῶτοι τὸ ἀδίκημα, ἄλλοτε πάλιν εἰδοποιούμενοι ἀπὸ τοὺς παθόντας ἢ πολίτας, φθάνουν ἐκ τῶν πρώτων στὸν τόπο τελέσεως αὐτοῦ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐνέργειές τους, τὴν ἀνάλογη ἐπέμβασι καὶ τὴν φροντίδα τὴν ὁποία θὰ καταβάλλουν εἰς τὸ νὰ ἐφαρμόσουν ὅσα διδάχθηκαν, θὰ κατορθωθῇ κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἡ ἐπιτυχὴς ἐξιχνίασις τῆς ὑποθέσεως.

Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ διατηροῦν τὴν ψυχραιμία τους καὶ νὰ εἶναι ἀπόλυτα κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ τους, γιατὶ ἄτακτες ἢ βεβιασμένες ἐνέργειες ἢ διάφορες παραλείψεις τῶν κατωτέρων ὀργάνων, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σοβαρώτατες δυσχέρειες στὶς μετέπειτα ἐνέργειες τῆς Ἀστυνομίας καὶ νὰ βλάψουν ἐπικίνδυνα τὸ ἔργο τῆς ἐξιχνιάσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Τὰ ἐπιβεβλημένα καθήκοντα τῶν κατωτέρων ἀστυνομικῶν, ποὺ φθάνουν πρῶτοι στὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος εἶναι κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς:

α) Ἂν τὸ ἀδίκημα γίνεται τὴ στιγμὴ ποὺ καταφθάνει ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴ τοῦ δράστου καὶ νὰ τὸν συλάβῃ.

Ἂν ὅμως ὁ δράστης ἐτράπη σὲ φυγή, πρέπει νὰ τὸν καταδιώξῃ γιὰ νὰ πετύχῃ τὴ σύλληψί του ἢ τοὐλάχιστον νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ταυτότητά του.

β) Ἂν ὑπάρχουν θύματα, εἴτε ἀπὸ ἐγκληματικὴ ἐνέργεια τοῦ δράστου εἴτε ἀπὸ ἄλλο λόγο (λιποθυμία κλπ.), ποὺ ἔχουν ἀνάγκη παροχῆς πρώτων βοηθειῶν θὰ παράσχῃ αὐτές, εἴτε καλῶντας ἰατρὸ ἐπὶ τόπου, εἴτε εἰδοποιῶντας τὸν Σταθμὸν Α΄ Βοηθειῶν, εἴτε ἀποστέλλωντας αὐτὰ μὲ κατάλληλο μεταφορικὸ μέσο στὸ πλησιέστερο Νοσοκομεῖο ἢ Κλινική.

γ) Συγχρόνως μὲ τὶς ἀνωτέρω ἐνέργειες ἐὰν μπορῇ ἢ ἀμέσως μετὰ ἀπ' αὐτές, θὰ πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς προϊσταμένους του βαθμοφόρους γιὰ νὰ σπεύσουν στὸ τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ εἰδοποίησις θὰ γίνῃ μὲ τὸ ταχύτερο μέσο, διὰ τηλεφώνου, δι' αὐτοκινήτου ἢ διὰ πολίτου τινός. Ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη θὰ γίνῃ καὶ χρῆσις συρίκτρας.

δ) Μετὰ ἀπὸ τὶς ἐνέργειες αὐτὲς καὶ μέχρις ὅτου καταφθάσει βαθμοφόρος, πρέπει νὰ λάβῃ κάθε μέτρον ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀνέπαφο τὸν τόπο τοῦ ἀδικήματος. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ἀπαγορεύῃ νὰ πλησιάσῃ κάθε ξένος ἢ περίεργος. Κατόπιν δὲν πρέπει οὔτε ὁ ἴδιος νὰ θίγῃ ἢ νὰ μετακινῇ κανένα ἀντικείμενον, ἀλλ' οὔτε σὲ ἄλλον νὰ ἐπιτρέπῃ τὴ προσέγγισι ἢ τὴ μετακίνησι ἀντικειμένων, ἔστω κι' ἂν εἶναι ὁ παθὼν ἢ συγγενὴς αὐτοῦ.

Ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία, γιατὶ ἡ θέσις τῶν ἀντικειμένων ὁδηγοῦν πολλὲς φορὲς σὲ ἀσφαλῆ συμπεράσματα περὶ τοῦ τρόπου διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ διαφωτίζουν ἀπὸ πολλὲς πλευρὲς τὴν ὑπόθεσι.

ε) Ὅταν ὁ κατώτερος ἀστυνομικὸς φθάσῃ στὸ τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ εὕρῃ συγκεντρωμένα ἄλλα ἄτομα, πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ, ταὐτοχρόνως δὲ πρέπει νὰ λάβῃ τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητος τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ νὰ τὰ καταχωρήσῃ στὸ σημειωματάριό του. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ θὰ πρέπῃ νὰ ἐξακριβώσῃ μήπως τυχὸν καὶ ἄλλα πρόσωπα, πρὶν ἀπ' αὐτά, εἶχαν πλησιάσει ἐκεῖ κι' ἂν ναί, νὰ σημειώσῃ καὶ τὰ ἀνόματά τους.

Ἡ γνῶσις τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα πρὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχαν πλησιάσει

1. Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου σ. 95.

στὸ τόπο τοῦ ἐγκλήματος, εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ πολλοὺς λόγους καὶ κυρίως γιατὶ εἶναι ἐνδεχόμενο νὰ ἔθιξαν ἀντικείμενα πάνω στὰ ὁποῖα νὰ ἄφισαν τὰ δακτυλικά τους ἀποτυπώματα, ὁπότε θὰ πρέπει τὰ πρόσωπα αὐτὰ νὰ δακτυλοσκοπηθοῦν γιὰ νὰ διαχωριστοῦν τὰ ἀποτυπώματά τους ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν δραστῶν.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἐξεταζόμενα, ἴσως νὰ παράσχουν χρήσιμες πληροφορίες στοὺς ἐνεργοῦντας τὴν ἀνάκρισιν, ἐν σχέσει μὲ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἀντελήφθησαν ὅτι ἔγινε τὸ ἔγκλημα ἢ ἐν σχέσει μὲ ὕποπτα πρόσωπα πού παρετήρησαν ἐκεῖ.

Ἐὰν μάλιστα ἀπὸ τὴν πρόχειρο ἐξέτασι ὁ κατώτερος ἀστυνομικὸς διαπιστώσῃ ὅτι ὑπάρχουν πρόσωπα, πού εἶδαν αὐτοπροσώπως ἢ ἄκουσαν κάτι σχετικῶς μὲ τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα, θὰ πρέπῃ νὰ φροντίζῃ νὰ παραμένουν τὰ πρόσωπα αὐτὰ μέχρις τῆς ἀφίξεως τοῦ βαθμοφόρου, στὸν ὁποῖο θὰ ἀναφέρῃ ἰδιαιτέρως, νὰ προβαίνῃ τὸ ταχύτερο στὴν ἐξέτασί τους.

στ) Εἶναι δυνατὸν σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις ν' ἀντιληφθῇ ὁ κατώτερος ἀστυνομικὸς πού πρῶτος ἔφθασε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ὅτι ὡρισμένα ἀντικείμενα πάνω στὰ ὁποῖα πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ δράστου, κινδυνεύουν νὰ καταστραφοῦν, λόγῳ π.χ. πυρκαϊᾶς, βροχῆς κλπ. Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ὀφείλει νὰ καταβάλῃ κάθε προσπάθεια, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ μεταφέροντάς τα σὲ ἀσφαλὲς μέρος. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονῆ νὰ σημειώνῃ στὸ σημειωματάριό του, ποῦ ἀκριβῶς εὑρίσκοντο τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ πρὸ τῆς μεταφορᾶς τους, γιατὶ ἡ θέσις στὴν ὁποίαν εὑρέθησαν ἀρχικῶς ἔχει μεγάλη σημασία.

Γιὰ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται μέριμνα ὥστε κατὰ τὴ μεταφορά τους νὰ μὴ καταστρέφωνται τὰ ἐπ' αὐτῶν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καθὼς ἐπίσης καὶ νὰ μὴ ἀφίνῃ ἐπ' αὐτῶν τὰ ἰδικά του.

Ἐκτὸς αὐτῶν ἐπιβάλλεται ὅπως εἴτε ἀπὸ τὸν κατώτερον ἀστυνομικὸ εἴτε ἀπὸ τὸν καταφθάνοντα μετέπειτα βαθμοφόρον, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐπιφορτισθῇ μὲ τὴν διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος, νὰ εἰδοποιῆται ἀμέσως ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων, ἡ ὁποία δι' εἰδικοῦ συνεργείου της θὰ προβαίνῃ στὴν φωτογράφησι τῶν σκηνῶν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ θ' ἀναζητῇ καὶ λαμβάνῃ τὰ τυχὸν εὑρεθέντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ δράστου. Τὸ πόσον ἀπαραίτητη καὶ χρήσιμη εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς στὶς περιπτώσεις αὐτὲς δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρουμε ἰδιαιτέρως.

Ἀποτελεῖ λοιπὸν βαρυτάτη ἀμέλεια τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ ὁποῖος καταφθάνει πρῶτος στὸν τόπο τῆς τελέσεως ἀδικήματος, καὶ δὲν φροντίζει νὰ ἐξασφαλίσῃ, ὅπως, ἀνωτέρω ἀναφέραμε, τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ἀνέπαφον, τὰ ἴχνη, τὰ πειστήρια τὰ στοιχεῖα καὶ τὶς πληροφορίες ἐκεῖνες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἀνάκρισις καὶ νὰ καθορισθοῦν οἱ ἐπιβαλλόμενες νὰ γίνουν ἐνέργειες, γιὰ τὴ διαλεύκανσι τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴ σύλληψι τῶν δραστῶν.

Αὐτὲς εἶναι οἱ ἐνέργειες στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ προβαίνουν οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι φθάνουν στὸν τόπο τοῦ ἀδικήματος, μέχρι τῆς ἀφίξεως προϊσταμένου βαθμοφόρου, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως καὶ στὸν ὁποῖον ὀφείλουν οὗτοι νὰ ἀναφέρουν ὅσες πληροφορίες συγκέντρωσαν γιὰ τὸ ἀδίκημα, γιὰ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες διεπράχθη, τοὺς μάρτυρες κλπ. καθὼς καὶ ἂν ὁ τόπος ἐτηρήθη ἀνέπαφος.

Οἱ ἐνέργειες ὅμως αὐτὲς τοῦ κατωτέρου ἀστυνομικοῦ πρέπει νὰ γίνωνται μὲ ταχύτητα, γιατὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν πρώτων πληροφοριῶν καὶ οἱ ἀναζητήσεις οἱ ὁποῖες ἐνεργοῦνται τὶς πρῶτες ὧρες μετὰ τὸ ἔγκλημα εἶναι ἀνεκτίμητες, καὶ ὡς μᾶς εἶναι γνωστὸ ὁ χρόνος ὁ ὁποῖος διαφεύγει χωρὶς τὶς ἐνδεικνυόμενες σύντομες ἀναζητήσεις εἶναι ἡ ἀλήθεια διαφεύγουσα.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὑπὸ J. Gibsons, Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Φιλαδελφείας Ἀμερικῆς, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Ὁ διακεκριμένος καὶ ἔμπειρος Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκθέτει, πρὸς τὸ Ἀμερικανικὸ Περιοδικὸ Post, τὶς ἀντιλήψεις του ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ προβλήματος τῆς παρανόμου διενεργείας, Τυχηρῶν Παιγνίων, καὶ ἐν κατακλεῖδι λέγει ὅτι, ὁ μόνος τρόπος πρὸς περιορισμὸν καὶ ἀναχαίτισιν ἐξαπλώσεως τῆς τρομερᾶς αὐτῆς κοινωνικῆς μάστιγος, εἶναι ἡ νομιμοποίησις αὐτῶν ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας.

* * *

Κατὰ τὸ περασμένο ἔτος, λέγει ὁ διακεκριμένος πεπειραμένος καὶ δραστήριος Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Φιλαδελφείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Θωμᾶς J. Gibsons, ἡ Ἀστυνομία μου ἐνήργησε 15.000 συλλήψεις γιὰ παραβάσεις τῶν Νόμων περὶ τυχηρῶν παιγνίων, καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτό, δὲν ἀποτελεῖ, παρὰ μόνο ἄσκοπη ἀπώλεια χρόνου.

Ἡ ἀλήθεια, ὅπως κάθε ἀστυνομικὸς μιᾶς οἱασδήποτε μεγαλουπόλεως θὰ μποροῦσε νὰ τὸ βεβαιώσῃ, εἶναι ὅτι, οἱ Ἀστυνομίες, μποροῦν νὰ ἐνεργοῦν συλλήψεις ἀκατάπαυστα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτυγχάνουν τὸ σκοπούμενο καὶ προσδοκόμενο ἀποτέλεσμα, δηλ. τὸν περιορισμὸ καὶ τὴν ἀναχαίτησι τοῦ καθημερινῶς καὶ κατὰ τρόπον τρομακτικὸν καὶ ἀπειλητικὸν ὀγκουμένου κύματος, παρανόμου διενεργείας τυχηρῶν παιγνίων.

Ἡ διεξαγομένη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας σκληρὴ μάχη κατὰ τῆς ὠργανωμένης παρανόμου διενεργείας τυχηρῶν παιγνίων, δὲν δύναται δυστυχῶς νὰ κερδίσῃ ὑπὲρ τοῦ Νόμου, ἀντιθέτως δέ, ἡ ὠργανωμένη παράνομος διενέργεια παντὸς εἴδους τυχηρῶν παιγνίων, λαμβάνει καθημερινῶς τρομακτικὲς καὶ λίαν ἀνησυχητικὲς διὰ τὴν Κοινωνίαν διαστάσεις, μὲ παντελῆ περιφρόνησι τῶν Νόμων ἐκ μέρους τῶν ὠργανωμένων τοιούτων πανισχύρων ἐπιχειρηματιῶν.

Ἂς πάρωμε ὡς παράδειγμα, λέγει ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, τὴν πόλιν μου. Νὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὴ ἔχει κατακλυσθῆ ἀπὸ κῦμα ἀπατεώνων, χαρτοπαικτῶν καὶ γενικῶς ἀνθρώπων ποὺ ἡ ἀπασχόλησίς των εἶναι ἡ παράνομος διενέργεια στοιχημάτων καὶ ἄλλων τυχηρῶν παιγνίων. Δὲν εἶναι δυνατόν. Οὔτε δὲ ἐπίσης εἶναι δυνατὸν νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ Φιλαδέλφεια προσφέρεται καὶ εὐνοεῖ περισσότερο ἀπὸ ἄλλες πόλεις τὴν ἀνάπτυξι τοιούτων παρανόμων ἐπιχειρήσεων.

Ὑπάρχουν κατ' ἐλάχιστον ὅριον, ὀκτὼ ἄλλες μεγαλουπόλεις στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μὲ ἀκόμη πιὸ τρομακτικὰ ρεκὸρ συλλήψεων γιὰ παραβάσεις τῶν Νόμων περὶ τυχηρῶν παιγνίων. Καὶ αὐτὸ σημειωτέον, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀνάπαυλα στὴν ἀπεινῆ δίωξι τῶν τυχηρῶν παιγνίων στὴ Φιλαδέλφεια. Ἔχομεν ἐνεργήσει πολὺ περισσότερες συλλήψεις γιὰ τυχηρὰ παίγνια κατὰ τὸ ἔτος 1958 ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα ἔτη. Σχεδὸν τριπλάσιες σὲ ἀριθμὸν ἀπὸ τὶς συλλήψεις τοῦ 1953.

Αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ καὶ τρομακτικὴ αὔξησι τῶν βεβαιωθεισῶν παραβάσεων καὶ συλλήψεων, πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχῇ καὶ νὰ μᾶς ἐμβάλῃ σὲ σοβαρὲς σκέψεις. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινα Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Φιλαδελφείας κατὰ τὸ 1952, μιὰ ἀπὸ τὶς πρωταρχικές μου ἐπιδιώξεις καὶ φιλοδοξίες, ἦτο νὰ πατάξω τὴν παράνομο χαρτοπαιξία καὶ τὴν ἐν γένει παράνομο διεξαγωγὴ τυχηρῶν παιγνίων. Ἤλπισα ὅτι, μὲ τὴν ἀπεινῆ δίωξι καὶ τὴ λῆψι σκληρῶν μέτρων κατὰ τῶν ὀργανωτῶν τοιούτων παιγνίων, θὰ ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλιν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συνέβη· οὔτε θὰ συμβῇ. Συλλαμβάνομεν συνεχῶς ὅλο καὶ περισσότερους. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

Συλλήψεις ἐνεργοῦνται γιὰ δυὸ λόγους: Γιὰ νὰ τιμωρήσουμε τοὺς παραβιάζοντας, καταστρατηγοῦντας καὶ περιφρονοῦντας τὸν Νόμο, καὶ γιὰ νὰ περιορίσουμε τὶς παραβάσεις στὸ ἐλάχιστο.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς οὐδὲν δυστυχῶς ἐπετεύχθη διὰ τῶν συλλήψεων. Οἱ παρανόμως διενεργοῦντες τυχηρὰ παίγνια στὴν πόλι μου, καὶ σὲ κάθε μεγαλούπολι νομίζω, ξεύρουν προκαταβολικῶς, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φοβοῦνται σοβαρὲς ποινικὲς κυρώσεις ἀπὸ τὰ δικαστήρια.

Ἰδοὺ ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, ποὺ κάμνει ὅλους τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ παρανόμως διενεργούμενα παντὸς εἴδους τυχηρὰ παίγνια, νὰ ἀπαθρασύνωνται καὶ νὰ περιφρονοῦν τὸ Νόμο. «Ἡ ἀφάνταστος ἐπιεικὴς μεταχείρισις αὐτῶν, ἐκ μέρους τῶν Δικαστηρίων».

Ὀλιγώτεροι ἀπὸ 1 %, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ συλλαμβάνονται κάθε χρόνο γιὰ τυχηρὰ παίγνια στὴ Φιλαδέλφεια, μποροῦν νὰ καταλήξουν στὶς φυλακές. Εἴτε ἀπαλλασσονται παντελῶς, εἴτε τιμωροῦνται μὲ κωμικὰ καὶ γελοῖα χρηματικὰ πρόστιμα, πληρώνοντας δηλ. ὅσα θ' ἀρκοῦσαν γιὰ τὴν ἀγορὰ τροφῆς ἐλαχίστων ὀρνίθων.

Προσφάτως ἀπέστειλα ἐγκυκλίους πρὸς ὅλα τ' Ἀστυνομικὰ Τμήματα τῆς Φιλαδελφείας, μὲ πίνακα 54 κακοποιῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, σεσημασμένων γιὰ διενέργεια τυχηρῶν παιγνίων καὶ ἄλλων ἐγκληματικῶν πράξεων. Οἱ 54 εἶχον ἐν συνόλῳ 972 συλλήψεις, ἐκ τῶν ὁποίων 562 ἦσαν γιὰ παράνομα τυχηρὰ παίγνια, ἤτοι στοιχήματα Ἱπποδρομιακά, Ποδοσφαιρικά, Κυνοδρομικὰ καὶ παντὸς εἴδους ἀπηγορευμένα τυχηρὰ παίγνια. Ἀπὸ τὶς 562 συλλήψεις, σὲ 30 μόνο περιπτώσεις ἐπεβλήθησαν στοὺς δράστες ποινὲς φυλακίσεως·δηλ. εἴκοσι πρὸς ἕνα ἐπιτυγχάνουν νὰ μὴ ἀποστέλωνται στὶς φυλακές. Τί καλλίτερο ὅμως μποροῦν νὰ περιμένουν οἱ ὀργανωταὶ καὶ ἐπιχειρηματίαι τυχηρῶν παιγνίων ὑπὲρ αὐτῶν; Αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων, θὰ διαπιστώσουμε, ὅτι ὑπῆρξαν ἀκόμη πιὸ ἐπιεικεῖς καὶ εὐνοϊκὲς γι' αὐτούς, ἂν ρίξωμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτές.

Μία μόνο ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς ἐπέβαλε ποινὴ φυλακίσεως ἄνω τοῦ ἔτους, οἱ δὲ περισσότερες ἐπέβαλον φυλάκισι 3—4 μόλις ἡμερῶν, Μιὰ ἄλλη ἐπέβαλε στὸ δράστη 3μηνο φυλάκισι, ἀλλὰ μόλις 8 ἡμέρες παρένειμεν στὴ φυλακή, γιατὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μείωσι ταύτης.

Αὐτὸς εἶναι λοιπὸν ὁ τρόπος ἐπιβολῆς ποινῶν στοὺς καταστρατηγοῦντας καὶ περιφρονοῦντας τοὺς Νόμους, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος ποὺ θὰ ἐξυγιανθῇ ἡ Κοινωνία ἀπὸ τὴ τρομερὴ αὐτὴ μάστιγγα τῶν τυχηρῶν παιγνίων, καὶ θὰ περιορισθοῦν οἱ παραβάσεις στὸ ἐλάχιστο; Ἀσφαλῶς ΟΧΙ. Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι οἱ δικασταὶ δωροδοκοῦνται γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἢ νὰ ἐπιβάλλουν σ' αὐτοὺς ἀσήμαντα καὶ μηδαμινὰ χρηματικὰ πρόστιμα.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, οἱ περισσότεροι δικασταὶ δὲν θεωροῦν σοβαρὸ ἀδίκημα τὴν διενέργεια τυχηρῶν παιγνίων καὶ δὲν θεωροῦν αὐτὸ ὡς ἕνα τρομερὸ καὶ λίαν ἐπικίνδυνο καρκίνωμα τῆς Κοινωνίας, ὡς πράγματι εἶναι. Κατὰ τὶς ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις αὐτῶν, οἱ σκοποὶ τοῦ Νόμου ἐκπληροῦνται καὶ ἐξυπηρετοῦνται μὲ τὰ ἐπιβαλλόμενα μικρὰ χρηματικὰ πρόστιμα.

Πλάνη μεγάλη. Οἱ χαρτοπαῖκτες καὶ ἰδιαιτέρως οἱ ὀργανωταὶ καὶ ἐπιχειρηματίαι τοιούτων τυχηρῶν παιγνίων γελοῦν εἰς βάρος τῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς Πολιτείας, μὲ τὰ ἐπιβαλλόμενα σ' αὐτοὺς γελοῖα χρηματικὰ πρόστιμα.

Θεωροῦν αὐτὰ ὡς ἕνα ἀσήμαντο καὶ μηδαμινὸ ἔξοδο, μέσα στὰ τόσα ἄλλα ἔξοδα τῶν παρανόμων καὶ ὑπόπτων ἐπιχειρήσεών των.

Ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω συλλήψεις ποὺ ἀνεφέρθησαν, 143 εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιβολὴν χρηματικῶν προστίμων ἐν συνόλῳ 22.000 δολλαρίων, δηλ. 150 δολλάρια κατὰ μέσον ὅρον σὲ κάθε παράβασι. Γιὰ τοὺς περισσοτέρους χαρτοπαίκτας τὸ ποσὸν αὐτὸ εἶναι γελοῖον.

Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια, ὅτι πολλὲς φορὲς τὰ δικαστήρια ἐπιβάλλουν τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, ἀκόμη καὶ ἂν οἱ κατηγορούμενοι ἀπαλλάσσονται.

Θ' ἀναφέρω τὴν περίπτωσι τοῦ Τζαίημς Bailey γιὰ ν' ἀποδείξω πόσο κωμικὴ εἶναι ἡ μεταχείρισίς των παρὰ τῶν δικαστηρίων, καὶ πόσο ἡ κατηγορία αὐτὴ τῶν κακοποιῶν, μπορεῖ νὰ ὑπολογίζῃ τὶς ἐπιβαλλόμενες ποινές, πόσο δὲ ἀκόμη οἱ ποινὲς αὐτὲς μποροῦν ν' ἀποτελέσουν σωφρονιστικὸ μέτρο καὶ μέτρο ἐκφοβισμοῦ.

'Ο J. Bailey σεσημασμένος καὶ γνωστὸς ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια ὡς ἄνθρωπος ἀσχολούμενος μὲ τὰ στοιχήματα καὶ τὰ τυχηρὰ ἐν γένει παίγνια, εἶναι ἡλικίας ἤδη 59 χρόνων. Κατὰ τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1957 συνελήφθη ὑπὸ τῆς 'Αστυνομίας μου μαζὶ μὲ 8 ἄλλους, σ' ἕνα μυστικὸ χαρτοπαικτικὸ σπίτι στὴ Δυτικὴ Φιλαδέλφεια.

'Η 'Αστυνομία κατέσχε 2228 δολλάρια σὲ μετρητά, καθὼς ἐπίσης καὶ 41 ζεύγη κύβων (ζάρια).

Κατὰ τὴν ἐκδίκασι τῆς ὑποθέσεως, ἕνας δικηγόρος τῆς ὑπερασπίσεως ὑπεστήριξε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ παρανόμου χαρτοπαικτικῆς λέσχης, ἀλλὰ περὶ φιλολογικῆς συγκεντρώσεως.

Ἦτο βέβαια, τὸ πιὸ εὐφυὲς καὶ τὸ πιὸ γελοῖο ταυτοχρόνως ἐπιχείρημα, διότι οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀναγράψει ὅτι μερικοὶ διέφυγαν τὴν σύλληψι πηδῶντας ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δευτέρου ὀρόφου.

Τὸ δικαστήριο ἀπήλλαξε καὶ τοὺς 9 κατηγορουμένους, ἀλλὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν συνελήφθη καὶ πάλι ὁ Bailey μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι διετήρει παρανόμως μυστικὴν λέσχην τυχηρῶν παιγνίων. 'Εκρατήθη καὶ ἀπεστάλη ἐκ νέου στὸ Δικαστήριο. Τὸ Δικαστήριο δὲν ἔκρινε καὶ πάλι αὐτὸν ἔνοχον, ἀλλὰ τοῦ ἐπέβαλε τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ἀνερχόμενα σὲ 25 δολλάρια. Ταὐτοχρόνως τὸ δικαστήριο ἐπέστρεψε σ' αὐτὸν καὶ τὰ κατασχεθέντα τὴν προηγούμενη ἡμέραν χρήματα, ἀφοῦ ἀφῄρεσε τὰ 25 δολλάρια, τὰ δικαστικὰ δηλ. ἔξοδα. Ἔτσι ὁ Bailey ἔφυγε ἀπὸ τὸ Δικαστήριο πλουσιώτερος κατὰ 2203 δολλάρια, ἀπὸ ὅτι εἶχε εἰσέλθει ἐν αὐτῷ χωρὶς σημειωτέον νὰ καταφύγῃ στὸ 'Ανώτερο Δικαστήριο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδοσι τῶν κατασχεθέντων χρημάτων, διότι ἀποφεύγουν πάντοτε οὗτοι νὰ προσφεύγουν σ' αὐτό, γνωρίζοντες ὅτι, ἡ τυχὸν καταδίκη παρ' αὐτοῦ ἐπισύρει πάντοτε βαρείαν ποινὴν φυλακίσεως.

Τὰ Πρωτόδικα Δικαστήρια ὡς προκύπτει, στὶς περισσότερες περιπτώσεις τυχηρῶν παιγνίων ἀποφαίνονται ὅτι οἱ κατηγορούμενοι τυγχάνουν ἔνοχοι.

Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὰ δελτία ἐγκληματικότητος αὐτῶν τῶν 54 ποὺ ἀνεφέρθησαν πιὸ πάνω. 'Απεστάλησαν στὸ δικαστήριο 226 φορὲς γιὰ διάφορες παραβάσεις τοῦ Νόμου περὶ τυχηρῶν παιγνίων. Μόνον σὲ 50 περιπτώσεις ἀπηλλάγησαν παντελῶς. 'Από αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ συμπεράνῃ κανεὶς ὅτι τὰ Δικαστήρια ἀκολουθοῦν λίαν αὐστηρὰν τακτικὴν ἔναντι τῶν παραβατῶν τοῦ Νόμου περὶ τυχηρῶν παιγνίων. 'Αλλὰ ὅταν ἐξετάσῃ τὶς ποινὲς—ποὺ σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ποὺ ἔκριναν ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους—διαπιστώνει ὅτι μόνο σὲ 30 περιπτώσεις ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως, σὲ 17 περιπτώσεις ἐπεβλήθη ποινὴ φυλακίσεως μὲ ἀναστολὴ ἢ πληρωμὴ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ σὲ 129 περιπτώσεις ἐπεβλήθησαν διάφορα μικροπρόστιμα.

(Συνεχίζεται)

Στὸν «Παρνασσὸ» μὲ τὴν Χ.Ε.Γ.Η.Ε.

Ὑπὸ Δοκ. Ὑπαστυνόμου κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

...Ἡ στήλη ἐτούτη γράφεται ἀπόψε μὲ πολλὴ συγκίνηση... Καὶ μὲ αἰσιοδοξία μαζί... Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ γυμνωθῇ ἀπὸ κάθε ρητορικὸ οἶστρο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κάθε ρωμαντικὴ ἔξαρση, γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ ἁπλᾶ-ἁπλᾶ μαζί σας, γιὰ κάποια ἐλπιδοφόρα διαπίστωση ποὺ τὴν πλημμυρίζει ἐνθουσιασμό... Ἀπόψε δὲν θὰ τὴν ἀπασχολήσῃ ἡ ἀστρόφεγγη νύχτα, τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι, ἡ γαλήνη τῆς σιωπῆς... Γιατὶ ἀπόψε αἰσθάνεται χρέος της νὰ χαρῇ τὴ ζωή, ποὺ κάτω ἀπ' τὶς ἀνάγκες καὶ τὴν τραχύτητά της κρύβει πολλὴ ὁμορφιὰ καὶ ἀπέραντη δύναμη πίστης καὶ ἰδανικῶν...

...Φαίνεται πὼς τὸ προηγούμενο σημείωμά της σχετικὰ μὲ «Τὰ σταφύλια τῆς ὀργῆς» βρῆκεν ἀπήχηση σὲ πολλὲς καρδιὲς καὶ τὰ σχόλια ποὺ ἄκουσε τῆς δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ ὑλισμὸς τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἔχει τὶς τρομακτικὲς διαστάσεις ποὺ ἐπιφανειακὰ καὶ μὲ θόρυβο ἐμφανίζονται στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῆς ρουτίνας... Ὁ ἄνθρωπος τοῦ 20οῦ αἰώνα πιστεύει... Κάθε μέρα πιστεύει καὶ περισσότερο... Οἱ ἀπαισιόδοξοι κήρυκες τῆς συμφορᾶς δὲν ἔχουν θέση στὴ φιλοσοφία τῶν καιρῶν μας...

Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια κρυμμένη βαθειὰ μέσα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά... Καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια γεμίζει τοὺς Ναοὺς κάθε Κυριακή, πολλαπλασιάζει τὶς ἰδιωτικὲς ὀργανώσεις φιλανθρωπίας, αὐξάνει τὶς φροντίδες τοῦ Κράτους μας γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν δυστυχισμένων. Γεννημένη αὐτὴ ἡ στήλη καὶ ἐμπνευσμένη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη πηγὴ πνευματικῆς δυνάμεως τοῦ Διευθυντή της, ἔμαθε κοντά του νὰ πονᾷ καὶ νὰ χαίρεται ὅταν πονοῦν καὶ χαίρωνται οἱ ἄλλοι, καὶ νὰ πιστεύῃ... Πρὸ παντὸς νὰ πιστεύῃ στὶς ἀσάλευτες ἠθικὲς ἀξίες πάνω στὶς ὁποῖες καὶ μόνον μπορεῖ νὰ οἰκοδομηθῇ ὁ ὑγιὴς πολιτισμὸς τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας τῶν ἀνθρώπων...

Ἡ κ. Θ. Ποταμιάνου μετὰ τοῦ Ἑλβετοῦ κ. Φρὶτς Χεντερλάϊν, ἀντιπροσώπου τῆς Διεθνοῦς Σταυροφορίας Ἀντιαλκοολικοῦ Ἀγῶνος.

Κι' ἔμαθε ἀκόμα κοντά του νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ στηρίζῃ κάθε εὐγενικὴ προσπάθεια ἀγάπης, ὅπου τὴν συναντήσῃ...

Ἔτσι, «Τὰ σταφύλια τῆς ὀργῆς» γιὰ τὰ ὁποῖα τόσο ζωηρὸ ἐδείξατε ἐνδιαφέρον, εἶναι βγαλμένα, μέσα ἀπ' τὴν διδαχὴ ἐκείνου, ποὺ ἀποτελεῖ πάντοτε τὸν λουλουδιασμένο ἄξονα γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐλαβικὰ κινεῖται τὸ φτωχικὸ ἐτοῦτο Ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας. Δὲν ἔχει πρόθεση ὁ γράφων νὰ συνεχίσῃ τὴν ἴδια κουβέντα γύρω ἀπ' τὸν ἀλκοολισμό... Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἄλλοτε, μὲ πρώτη καινούργια εὐκαιρία.

Ἀπόψε θέλει νὰ γράψῃ τὸν σύντομο ἐπίλογο τοῦ προηγουμένου ἡμερολογίου. Τὸν αἰσιόδοξο ἐπίλογο γιὰ τὰ «σταφύλια τῆς ὀργῆς...».

Ἡ Χριστιανικὴ Ἕνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως ἂς μᾶς ἀπασχολήσῃ γιὰ λίγο καὶ σήμερα, ἡ γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη σας Χ.Ε.Γ.Η.Ε. πού, ὑπὸ τὴν ἄξια κατεύθυνση τῆς Προέδρου του καὶ διακεκριμένης ἰατροῦ Κας Θάλειας Ποταμιάνου, δίνει ἀδιάκοπα τὴν εἰρηνικὴ μάχη της ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῶν ναρκωτικῶν, πού «ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς φυλῆς μας»...

Ἀνάμεσα στὴ λαμπρὴ αὐτὴ γυναικεία ὀργάνωση καὶ στὸ περιοδικὸ ἐτοῦτο ἔχει θεμελιωθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ μιὰ γόνιμη καὶ ἀποδοτικὴ συνεργασία μεγίστης κοινωνικῆς ὠφελιμότητος. Εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἀξιόλογο ἐπίτευγμα τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ὅλης πνευματικῆς ἀστυνομικῆς κινήσεως πού ἐδημιούργησε τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία ἤρθε κοντὰ-κοντὰ καὶ ἔδωσε τὸ χέρι σὲ κάθε κοινωνικὴ ὀργάνωση πού ἐργάζεται γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀνύψωση τοῦ λαοῦ μας...

Γιὰ μιὰ λοιπὸν ἀκόμα φορὰ διατίθεται αὐτὴ ἡ στήλη γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν διαλεχτὴ ἀποστολὴ τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε.

Παίρνει ἀφορμὴ γι' αὐτὸ ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἄκρως διαφωτιστικῶν ὁμιλιῶν πού ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε στὴν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ», τὴν 28 Φεβρουαρίου καὶ τὴν 1η Μαρτίου, ἡ Χριστιανικὴ Ἕνωση Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως, μὲ τὴν συνεργασία μιᾶς ἄλλης, ἐπίσης ἐκλεκτῆς, ὀργανώσεως, τῆς Πανελληνίου Ἀντιαλκοολικῆς Σταυροφορίας.

Ὅσοι δὲν παρευρέθηκαν σ' αὐτὲς τὶς ὁμιλίες ἔχασαν... Στ' ἀλήθεια ἔχασαν ...Ἔχασαν τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουν λίγες στιγμὲς ψυχικῆς ἀνατάσεως, νὰ διδαχτοῦν, νὰ στηριχτοῦν στὴν πίστη... Νὰ διδαχτοῦν τὴ Χριστιανικὴ φιλοσοφία μὲ δυὸ λόγια ἁπλᾶ... Νὰ τὴν διδαχτοῦν ἀπὸ μιὰ ὁμάδα φωτισμένες γυναῖκες, ἡρωϊκές, πανέμορφες, ζωντανές, ἀκατάβλητες...

Νὰ τὴν διδαχτοῦν ἀπὸ φτωχοὺς καὶ ἀγραμμάτους ἐργατικούς, πού ἦταν κάποτε ἀλκοολικοὶ καὶ σήμερα ἔχουν μεταβληθῆ σὲ Ἀποστόλους χαρᾶς, πίστεως καὶ ἐλπίδος...

Νὰ τὴν διδαχτοῦν ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ Κα Ποταμιάνου, πού ἀναλύοντας τοὺς σκοποὺς καὶ ἀπαριθμῶντας τὰ πεπραγμένα τῆς ὀργανώσεώς της ἐσκόρπισε τριγύρω της φῶς, πολὺ φῶς, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἀρετῆς...

Νὰ τὴν διδαχτοῦν ἀπὸ διακεκριμένους ἐπιστήμονας καὶ διαλεχτοὺς πνευματικούς ἡγέτας τοῦ τόπου μας, πού ἀνέβηκαν σεμνὰ στὸ βῆμα γιὰ νὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου...

Νὰ τὴν διδαχτοῦν τέλος ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, ἀπὸ τὴν πλούσια πεῖρα της, ἀπ' τὴν ἀνεξάντλητη πίστη της, καθὼς ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης κατακτοῦσε τὶς καρδιὲς τῶν ἀκροατῶν του. Ἄ! Πραγματικὰ ἔχασαν ὅσοι δὲν ἦρθαν. Σπάνια παρευρίσκεται κανεὶς σὲ τέτοια συνεργασία προσωπικοτήτων, σὲ τέτοιο ἁρμονικὸ συντονισμὸ πνευματικοῦ κάλλους. Οἱ ἑορταστικὲς αὐτὲς ὁμιλίες τελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Θεοκλήτου, καὶ τῶν Ἐξοχωτάτων Ὑπουργῶν κ.κ. Α. Στράτου, Ἰ. Βογιατζῆ καὶ Ε. Καλαντζῆ, ἔλαβαν δὲ σ' αὐτὲς μέρος ὁ Νομίατρος Ἀττικῆς καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Πανελληνίου Ἀντιαλκολικῆς Σταυροφορίας κ. Θ. Κατσάκος πού ἐπρολόγησε τὶς ὁμιλίες τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁ Ἐξοχώτατος ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας Ὑπουργὸς κ. Α. Στράτος, πού ὕστερα προσεφώνησε τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀνέπτυξε περιληπτικῶς τοὺς σκοπούς της, καὶ οἱ ὁμιληταί, κατὰ σειρὰν ὁμιλίας, κ.κ. Σ. Λοῦρος, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Εὐγονίας, μὲ θέμα: «Ἀλκοολισμὸς καὶ εὐγονία». Ὁ κ. Α. Οἰκονομίδης, Ἐπιμελητὴς Ὑγειονομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, μέλος τῆς Π.Α.Σ. μὲ θέμα «Ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ οἱ ὀλέθριαι ἐπὶ τῆς κοινωνίας συνέ-

πειαι αὐτοῦ». Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Γαρδίκας, Καθηγητὴς Παπεπιστημίου μὲ θέμα: «Ἀλκοολισμὸς καὶ ἔγκλημα». Ὁ κ. Πατρίκιος, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, μὲ θέμα: «Ὁ ἀλκοολισμὸς ὡς αἰτία ψυχικῶν καὶ νευρικῶν νοσημάτων». Ἡ κ. Θάλεια Ποταμιάνου, Δρ. Ἰατρικῆς, Πρόεδρος τῶν Συνεργαζομένων Σωματείων, μὲ θέμα: «Ἐπιτεύγματα τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος ἐν Ἑλλάδι». Ὁ κ. Δ. Κουρέτας, Καθηγητὴς Παπενιστημίου, μὲ θέμα: «Ὁ ἀλκοολισμὸς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ψυχαναλύσεως». Ὁ κ. Α. Κωδούνης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, μὲ θέμα: «Ἐπίδρασις τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἥπατος». Ἡ κ. Οὐρ. Μαντέλλου, Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Ἐπισκεπτριῶν Ἀδελφῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων, μέλος τῆς Π.Α.Σ., μὲ θέμα: «Ὁ ρόλος τῆς ἐπισκεπτρίας ἀδελφῆς εἰς τὸν ἀντιαλκοολικὸν ἀγῶνα». Ἡ κ. Ἑλ. Καστρίτση, Ἀντιπρόεδρος τῆς Π.Α.Σ., μὲ θέμα: «Τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος ἐν Ἑλλάδι»,καταχειροκροτηθέντες. Τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων ἀντεπροσώπευσεν ἐπάξια ὁ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν διακρίνουσα αὐτὸν χάριν τοῦ λόγου καὶ τὴν συναρπαστικότητα του ὑπῆρξεν ἕνας ὑπέροχος ὁμιλητής, προκαλέσας τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν ἀκροατῶν του.

Ἡ ὁμιλία του κ. Ἀρχιμανδρίτου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Μακαριώτατε

Ἐξοχώτατοι κ. Ὑπουργοὶ

Κυρίες καὶ Κύριοι

Ἡ εὐγενετάτη Πρόεδρος τῆς Ὀργανώσεως γιὰ τὴν καταπολέμηση τοῦ ἀλκοολισμοῦ κ. Θάλεια Ποταμιάνου, μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴν νὰ μὲ περιλάβῃ μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν.

Δὲν μποροῦσα ν' ἀρνηθῶ.

Ἡ κ. Ποταμιάνου εἶναι γυναίκα, καὶ κεῖνο ποὺ κυριαρχεῖ κυρίως στὶς γυναῖκες, εἶναι τὸ αἴσθημα.

Πέρυσιν, ὅταν ἤμουν Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, δέχτηκα τὴν ἐπίσκεψη μιᾶς κυρίας ποὺ μοῦ πρότεινε νὰ κάμῃ μία διάλεξη στοὺς δοκίμους ἀστυνομικούς. Τὴ ρώτησα γιὰ τὸ θέμα τῆς διαλέξεως καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι θὰ μιλήσῃ γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ θ' ἀπαγγείλῃ θρησκευτικὰ ποιήματα. Ὁμολογῶ, ὅτι δέχτηκα μὲ κάποια ἀμφιβολία καὶ τὴν ὡδήγησα στὴν αἴθουσα τῶν διαλέξεων. Ἄρχισε νὰ μιλάῃ. Μέσα σὲ 5' λεπτὰ τῆς ὥρας μᾶς ἔκανε ὅλους νὰ κρεμώμεθα ἀπὸ τὰ χείλη της. Καὶ ὅσο προχωροῦσε καὶ ἄρχισε νὰ παρεμβάλῃ στὴν ὁμιλία της θρησκευτικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἀπήγγελε ἀριστουργηματικά, μᾶς ἔκανε ὅλους ἀνεξαιρέτως νὰ χύνουμε δάκρυα ἀσυγκράτητα.

Ἡ γυναίκα αὐτή, πλημμυρισμένη ἀπὸ αἴσθημα, κατώρθωσε νὰ μᾶς συγκινήσῃ καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ νοιώθουμε μαζί της ἀνέκφραστο πόνο γιὰ τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ ἄπειρη ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνρθωπο. Περιττὸ νὰ σᾶς τονίσω ὅτι στὸ τέλος τῆς διαλέξεως ἡ αἴθουσα ἐσείετο ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Τί συνέβαινε; Ἁπλούστατα μιὰ γυναίκα εἶχεν ἀναλάβει ἕναν ἀγώνα καὶ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ πετύχῃ μὲ τὸ πλούσιο αἴσθημα ποὺ πάντα γεμίζει τὴν ψυχὴ τῶν γυναικῶν.

Τέτοιον ἀγώνα ἔχουν ἀναλάβει καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ συγκεντρώθησαν γύρω ἀπὸ τὴν κ. Θάλεια Ποταμιάνου. Γι' αὐτό, ὅταν ἔρχεται στὰ Γραφεῖα μας καὶ μᾶς μιλάει γιὰ τὸν ἀλκοολισμό, νοιώθουμε σὰν ἔνοχοι.

Γιατί, ἂς τ' ὁμολογήσουμε μὲ θάρρος. Ὅλοι μας λίγο-πολύ, ἀγαποῦμε τὰ εὐφραντικά. Καὶ ὅταν ἡ κ. Ποταμιάνου ἀρχίζει νὰ μᾶς μιλάῃ γιὰ τὸν ἀντιαλκοολικὸ ἀγώνα, τότε καὶ μόνο ἀρχίζουμε νὰ ὑποπτευώμεθα ὅτι ἴσως ἔχει δίκηο καὶ ὅτι τὴν ὥρα ποὺ διασκεδάζουμε, πίνοντας «ἀκόμη ἕνα ποτηράκι», ὅπως λέει καὶ τὸ γνωστὸ λαϊκὸ τραγούδι, κάνουμε κακὸ καὶ στὸν ἑαυτό μας καὶ στὰ παιδιά μας ἴσως.

'Αλλά, μὲ συγχωρεῖτε, ξέφυγα ἀπὸ τὸ στὺλ τῆς ὁμιλίας ποὺ εἶχα σκεφθῆ νὰ κάνω. Κάπως ἀλλοιῶς ἤθελα ν' ἀρχίσω. Εἶχα σκεφθῆ νὰ σᾶς παρουσιάσω μερικὲς εἰκόνες τραγικές, μερικὰ δράματα ποὺ κάθε μέρα καταχωροῦνται σ' ἕνα τεράστιο βιβλίο, στὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας. Κάθε μέρα θὰ γραφοῦν ἐκεῖ ἀρκετὲς σελίδες φρίκης καὶ τρόμου ποὺ τὶς περιβάλλει ἡ ἀπόπνοια τοῦ ἀλκοόλ. Εἶναι τὰ δυστυχήματα, εἶναι τὰ ἐγκλήματα, εἶναι τὰ αἴσχη, εἶναι ἡ ἀθλιότητα ποὺ συμπλέκεται γύρω ἀπὸ κείνους, οἱ ὁποῖοι ξεπέρασαν τὰ ὅρια τοῦ μέτρου καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ πάθος, ἕνα πάθος ποὺ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο σὲ κτῆνος.

'Ο σωφὲρ ποὺ ὁδηγεῖ τὸ αὐτοκίνητο καὶ βάφει τὴν ἄσφαλτο μὲ αἷμα ἀθῴων, ὁ ἐργάτης ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειά του πάει στὸ καπηλειὸ καὶ κατόπιν δὲν προφταίνει νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του, γιατὶ ἔπαθε κάποιο μοιραῖο δυστύχημα, ὁ νέος καὶ ἡ νέα ποὺ ζαλισμένοι ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν εὐγενῶν ποτῶν, τὰ ὁποῖα τοὺς προσεφέρθησαν σὲ κάποιο πάρτυ, ἔγιναν ἥρωες αἰσχῶν γύρω ἀπὸ τὴν ἠθική τους ὑπόσταση, ὁ νοικοκύρης ποὺ κυριευμένος ἀπὸ τὸ ἀλκοολίκι ξοδεύει τὰ πάντα στὸ πιοτὸ καὶ γυρίζει στὸ σπίτι του μὲ ἄδεια χέρια, δημιουργῶντας σκηνὲς τραγικές, σκηνὲς ποὺ κάνουν τὰ παιδιά του νὰ τὸν μισήσουν, νὰ μισήσουν καὶ ν' ἀηδιάσουν τὸν πατέρα τους, τέλος ὁ σκληρὸς ἐκεῖνος τύπος, ὁ πρωτόγονος, ποὺ μεταβάλλεται ἀπὸ τὸ μεθύσι σὲ σάτυρο καὶ βουτάει στὸ βόρβορο καὶ στὸ αἷμα, βιάζοντας, λῃστεύοντας, σκίζοντας σάρκες ἀνθρώπινες, σὰν νὰ θέλῃ πάνω στὴν κρίση τοῦ πάθους του νὰ πιῇ ὄχι πλέον κρασί, ἀλλὰ αἷμα, αἷμα ἀνθρώπινο.

Μὴ μοῦ πῆτε ὅτι εἶναι σπάνιες οἱ περιπτώσεις αὐτές. Παρακολουθῆστε τὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ αἵματος, τῆς φρίκης καὶ τοῦ αἴσχους τῶν ἀλκοολικῶν, γράφεται κάθε μέρα σὲ ἀτέλειωτες συνέχειες.

'Αλλὰ τίποτε δὲν μένει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἀτιμώρητο. Ἕνας φυσικὸς νόμος, ὁ νόμος τῆς καθάρσεως ἀρχίζει νὰ λειτουργῇ πάντοτε κατὰ τρόπο ἀμίλειχτο γιὰ κάθε παραβάτη τῶν νόμων τῆς φύσεως. Καὶ οἱ ἀλκοολικοὶ παραβαίνουν τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ δὲν ἀρκοῦνται στὴν Εὐαγγελικὴ ρήση «ὁ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου», ἀλλὰ προχωροῦν σὲ βακχικὰ ὄργια, ὥσπου φθάνουν καὶ μπαίνουν στὰ ἄντρα τῶν παραισθήσεων. Καὶ ἀλλοίμονο ὅταν φθάσουν ἐκεῖ. Ὑπάρχει κάποιος μινώταυρος, ὑπάρχουν κάποια στοιχειὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν καὶ θὰ πέσουν ἐξουθενωμένοι, θὰ ἐξαφανισθοῦν μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη ἀγωνία, μέσα στὴν κόλαση τοῦ πάθους των.

Ἕνας μεγάλος συγγραφέας, ἕνας 'Ακαδημαϊκός, ποὺ τὸν κυρίεψε τὸ πάθος τοῦ ἡδονισμοῦ, ἄφισε μιὰ τραγικὴ περιγραφὴ τοῦ μαρτυρίου του, ποὺ τὴν ἔκαμε ὅταν ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ φαντάζεται ὅτι ἕνα ἀόρατο στοιχειὸ τὸν παρακολουθεῖ, τὸ ὁποῖο ἀργότερα ἄρχισε νὰ τὸ βλέπῃ μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς ἀνθρωπίνου σκελετοῦ, ὥσπου μιὰ μέρα ἔφραξε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ του, νόμισε πὼς φυλάκισε μέσα τὸ φανταστικὸ αὐτὸ ἐχθρό του καὶ γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἔβαλε φωτιὰ καὶ ἔκαψε τὴν βίλλα του. Εἶναι μιὰ μοναδικὴ περιγραφὴ στὸ εἶδος της καὶ ἀξίζει νὰ τὴν ἀναφέρουμε. Γράφει λοιπὸν στὸ ἡμερολόγιό του τὰ ἑξῆς :

«25 Μαΐου ἡ κατάστασίς μου εἶναι ὁλωσδιόλου μοναδική.

—Μόλις μπῶ στὸ δωμάτιό μου διπλοκλειδώνω τὴν πόρτα καὶ τὴν συρτώνω καλὰ μὲ τὸ μάνταλο. Εἶμαι τρομαγμένος. 'Απὸ τί; 'Ως τώρα τίποτε δὲν μὲ εἶχε τρομάξει.

—'Ανοίγω τὰ ντουλάπια, κυττάζω κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, σιγακούω.... τί;

—Πλαγιάζω καὶ περιμένω νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, ὅπως περιμένῃ ὁ κατάδικος τὸ δήμιο νὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι.

—Τὸν καρτερῶ γεμᾶτος τρόμο καὶ τὸ καρδιοχτύπι δέρνει τὸ στῆθος μου καὶ τὰ πόδια μου τρέμουνε καὶ ὅλο μου τὸ σῶμα τὸ κυριεύει φρίκη, ὡς τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία αἰφνίδια πέφτω στὸν ὕπνο, ἀκριβῶς ὅπως βουτιέται μέσα σὲ λάκκο ξεχειλισμένο ἀπὸ στάσιμο νερὸ ἄνθρωπος, ποὺ θέλει νὰ πνιγῇ.

—Δὲν τὸν νοιώθω καθὼς ἄλλοτες τὸν ὕπνο νὰ μὲ καταβάλῃ γιατὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος ποὺ μοῦρχεται εἶναι ἄπιστος, μὲ παραμονεύει μὲ πιάνει ἡ τρομερὴ ἐκείνη ἀδυναμία, ποὺ μᾶς παραλύει στὸν ὕπνο.

—Προσπαθῶ νὰ φωνάξω καὶ δὲν μπορῶ. Δοκιμάζω νὰ κοιμηθῶ καὶ δὲν τὸ καταφέρνω. Κάνω κάθε τρόπο νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό, βάζοντας ὅλες μου τὶς δυνάμεις, ἀγκομαχῶντας νὰ πετάξω ἀπὸ 'πάνω μου τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο ὑποκείμενο, αὐτὸ ποὺ μὲ κομματιάζει καὶ μὲ πνίγει τελείως καὶ δὲν μπορῶ.....

.....

« 14 Α ὐ γ ο ύ σ τ ο υ. Δὲν νοιώθω πιὰ τὴ δύναμή μου, τὸ θάρρος μου, τὴν ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό μου, οὔτε ἔχω κἂν τὴ δύναμη νὰ βάλω τὴ θέλησή μου σὲ κίνηση.

—Δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ θελήσω τίποτε.

—Φαίνεται πὼς κάποιος ἄλλος κανονίζει τὴ θέλησή μου κι' ἐγὼ ὑπακούω ἁπλῶς καὶ δίχως ἀντίσταση καμμιά.

—Εἶμαι χαμένος, κάποιος βαστάει τὴν ψυχή μου.

—Κάποιος δίνει διαταγὴ σὲ ὅλες μου τὶς πράξεις, σὲ ὅλες μου τὶς κινήσεις, σὲ ὅλες μου τὶς σκέψεις.

—Δὲν εἶμαι τίποτε ἐγὼ ὁ ἴδιος μέσα στὸν ἐσωτερικό μου κόσμο. Εἶμαι ἕνας ὑποδουλωμένος καὶ τρομοκρατημένος παρατηρητὴς ὅλων ἐκείνων, ὅσα κάνω.

—Θέλω νὰ βγῶ ἔξω καὶ δὲν μπορῶ. 'Ο «Κάποιος» δὲν θέλει αὐτὸ καὶ ἔτσι μένω πάλι τρέμοντας καὶ κατακομματιασμένος στὴν καρέκλα μου, στὴν ὁποία μὲ κρατάει καρφωμένο.

—Θέλω νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ μείνω γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχος γιὰ νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ σκεφθῶ καλὰ ἂν εἶμαι κύριος στὸν ἑαυτό μου. Δὲν μπορῶ.

Αἰφνίδια κάτι μὲ κάμει νὰ θέλω νὰ κατέβω στὸ περιβόλι νὰ μαζέψω φράουλες καὶ νὰ τὶς φάω.

—Κατεβαίνω στὸ περιβόλι, μαζεύω φράουλες καὶ τὶς τρώγω. Ὦ Θεέ μου!! Θεούλη μου!! 'Υπάρχει Θεός!! 'Εὰν ὑπάρχῃς Θεέ, γλύτωσέ με!! Βοήθησέ με!! Σῶσε με!! Συγχώρησέ με!! Δῶσε μου ἐλεημοσύνη!!

—Ὦ τὶ ἀγωνία!! Τὶ βασανιστήριο!! Τὶ φρίκη!!

«Β ρ ά δ υ 17 Α ὐ γ ο ύ σ τ ο υ. 'Αξέχαστη θὰ μείνῃ στὴ μνήμη μου ἡ νύχτα ἐκείνη. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ βρισκόμουν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι μου καὶ τὰ βλέφαρά μου σφαλοῦσαν ἀπὸ τὴν κούραση, ξύπνησα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ καὶ παράξενο προαίσθημα, γιὰ νὰ ἰδῶ... καὶ νὰ ἰδῶ κάτι ὁλότελα ἀπίστευτο... τὸ στοιχειὸ καθισμένο στὴν καρέκλα μου, νὰ γυρίζῃ τὶς σελίδες ἑνὸς βιβλίου, ποὺ διάβαζε.

—Κατόπιν ἀπ' αὐτὸ καὶ ἀπὸ τόσα ἄλλα, ποιὸς μπορεῖ νὰ μοῦ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὕπαρξή του, τὴν καταφανῆ κατὰ τὸ περισσότερο μέρος;!!

—Ἔ τότε;... Ποιὰ ἦταν ἡ σκιὰ ἐκείνη, ποὺ σχηματιζόταν μπροστὰ στὸ Γραφεῖο μου καὶ ἀκουμποῦσε τὰ χέρια της πάνω σ' αὐτὸ καὶ γύριζε μὲ τὰ κοκκαλιασμένα δάκτυλά της τὶς σελίδες του, ἂν δὲν ἦταν τὸ ἀπαίσιο στοιχειό, ποὺ φεύγοντας γιὰ νὰ μὴ τὸ πιάσω, ἔκλεισε μὲ μανία πίσω του τὰ φύλλα τοῦ παραθυριοῦ;...».

.....

Αὐτὸ δυστυχῶς ὑπῆρξε τὸ τραγικὸ μαρτύριο καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀνώτερου αὐτοῦ ἀνθρώπου, τοῦ πνευματικοῦ γίγαντος, ποὺ ἔγινε θῦμα τοῦ πάθους του. Κλείσθηκε σὲ Ψυχιατρεῖο καὶ ἐκεῖ, σὲ μιὰ στιγμὴ κρίσεως, ξέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν νοσοκόμων καὶ πήδηξε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἀόρατο στοιχειό, ποὺ τὸ εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ κεῖ σαρκάζοντας καὶ ἔτσι βρῆκε τὸ θάνατο.

Τὸ ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας κλείνει φίλοι μου.

'Εὰν σᾶς μίλησα γιὰ θλιβερὰ πράγματα, συγχωρῆστε με. Καὶ μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ τὸ ἀπόφθεγμα τῶν 7 σοφῶν τῆς 'Ελλάδος:

«Π ᾶ ν μ έ τ ρ ο ν ἄ ρ ι σ τ ο ν»

Εὐχαριστῶ».

Μετὰ τὶς ὁμιλίες ἐπεδείχθησαν ἰαθέντες ἀλκοολικοί, οἱ ὁποῖοι ἐσκόρπισαν ρίγη συγκινήσεως στὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, καὶ οἱ ὁποῖοι, ἁπλᾶ καὶ μ' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς καλὲς κυρίες τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε., διηγήθηκαν τὴν ζωήν τους, τὸ ὀλέθριο πάθος τους γιὰ τὸ κρασί, τὸ κατάντημά τους, τὸ γκρεμνὸ ποὺ ξανοίχτηκε ξαφνικὰ μπροστά τους, κι' ὕστερα τὴν πρώτη γνωριμία τους μὲ τὶς κυρίες τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε., τὶς πρῶτες τύψεις τῆς συνειδήσεως τους, τὴν πρώτη ἀντίδρασή τους, τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς τους, τὴν ἀπόφασή τους νὰ σωθοῦν καὶ στὸ τέλος τὸν ἀπεγνωσμένο ἀγώνα τους καὶ τὴν ἀδιάκοπη καὶ φιλότιμη συμπαράσταση τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε., στὴν προσπάθειά τους νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸ τυραννικὸ πάθος τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Μέσα στὶς λαϊκὲς αὐτὲς ἀφηγήσεις ζοῦσε καὶ θέριευε τὸ δαιμόνιο τοῦ 'Αλκοολισμοῦ, γιὰ νὰ ξεψυχήσῃ ὕστερα, κτυπημένο ἀλύπητα ἀπ' τὴν πίστη τῶν Γυναικῶν τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως 'Ηθικῆς 'Εξυψώσεως. Στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως τῶν ἀλκοολικῶν ἡ ὀργάνωση αὐτή, ἀνώνυμα καὶ ἀθόρυβα, πρόσφερε γιατρικά, τονωτικά, φάρμακα, λεπτὰ στὶς οἰκογένειες, στέγη, μαζὶ μὲ τὴν διδαχή, τὴ νουθεσία καὶ τὸ Εὐαγγέλιο...

Πάντρεψε ἄπορα κορίτσια ἀλκοολικῶν, ξανάφερε τὴ χαρὰ σὲ χωρισμένα ἀντρόγυνα, ἔδωσε δουλειὰ σὲ ἀπόκληρα παιδιά, ἐργάστηκε, ἐμόχθησε, ἀγωνίστηκε σκληρά. Μέσα στὴν αἴθουσα ὅλες οἱ καρδιὲς κτυποῦσαν παράξενα, στὸ ρυθμὸ μιᾶς Οὐράνιας μελῳδίας... Ἦταν ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, σκορπισμένη ὁλόγυρα... Ἡ παραβολὴ τοῦ 'Ασώτου, ποὺ «ἦλθεν εἰς ἑαυτόν» καὶ ξαναγύρισε στὰ πατρικὰ παλάτια...

Ἡ ἴδια κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα ἐπεκράτησε καὶ κατὰ τὴν προβολὴ τῶν διαφωτιστικῶν ἀντιαλκοολικῶν ταινιῶν, ποὺ ἔκλεισαν τὶς ὁμιλίες καὶ τῶν δύο ἡμερῶν.

'Αξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι καὶ τὶς δύο ἡμέρες ἡ Αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ κόσμο κάθε ἡλικίας καὶ κάθε τάξεως, ποὺ ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἕνα ἐνθουσιῶδες παρὸν στὶς ἐνδιαφέρουσες αὐτὲς πνευματικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Χριστιανικῆς 'Ενώσεως Γυναικῶν 'Ηθικῆς 'Εξυψώσεως καὶ τῆς Πανελληνίου 'Αντιαλκοολικῆς Σταυροφορίας.

'Ολόκληρον τὸ ἑορταστικὸ πρόγραμμα μαγνητοφωνήθηκεν ἀπὸ τὴν 'Υπηρεσία Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως 'Αστυνομίας Πόλεων 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν.

Ἂς εἶναι βέβαιες οἱ καλὲς κυρίες τῆς Χ.Ε.Γ.Η.Ε. ὅτι ἔχουν κερδίσει ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη ὅλων τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας μας.

Τὸ ἔργο τους εἶναι πολύτιμο καὶ ἄξιο μιμήσεως.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ

Αἰγιαλείας.

Πάροδος Μεγίστης Λαύρας, 5, στὸ Κολωνό.

Ἡ Αἰγιαλεία ἢ Αἰγιάλη, κατὰ τὴ μυθολογία, ἦτο κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, σύζυγος δὲ τοῦ ἥρωος τῆς Τροίας Διομήδους. Ὑπάρχει καὶ ὁμώνυμος ἐπαρχία τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας μὲ πρωτεύουσα τὸ Αἴγιον.

Αἰγίνης.

Ἀπὸ Λευκάδος 22, στὴ Κυψέλη.

Πῆρε τ' ὄνομα πρὸς τιμὴν τῆς νήσου Αἰγίνης ἡ ὁποία πρὶν ἐλέγετο Οἰνώνη ἢ Οἰνόη. Τὴ σημερινή της ὀνομασία τὴν ὀφείλει στὴ κόρη τοῦ Ἀσωποῦ Αἴγινα, τὴν ὁποία εἶχε ἁρπάξει ὁ Ζεὺς φέρνοντάς την στὴν Οἰνόη ὅπου καὶ γέννησε τὸν Αἰακό.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς νήσου ἐλέγοντο Μυρμιδόνες. Ἡ λέξις Αἴγινα εἶναι σύνθετη ἀπὸ τὴ φοινικικὴ λέξι ΑΙ ποὺ σημαίνει «νῆσος» καὶ τοῦ ΓΙΝΑ μᾶλλον φοινικικὴ ποὺ σημαίνει «περιστέρια» δηλαδὴ Αἴγινα=περιστερονῆσι. Αὐτὴ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ πλέον ἀληθοφανὴς ἐξήγησις.

Στὶς 11 Νοεμβρίου 1826 στὴν Αἴγινα, μεταφέρεται ἀπὸ τὸ Ναύπλιο ἡ Πρωτεύουσα τοῦ νέου Κράτους. Τὸ 1828 φθάνει στὴν Αἴγινα ὁ Καποδίστριας, τὸν ὁποῖον γιὰ τὴ στοργική του οἰκειότητα οἱ Αἰγινῆτες ὠνόμαζον «μπαρμπαγιάννη». Στὴν Αἴγινα γιὰ πρώτη φορὰ ἱδρύθηκε ἡ Ἐθνικὴ Χρηματιστικὴ Τράπεζα καθὼς καὶ Νομισματοκοπεῖο. Σήμερα ἡ Αἴγινα, εἶναι τόπος ἐξαιρετικὸς γιὰ παραθερισμό.

Αἰγινήτου Δημητρίου.

Πάροδος Ἀποστόλου Παύλου 1, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ὁ Αἰγινήτης Δημήτριος γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὴν 10 Ἰουλίου 1862. Σπούδασε ἀστρονομία στὴν Ἀθήνα καὶ στὸ Παρίσι. Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀστεροσκοπείου. Ἔκανε σημαντικὲς ἀστρονομικὲς παρατηρήσεις. Χρημάτισε δύο φορὲς Ὑπουργὸς Παιδείας (1917 καὶ 1926), ἀναδιωργάνωσε τὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καὶ ἵδρυσε τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τῆς ὁποίας

τὸ 1925 ἦτο Ἀντιπρόεδρος τὸ δὲ 1929 Πρόεδρος καὶ Γεν. Γραμματεὺς μέχρι τὸ 1933. Εἰσήγαγε τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο. Διετέλεσε τακτικὸς καθηγητὴς ἀστρονομίας καὶ μετερεωλογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸ 1896 μέχρι τοῦ θανάτου του (14 Μαρτίου 1934).

Αἰγινήτου Διονυσίου.

Πάροδος Λ. Βασιλίσσης Σοφίας 70, στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Τὸ πραγματικὸ του ὄνομα ἦτο Διονύσιος Παναγιώτου Χ. Χατζῆς, πῆρε ὅμως τ' ὄνομα ἀπὸ τὴ νῆσο Αἴγινα στὴν ὁποία γεννήθηκε στὶς παραμονὲς τῆς Ἐπαναστάσεως. Στὶς 28 Μαρτίου 1849, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἔγινε ὑφηγητὴς τῆς παθολογικῆς ἀνατομικῆς, στὶς δὲ 28 Φεβρουαρίου 1855 ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ θεραπευτικῆς, τὴν δὲ 1 Δεκεμβρίου 1862 τακτικὸς καθηγητής. Ἔξοχος διδάσκαλος, εἰσήγαγε στὴν Ἑλλάδα τὴ μέθοδο ἐπικρούσεως καὶ ἀκροάσεως. Ἄριστος γιατρός, ἀπέκτησε μεγάλη περιουσία, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ὁποίας ἄφισε στὴ κοινωνία. Μὲ δικά του χρήματα ἔγινε τὸ «Αἰγινήτειον» νοσοκομεῖον. Τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν σὲ ἔνδειξι εὐγνωμοσύνης κάθε χρόνο στὶς 17 Δεκεμβρίου τελεῖ μνημόσυνο. Πέθανε στὶς 31-10-1884.

Αἰγίου.

Πάροδος Κορινθίας 48 στοὺς Ἀμπελοκήπους.

Εἶναι πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Αἰγιαλείας τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. Σ' αὐτὴν ἐπικρατεῖ εὐημέρια καὶ τοῦτο γιατὶ ἔχει ἀρκετὲς μικρὲς βιομηχανίες ἀλλὰ καὶ μεγάλες ὅπως Α.Ε. χαρτοποιΐας καὶ τὴν ΕΤΕΛ (Ἐλαιουργία τῆς Ἑλλάδος). Πατρὶς γνωστῶν οἰκογενειῶν ποὺ προσέφεραν πολλὰ στὸν ἀγῶνα τοῦ 21 καὶ στὴν κατοπινὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος (Λόντου—Μεσσηνέζη—Πολυχρονιάδου κ.ἄ.).

Σὰν ἱδρυταί της φέρονται κυρίως οἱ Ἴωνες. Τὸ 23 μ.Χ. φοβερὸς σεισμὸς κατέστρεψε σχεδὸν τὴν πόλι. Στὶς 26 Μαρτίου 1821, ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας ὑψώνεται στὸ Αἴγιο ἀπὸ τὸ Δημήτριο Μελετόπουλο. Εἶναι ἡ πρώτη ἀπελευθερωθεῖσα ἑλληνικὴ πόλις.

Αἰγίστου.

Πάροδος Ἀτρειδῶν 29, στὴ Γούβα.

Ὁ Αἴγισθος, γυιὸς τοῦ Θυέστου, γεννήθηκε ἀπὸ αἱμομιξία τοῦ πατέρα του καὶ τῆς κόρης αὐτοῦ Πελοπίας, κατὰ μιὰ ἐκδοχή. Νήπιο ἀκόμα ἐξωρίστηκε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα του. Ὅταν ἔγινε ἄντρας, σκότωσε τὸ θεῖο του Ἀτρέα, ἀνῆλθε στὸ θρόνο ὁ Θυέστης, ἀλλὰ γρήγορα τὸν διαδέχθηκε ὁ Αἴγισθος καὶ αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων, γυιὸς τοῦ Ἀτρέως. Συνεδέθηκε μὲ τὴ σύζυγο τοῦ Ἀγαμέμνονα Κλυταιμνήστρα, πλὴν ὅμως σκότωσε τὸν Ἀγαμέμνονα μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐρωμένης του. Κατ' ἄλλην ἐκδοχὴ τὸν Ἀγαμέμνονα φόνευσε μόνη της ὁ Κλυταιμνήστρα μέσα στὸ λουτρό. Ὁ Αἴγισθος σκοτώθηκε ἀπὸ τὸν Ὀρέστη γυιὸ τοῦ Ἀγαμέμνονα, ὁ ὁποῖος τὴν ἴδια μέρα σκότωσε καὶ τὴ μητέρα του Κλυταιμνήστρα.

Αἴγλης.

Πάροδος Κρίσσης 20, στὴ Κυψέλη.

Ἡ Αἴγλη κόρη τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης ἢ Ρόδης, μεταμορφώθηκε σὲ λεύκη, ἀπὸ λύπη γιὰ τὸν οἰκτρὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ της Φαέθωνος.

Αἰγύπτου.

Πάροδος Ὑμηττοῦ 6, στὸ Παγκράτι.

Ἡ Αἴγυπτος, χώρα τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου, βρίσκεται στὴ Β. Α. γωνία αὐτῆς. Πῆρε τὸ ὄνομα μᾶλλον ἀπὸ τὸν ποταμὸ Νεῖλο τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει μὲ τὴν ὀνομασία Αἴγυπτος.

Αἰδεσίου.

Πάροδος Ἐμπεδοκλέους 29, στὴ Γούβα.

Μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίχου, φιλόσοφος νεοπλατωνικός, ἤκμασε στὶς ἀρχὲς τοῦ Δ΄ μ.Χ. αἰῶνα. Διαδέχθηκε τὸν Ἰάμβλιχο στὴ διεύθυνσι τῆς Συριακῆς σχολῆς.

Αἰθαλίδου.

Ἀπὸ Μενεκράτους 106, στὸν Ἅγ. Ἰωάννη Βουλιαγμένης.

Κατὰ τὴ μυθολογία, ὁ Αἰθαλίδης, γυιὸς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ τῆς Εὐπολεμίας, κόρης τοῦ Μυρμιδόνος, πῆρε μέρος στὴν Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία.

Αἰθαλιδῶν.

Ἀπὸ Θορικίων 16, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ἡ Αἰθαλία, ἀρχαῖος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, βρισκόταν στοὺς πρόποδες τῆς Πάρνηθος (Χασιά). Οἱ κάτοικοί της ὠνομάστηκαν «Αἰθαλίδαι» ἀπὸ τὴ λέξι «αἰθάλη» (καπνιὰ) καὶ τοῦτο γιατὶ ἦσαν ἀνθρακοποιοί.

Αἰθέρος.

Πάροδος Πάρνηθος 15, στὴ Κυψέλη.

Κατὰ τὸν Ἰσίοδο, ὁ Αἰθήρ, ἦτο γυιὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, κατὰ δὲ τὸν Ὑγῖνον, γυιὸς τοῦ Χάους. Κατὰ τοὺς τραγικούς, σύζυγος τῆς Γῆς κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοφάνη πατέρας τῶν Νεφελῶν. Ἐθεωρεῖτο ἐπίσης σὰν πηγὴ καὶ ἕδρα τῆς ζωογονούσης θερμότητος.

Αἴθρας.

Ἀπὸ πλατείας Δημοφῶντος 8, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Τροιζῆνος Πιτθέως, ἡ Αἴθρα, ἦτο σύζυγος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως καὶ μητέρα τοῦ Θησέως (Βλ. καὶ Αἰγέως)

Αἰλιανοῦ.

Πάροδος Νικοπόλεως 32, στοῦ Κολιάτσου.

Ὁ Κλαύδιος Αἰλιανός, σοφιστής, γεννήθηκε στὸ Πραινέστο τῆς Ἰταλίας καὶ ἤκμασε περὶ τὸ 225 μ.Χ. Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Παυσανίου, δίδασκε στὴ Ρώμη ρητορική. Ὅλα του τὰ ἔργα γράφτηκαν στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα ἐλάχιστα ὅμως διασώθηκαν.

Αἵμου.

Ἀπὸ Ροδόπης 19, στὸ Βοτανικό.

Ὀφείλει τὸ ὄνομά της στὴν ἀνατολικώτερη χερσόνησο τῆς νοτίου Εὐρώπης. Χώρα κατὰ τὸ πλεῖστο ὀρεινή. Διάφοροι λαοὶ κατὰ ἐποχὲς κατῴκησαν τὴν χερσόνησο τοῦ Αἵμου.

Αἵμωνος.

Πάροδος Λένορμαν 115, στὴν Ἀκαδημία Πλάτωνος.

Ὁ Αἵμων, γυιὸς τοῦ Κρέοντος, εἶναι ὁ τελευταῖος τῶν Θηβῶν ποὺ ἐσπάραξε ἡ Σφίγξ, γιατὶ δὲ μπόρεσε νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμά της. Μνηστὴρ τῆς Ἀντιγόνης, αὐτοκτόνησε, ὅταν ἡ Ἀντιγόνη θάφτηκε ζωντανὴ κατὰ διαταγὴ τοῦ πατέρα της. Κατὰ τὸν Εὐριπίδη, παντρεύτηκε τὴν Ἀντιγόνη καὶ ἀπέκτησε ἀπὸ αὐτὴ ἕνα γυιό, μᾶλλον τὸν ἥρωα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου Αἱμωνίδη Μαίωνα.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

.....

Στὸ μεταξὺ ἡ κατάσταση εὐνοίας τοῦ Κάϊδ σταμάτησε ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα... Ἐν τούτοις, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καλωσύνης, δὲν ξαναβρῆκε πιὰ οὔτε τὶς παληὲς του συνήθειες, οὔτε τὰ παληά του θύματα... Ἡ τυραννία τοῦ Κάϊδ πάνω στὰ ἄλλα παιδιὰ εἶχε σπάσει... ἡ κυριαρχία του εἶχε καταλυθῆ... Ὁ «Ἄσπρο Δόντι» εἶχε κερδίσει... Ὁ Κάϊδ εἶχε χάσει τὴν παληά του παντοδυναμία... ...Μὰ κι' ὁ Ὀλὰφ δὲν κατάφερε νὰ ξαναβρῆ τὸν παράδεισο του στὸν κῆπο τοῦ Κλεμανσώ... Ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἐκεῖ σὰν πρίν, ἴδια κι' ἀπαράλλακτα... Ὕστερα ὅμως ἀπ' τὴ φριχτὴ ἐκείνη Κυριακὴ κάτι εἶχε ἀλλάξει μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ δύστυχου Ὀλάφ ...ἢ μᾶλλον ὅλα εἶχαν ἀλλάξει μέσα του... Ἔβλεπε τώρα μὲ ἄλλο μάτι τὸν «πρῶην» παππού του... Παρατηροῦσε καὶ πρόσεχε ξεχωριστὰ τὰ «τρωτὰ του σημεῖα» τὴν δυσκαμψία τῶν ποδιῶν του, τοὺς λεκέδες πάνω στὰ χέρια του, τὶς φλέβες στὸ μέτωπό του... Καὶ συλλογιζότανε μὲ κάποια περιφρόνηση : «Ἕνας γερασμένος, ἕνας κακομοίρης ἄνθρωπος εἶναι!!! Καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπολογίζῃ σ' ἕνα γέρο ποὺ τὸν προδίνει μιὰ Κυριακὴ γιὰ μισὴ λίτρα κρασιοῦ!!!».

Καλὰ ὁ Κλεμανσώ... Γέρος εἶναι... Ἀμ' ἐκεῖνος ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ τί σοῦ λέει; ...Οὔτε κι' ἀπὸ τὸν Ρομπὲρ εἶχε πάρει καμμιὰ ἐξήγηση μέχρι τώρα γιὰ 'κεῖνο τὸ ἀκατανόητο «χαίρετε» ποὺ τοῦ εἶχε πῆ τὴν περασμένη Κυριακή... Καὶ μάλιστα ὅταν τὴν ἄλλη μέρα εἶχε παρακαλέσει τὸν Ἀλλὲν Ρομπὲρ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ γιατὶ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ἔτσι τὴν Κυριακή, ἐκεῖνος ἀγρίεψε... Ἔγινε τρομερὸς... Μιὰ θύελλα πέρασε πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπο του καὶ τὰ μαῦρα μάτια του πέταξαν κεραυνούς... Μιὰ ἀνάμνηση ἐφιαλτικὴ εἶχε ξυπνήσει μέσα του, κι' εἶπε ἀπειλητικὰ στὸν μικρὸ Ὀλάφ: «Ἀλλοίμονό σου ἂν μοῦ ξαναμιλήσῃς ποτὲ γι' αὐτό...». Ἔτσι ὁ Ὀλάφ, τὸ φτωχὸ ποντικάκι τοῦ Τερνεραί, τὄβαλε στὰ πόδια...

Ναί!!! Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ξαναμιλήσῃ κανεὶς γιὰ 'κείνη τὴν φριχτὴ Κυριακή... Κι' ὅμως!!! Δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ τὴν σκέπτεται...

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε πάρει δυὸ ἀκόμα καινούργια περιοδικὰ κι' εἶχε τακτοποιήσει τὶς ταινίες τους μέσα στὸ πορτοφόλι του...

Αὐτὲς οἱ ταινίες ἦταν ἡ μόνη του περιουσία, μαζὶ μὲ τὸ μικρὸ μπουκαλάκι τοῦ ἀρώματος καὶ τὸ πορτοφόλι του ποὺ δὲν περιεῖχε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς τὶς γκρίζες χάρτινες λωρίζες, πάνω στὶς ὁποῖες ὑπῆρχε τὸ ὀνοματεπώνυμο καὶ ἡ διεύθυνσίς του...

Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς τῆς γραφῆς... Ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ πατέρα του, κι' ὅταν ἔκλεινε τὰ μάτια τὸν ξανάβλεπε μὲ τὴν φαντασία του, ὅπως τοὺς κτυπητοὺς τίτλους τῶν κινηματογράφων... Κάποτε μάλιστα ὁ δάσκαλός του, ὁ Τομαβάκ, τὸν εἶχε παρατηρήσει γιατὶ ἐμιμεῖτο τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πατέρα του: «Γράψιμο κατ' ἀπομίμησιν!..». Τόσο καλὰ ἤξερε τοῦ πατέρα του τὸν χαρακτῆρα...

Ὅμως οἱ ἀναμνήσεις τῆς Κυριακῆς τὸν ἐβασάνιζαν τόσο, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ξαναδεχτῇ ποτὲ ἄλλοτε ἐπισκέψεις. Γι' αὐτό, κάθε Κυριακή, ἔφευγε στὸ δάσος μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς βοηθείας... Αὐτὴ ἡ μέρα ἦταν γιὰ ἄλλους ἡμέρα χαρᾶς, ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριο... Μὰ γιὰ κάποιους ἄλλους, ἦταν ἡμέρα πόνου καὶ πικρίας, ὅπου ἡ σκληρότης καὶ ἡ ἐπιπολαιότης τῶν μεγάλων ἐβασάνιζε τὰ μικρὰ θύματα τῆς δυστυχίας... Στὴν ἀρχὴ μισοῦσαν τὸν ἑαυτό τους... ὕστερα ἔφθαναν στὸ σημεῖο νὰ μισοῦν τοὺς χθεσινοὺς συντρόφους τους καὶ τοὺς γονεῖς τους, καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ μιλοῦσαν στοὺς γονεῖς, καὶ τὴ γῆ ὁλόκληρη...

Ἄχ! Νὰ μποροῦσαν νὰ βάλουν φωτιὰ στὸ Τερνεραί.

... Ἐπῆραν λοιπὸν τὴν συνήθεια νὰ συγκεντρώνονται κάθε Κυριακὴ ὅλοι μαζί, ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν γονεῖς, οὔτε καὶ ὄνομα... Ἀποτελοῦσαν ἔτσι μιὰ θλιβερὴ ὁμάδα, ἀνάμεσα στὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχε χαρά, ἐλπίδα, θάρρος... Συγκεντρωνόντουσταν βαρεῖς, σκυθρωποί, πικραμένοι... Ἀλλὰ καὶ ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ κάθε κίνηση καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς... Καταδικασμένοι νὰ μένουν στὰ βάθη τοῦ δημοσίου βίου, μέσα σὲ μιὰ ἀσφυκτικὴ μοναξιά, ἀπαράλλακτα σὰν μιὰ ρώγα σταφύλι ποὺ εἶναι πεταμένη στὸ βάθος μιᾶς φιάλης...

Συγκεντρωνόντουσταν γιὰ νὰ ἀνταλλάξουν τὶς δυστυχισμένες ἀναμνήσεις τους, καθὼς σερνόντουσταν σιωπηλὰ μέσα στὸ δάσος, ἢ γιὰ νὰ καταστρώσουν ἀπραγματοποίητα σχέδια μιᾶς ἀδύνατης δραπετεύσεως. Γιατὶ τὸ νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ Τερνεραὶ ἴσως εἶναι εὔκολο. Ἀλλὰ μετά; Τί γίνεται μετά; Πῶς θὰ ζήσῃς μέσα στὴν Κοινωνία; Μὲ τί ὄνομα; Μὲ ποιανοῦ προστασία; Ποῦ θὰ πᾷς καὶ δὲν θὰ κινήσῃς τὶς ὑποψίες; Παντοῦ θὰ ἔχουν σταλῆ τὰ χαρακτηριστικά σου... Πῶς λοιπὸν νὰ καταφέρῃς νὰ ξεφύγῃς ἀπ' τὴ στενὴ αὐτὴ φυλακὴ τῶν χαρτιῶν ποὺ θὰ ἔλθουν κατόπιν σου καὶ θὰ σὲ ζητοῦν, σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου; Κι' ὕστερα ποιὸς θὰ συνέτασσε τὰ ἄλλα ἐκεῖνα τὰ χαρτιά;.. Τὰ δελτία ὕπνου, ντυσίματος, μεταφορᾶς, Ὑπάρξεως; Ποιὸς δηλαδὴ θὰ μποροῦσε νὰ φροντίσῃ γιὰ σένα; Ποιὸς θὰ σὲ φορτωνότανε, ἀπὸ καλωσύνη, καὶ θὰ ἀνελάμβανε νὰ σὲ τρέφῃ, νὰ σὲ ντύνῃ, νὰ σὲ ὑπηρετῇ;.. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ σὲ περιποιῆται, μέσα στὸν ἄγνωστο κόσμο τῆς καθημερινῆς ἐλεύθερης ζωῆς;... Καὶ πῶς θὰ ζήσῃς μέσα στὴν Κοινωνία χωρὶς τὰ χοντρὰ χέρια τῶν νοσοκόμων, τῶν τροφῶν, τῶν κοινωνικῶν βοηθῶν;

Ὦ! ναί! Τὰ χοντρὰ αὐτὰ χέρια, κι' ὄχι τὰ βλέμματα, ἦταν οἱ πιὸ ζωντανὲς ἀναμνήσεις τῶν ἐγκαταλελειμμένων παιδιῶν τῆς βοηθείας... Κι' ἀκόμα οἱ μπλὲ κάπες, ὁρμαθοὶ κλειδιῶν, προκηρύξεις, λευκοὶ κοιτῶνες, μακρυὰ ἐνδύματα, φασόλια...

—Στὴν ἀρχὴ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Τερνεραὶ (ποὺ καὶ αὐτά, ὅπως καὶ τὰ ἐγκαταλελειμμένα τῆς βοηθείας, δὲν εἶχαν ἐπισκέψεις). Πηγαίνανε στὴν «παιδικὴ βοήθεια» καὶ ἑνωνόντουσταν μὲ τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ κάθε Κυριακή...Ἀλλὰ γρήγορα σταμάτησαν νὰ πηγαίνουν. Γιατὶ οἱ ἐγκαταλελειμμένοι τοὺς ἔδιωξαν...Θεωροῦσαν ἐνοχλητικὴ τὴν συντροφιά τους... Ἦταν ἀνυπόφορα, αὐτὰ τὰ ὀρφανά, μὲ τὶς ἀναμνήσεις τους!

«Θυμᾶμαι ὅτι ἡ μητέρα μου κάθε βράδυ...».

ἢ ἀκόμα:

«Ὅταν ἔπιανε τὸν πατέρα μου ὁ θυμός...».

Γι' αὐτὸ τὰ βαρέθηκαν...

—«Ἀρκετά. Ἀρκετὰ» συλλογιζόντουσταν «Ἂς πᾶνε ἀλλοῦ ν' ἀποθέσουν τὰ νεκρικά τους στεφάνια! Οἱ δικοί μας οἱ γονεῖς εἶναι ζωντανοί! Μπορεῖ νἄναι ἄγνωστοι, μπορεῖ νὰ εἶναι χαμένοι, μπορεῖ νὰ μᾶς ἐγκατέλειψαν, ἀλλὰ εἶναι πάντως ζωντανοί... Μιὰ μέρα θὰ μᾶς ἀναζητήσουν, θαρθοῦν νὰ μᾶς βροῦν... Ἢ θὰ τοὺς ξαναβροῦμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι!!! Ἂς μᾶς ἀφίσουν λοιπὸν ἥσυχους. Τὰ ὀρφανά, μὲ τὰ κοκκινισμένα μάτια τους καὶ τὶς ζαρωμένες φωτογραφίες τους!!!».

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

9ος ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ — **Κατάστασις τῆς 31ης**

1. ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΡΑΠΕΖΑΙΣ		
Ἐθνικὴ Τράπεζα Ἑλλάδος α' & β' Λογ/σμὸς	366.523,50	11.421.867,75
Τράπεζα Ἑλλάδος	11.055.344,25	
2. ΔΑΝΕΙΑ		2.497.570,80
3. ΑΚΙΝΗΤΑ	1.005.000.—	835.935.—
Μεῖον ἀποσβέσεις	169.065.—	
4. ΕΠΙΠΛΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ	64.183.—	24.832,30
Μεῖον ἀποσβέσεις	39.350,70	
5. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ		2.625.—
6. ΧΡΕΩΣΤΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ		14.517,35
Ὑπόλοιπον ὀφειλῆς Ἀστυφ. Τσουκιᾶ Ἰωάννου		
		14.797.348,20

Λογαριασ

Ἀποθήκη ἀστυνομικοῦ ἐνσήμου	16.026.117.—
	16.026.117.—

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟ

ΕΣΟΔΑ — **Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέ**

Ι. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			2.639.462,50
1. Τακτικαὶ		2.452.731,60	
α) Ἐκ κρατήσεως 2% ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ (ὀργανικοῦ)	2.289.561,90		
β) Ἐξ ἡμίσεως βασικοῦ μισθοῦ παρ' ἑκάστου μετόχου	82.288,80		
γ) Ἐκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς, ἀπονομῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ οἰκονομικὴ διαβάθμησις τοῦ μετόχου	80.880,90		
2. Εἰδικαὶ		186.730,90	
α) Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	12.243,70		
β) » » » Συμβουλίων καὶ Ἐπιτρ.	17.104,70		
γ) » » ἀμοιβῶν Ν. περὶ λαθρεμπορίου	16.836,40		
δ) » » δικαιωμάτων ἐκτελέσεως ποινικῶν δικογράφων	11.848,50		
ε) » » ἀμοιβῶν δι' ἐκτέλεσιν εἰδικῆς ὑπηρεσίας	128.697,60		
ΙΙ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			4.468.154,80
α) Ἐκ τῆς διαθέσεως Ἀστυνομικοῦ Ἐνσήμου		2.064.740.—	
β) Ἐκ δικαιωμάτων σφραγίσεως μέτρων καὶ σταθμῶν		591.154.—	
γ) Δωρεῶν		6.500.—	
δ) Ἐξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ τῶν ἀμοιβαίων στοιχημάτων Ἱπποδρόμου		1.778.310,80	
ε) Ἐκ παραβόλων Θεάτρων καὶ Κινηματογράφων		27.450.—	
ΙΙΙ. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			23.840,40
ΙV. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			580.856,95
α) Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος		353.269,75	
β) Τόκοι βεβαιουμένων ἐσόδων Τοκοχρ/κῶς ἐξοφλουμένων			
γ) Τόκοι τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων δανείων		130.934,20	
δ) Ἐνοίκια διαμερισμάτων		96.653.—	
			7.712.314,65

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31

Ὁ Διευθυντὴς
Ι. ΠΑΝΕΤΣΟΣ

Ὁ Πρό
Ν. ΝΕ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1958

Δεκεμβρίου 1958

		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΗΣ 31-12-1957		13.045.703,50
Περίσσευμα χρήσεως 1958		1.272.889,60
ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ (ἄτοκοι)		36.164,50
1. Ἐντάλματα πληρωτέα	3.528,35	
2. Χαρτόσημον μισθωμάτων	4.986,15	
3. Ἐγγυήσεις ἐνοικιαστῶν διαμερισμάτων	27.650.—	
Τ.Υ.Μ.Ο.Α.		442.590,60
Συμφώνως ὑπ' ἀριθμ. 1018/1958 Πράξει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου		
		14.797.348,20

μοὶ τάξεως

Ἀστυνομικὸν ἔνσημον ἀδιάθετον	16.026.117.—
	16.026.117.—

ΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

χρι 31 Δεκεμβρίου 1958

			ΠΑΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ
Ι. ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ			5.829.655,30
α) Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 198 διαγραφέντας μετόχους	5.802.577.—		
β) Ἐπιστροφὴ κρατήσεων εἰς 13 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος	27.078,30		
ΙΙ. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ			38.084,35
α) Μισθοδοσία Νομικοῦ Συμβούλου & Προσωπικοῦ		14.400.—	
β) Ἀποζημίωσις μὴ Ἀστυν. Μελῶν Διοικ. Συμ/ου		11.635.—	
γ) Διὰ τὴν προμήθειαν γραφικῆς ὕλης κ.τ.τ.		1.158.50	
δ) Διὰ τὴν προμήθειαν ἐντύπων, βιβλίων		2.194.—	
ε) Διὰ συνδρομὰς ἐφημερίδος Κυβερνήσεως		690,50	
στ) Διὰ διάφορα ἔξοδα		1.304,20	
ζ) Τηλεφωνικὰ τέλη		6.702,15	
ΙΙΙ. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ			25.939,70
α) Μισθοδοσία προσωπικοῦ ἀκινήτου		13.343,35	
β) Φωτισμὸς »		1.026,05	
γ) Καθαριότης »		287,60	
δ) Θέρμανσις »		664,30	
ε) Ὕδρευσις »		622,40	
στ) Συντήρησις »		187.—	
ζ) Συντήρησις ἀνελκυστῆρος »		1.083.—	
η) Φορολογικαὶ ὑποχρεώσεις »		7.798.—	
θ) Ἀσφάλιστρα πυρὸς		928.—	
IV. ΑΠΟΣΒΕΣΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ			26.010.—
V. ΑΠΟΣΒΕΣΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ			6.565,60
VI. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ			508.170,10
VII. ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΔΑΠΑΝΑΙ			5.000.—
ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1958			1.272.889,60
			7.712.314,65

Δεκεμβρίου 1958

εδρος

ΡΗΣ

Ὁ Λογιστὴς

Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπαρχιφύλακος ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1-1-56 οἱ μέχρι τοῦδε ἀστυφύλακες: Παπαδόπουλος Κωνσταντῖνος, Νικολακόπουλος Κωνσταντῖνος, Γεωργούλιας Διονύσιος καὶ Γιαννακόπουλος Γεώργιος.

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Δημητρούλιας Διονύσιος, Γεωργαντᾶς 'Ιωάννης, Καρλῆς Σταῦρος, Κύρκος Γεώργιος καὶ Σκρουμπάκος Δημήτριος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ ἀστυφύλακες: Παλιούρας Θεόδωρος, Βαγενᾶς Γεώργιος, Χατζηγιάγκος 'Αλέξανδρος, Συμιανάκης Στυλιανός, Κονιδιάρης Εὐστράτιος, Παπακωνσταντίνου Θεμιστοκλῆς, Λαζάρου Λουκᾶς, Μητροπίας 'Εμμανουήλ, Εὐαγγελινὸς Κωνσταντῖνος καὶ Μανῆς Μιχαήλ.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Σέργιος 'Αριστείδης, ἀποθανών.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς: 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Βασιλείου Ὄθωνα καὶ Φασούλκαν Γεώργιον καὶ ἀστυφύλακας: Φοφολὸν 'Ιωάννην καὶ Καναβὸν 'Ανδρέαν, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ μεθοδικότητος ἐπιδειξάμενοι δὲ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου διαρρήκτου καὶ ἱεροσύλου Κονδύλη Δημητρίου, δράστου 16 κλοπῶν διαρρήξεως ἱερῶν Ναῶν καὶ Καταστημάτων ἐν Πάτραις, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

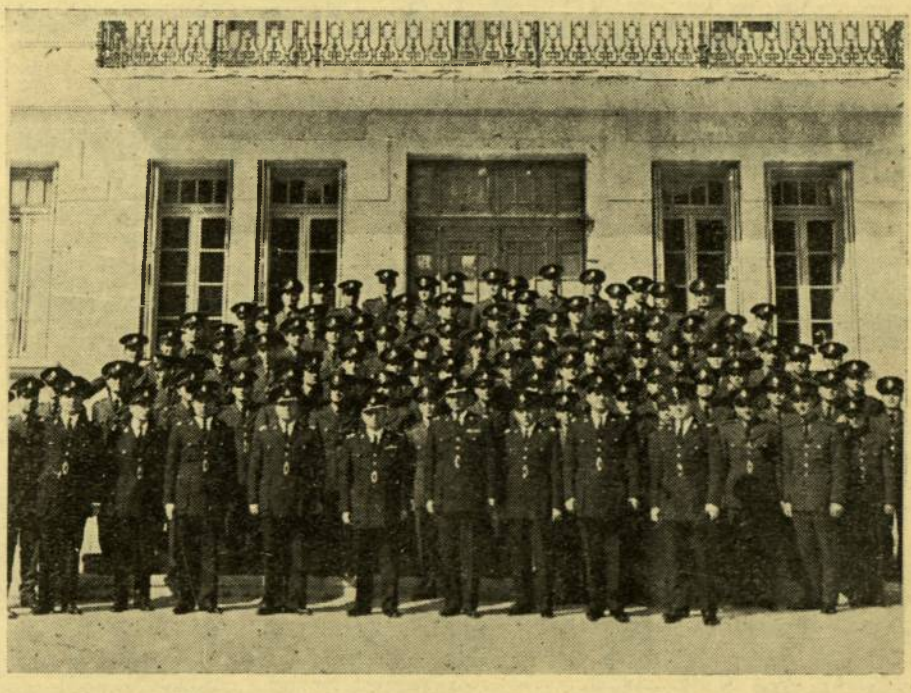
—'Ωσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας: Παναγιωτόπουλον Σπυρίδωνα, Βελέντζαν 'Ιωάννην καὶ Κωνσταντόπουλον 'Ιωάννην, διότι οὗτοι ἐπιδοθέντες εἰς ἐπιμόνους ἀναζητήσεις μετὰ ζήλου, δραστηριότητος καὶ μεθοδικότητος, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν σπείρας κωφαλάλων κλεπτῶν, συνέλαβον τούτους καὶ ἐξιχνιάσθησαν ἐντεῦθεν 35 κλοπαὶ διαπραχθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς 'Υπαστυνόμους Α' κ.κ. Γιαννακόπουλον 'Ηλίαν καὶ Παπαθανασόπουλον Γεώργιον, 'Αρχιφύλακα Παπακωνσταντίνου Δημήτριον καὶ ἀστυφύλακας: Μαυρέλην Μιχαήλ, Παπαντωνίου Θεόδωρον, Γαλατιανὸν 'Αλέξανδρον, Σπυρόπουλον 'Αθανάσιον, Σαραντάκον Στυλιανόν, Μακρῆν Θεόδωρον, Λιαρομμάτην Κωνσταντῖνον, Μαραγκὸν Δημήτριον καὶ Σταυρόπουλον Γεώργιον, διότι ἅπαντες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου ἐργασθέντες ἕκαστος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητος του, συνέβαλον ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως.

***

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 11ην ὥραν τῆς 28/2/1959 εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς ἐγένετο τελετὴ ὁρκωμοσίας 200 νέων ἀστυφυλάκων, ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσολογιωτάτου 'Αρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς κ. Εὐθυμίου 'Ελευθεριάδου. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Διοικητὴς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. 'Εμμανουὴλ 'Αρχοντουλάκης, ὁ 'Υποδιοικητὴς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς 'Αστυνόμος Α' κ. Λυκούσης Παναγιώτης, οἱ Κο-

σμήτορες τῶν Σχολῶν Ἀστυνόμος Α' κ. Γιαννόπουλος Βασίλειος, Ἀστυνόμοι Β' κ.κ. Μπακῆς Κωνσταντῖνος καὶ Παπαθανασίου Λεωνίδας, ἅπαντες οἱ κ.κ. Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς καθὼς καὶ συγγενεῖς τῶν ὁρκισθέντων. Μετὰ τὸν δοθέντα ὅρκον ὡμίλησεν ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς καταχειροκροτηθείς. Οἱ νεοεξελθόντες ἀστυ-

Οἱ νεοεξελθόντες ἀστυφύλακες μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη καὶ Ἀξιωματικῶν αὐτῆς.

φύλακες εἶναι οἱ κατωτέρω κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, οἵτινες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Ἀθηνῶν

Ρωμανὸς Ἀντών., Σωτηρόπουλος Σπήλιος, Μπονᾶτσος Καλημέρης, Ἀναγνώστου Φώτιος, Γεωργακᾶς Ἀθανάσ., Καρακουλάκης Εὐάγγ., Τσαφούλης Γεώργ., Τσαπάρας Παναγ., Παπασημακόπουλος Δημήρ., Κρανίτης Διονύσ,. Ἀναστασάκης Μηνᾶς, Τσαρμπόπουλος Γεώργ., Ρουμελιώτης Νικόλ., Παπαδᾶτος Ἀριστείδης, Πιπιτὸς Ἀλέξανδρος, Θαλασσινὸς Γεώργ., Γεωργκαπόπουλος Ταΰγετος, Θαλασσινὸς Διονύσιος, Μπάτσας Νικόλαος, Μπραΐμης Ἰωάννης, Ρέμπελος Σπυρ., Πατρίκιος ἢ Μήλας Σπυριδανέστης, Ἀδαμόπουλος Κωνστ., Ἀντίοχος Ἀθανάσ., Νιάρχος Παναγιώτης, Σταθόπουλος Ἀλέξανδρος, Κοκκώλης Γεώργ., Τσουμπὸς Θεόδ., Φώτης Παναγ., Παπανανιάδης Εὐάγγ., Ἀντωνογιαννάκης Γεώργ., Κατσόγιαννης Ἀριστομένης, Γκίζας Δημήτριος, Νιάσκος Ἰωάννης, Ἀνδριανόπουλος Διονύσιος, Βουρνᾶς Κωνστ., Γουρνέλος Ἀριστείδης, Γαλώνης Δημήτρ., Κονιδάρης Ἄγγ., Ρήγας Κωνστ., Εὐθυμιόπουλος Εὐθύμιος, Φλαράκος Κωνστ., Ἀργυρόπουλος Κωνστ., Κουταβᾶς Γεράσ., Μπούρας Περικλῆς, Παπαδόπουλος Δημήτρ., Ἀγγελῆς Ἰωάννης, Χριστόφαλος Γεώργ., Κατσένιος Ἀθανάσ., Σκλαβοῦνος Λεων., Λαγούδης Κυριάκος, Πολίτης Θεόδ., Καραμποΐκης Εὐστάθ., Παπαδέας Εὐάγγελος, Πολυχρονάκης Ἐμμ.,

Φραγκάκης Δημήτρ., Λαμπέας Μάριος, Σκαρμοῦσος Παναγ., Ζαφειρόπουλος Ἀριστείδης, Εὐθυμιόπουλος Ἰωάννης, Στάθης Ἐπαμεινώνδας, Σταυρόπουλος Παναγ., Φελέρης Γεώργιος, Καλαϊτζίδης Ἀνδρ., Καλαμάρας Ἀθανάσ., Δούλης Χρῆστος, Στρίγγλος Περικλῆς, Μπαστάκης Μιχαήλ, Παππᾶς Ἠλίας, Ἀδρασκέλας Ἀθαν., Πλάγγεσης Φώτιος, Σπιχόπουλος Χαράλ., Κραββαρίτης Ἠλίας, Ἀναγνωστόπουλος Λεωνίδας, Λύτρας Ἰωάννης, Κοτσώνης Νικόλαος, Μπαλόκας Σπυρίδων, Σελινόπουλος Κωνστ., Λαμπρόπουλος Θεόδωρος, Κοτσέτσος Κωνστ., Τερζόπουλος Μιχ., Βελισσαρίου Εὐάγγ., Κουρνέτας Δημήτρ., Μπαλντᾶς Ἀλέξιος, Κοκολάκης Νικόλ., Ριτσινιᾶς Βλάσσιος, Ψύχας Ἀθανάσιος, Μαρτῖνος Ἐμμαν., Γκότσης Νικόλ., Καρατσκος Λεωνίδας, Χρονόπουλος Παναγ., Παληοθόδωρος Σπυρ., Κεκάκος Δρακούλης, Σακακλῆς Σταμάτ., Μέξας Κωνστ., Βεργεάδης Βασίλ., Γεωργακόπουλος Γεώργ., Λειβαδίτης Δημήτριος, Πατσούρης Βασίλ., Λουκόπουλος Νικόλ., Γλογοβίτης Θεόδ. Κουτουλάκος Σταῦρος, Τσαπαρῆς Χρῆστος, Παγάνης Δημήτρ., Καραγιάννης Ὄθων, Καράκος Κωνστ., Παναγόπουλος Παναγ., Τσουραμάνης Εὐθύμ., Λυμπερόπουλος Ἰωάννης, Μῖχος Νικόλαος, Χατζηνικολαΐδης Ἰωάν., Σμυρνιὸς Κωνστ., Κασσιάδης Γεώργιος, Μαρκάκης Ἰωάνν., Γεωργᾶτος Ἰωάννης Σημαντηράκης Ἡρακλῆς Κλουδᾶς Χρῆστος, Μαραγκὸς Παντελῆς, Καλτσᾶς Σωκράτης, Στιβακτᾶς Ἀριστοτ., Κοντόσταυλος Ἰωάνν., Καλογερόπουλος Γεώργ., Λιάπης Χρῆστος, Κατσούλας Ἀθαν., Σηφογιαννάκης Δημήτριος, Νικολακόπουλος Θεόδ., Κουνουπιώτης Χρ., Μαγουλᾶς Γεώργ., Τομαρᾶς Κωνστ., Κατσιφαράκης Εὐτύχιος, Βυθούλκας Σπυρίδων, Μπάκολης Νικόλαος, Μιχαλακάκος Βασίλ., Βόγκας Διονύσιος, Πολυζωγόπουλος Νικόλ., Βουρσάνης Ἀλέξ., Νικολακόπουλος Ἰωάνν., Παπαζαχαρίου Ἰωάννης, Καλογήρου Χαράλαμπος, Σκαρμοῦτσος Εὐάγγελος, Λευθεριώτης Ἠλίας, Ἑλένης Δημήτριος, Παππᾶς Λάμπρος, Στρατουδάκης Δημήτριος, Νιφόρας Βασίλειος, Χριστίδης Χρῆστος, Παπαβασιλόπουλος Γεώργιος, Γιαννακόπουλος Δημήτρ., Καντιάνης Βασίλ., Βαρουξάκης Βελισσάριος, Καραβᾶς Ἰωάννης, Ἀνυφαντῆς Γεώργ., Κουρκουτᾶς Σπυρ., Μανώλης Δημήτρ., Ἀλεβιζᾶκος Παντελῆς, Μπαλαγιάννης Κωνστ., Σπυράκης Παναγ., Κουλούρης Γεώργ., Μιχελῆς Ἀνέστης, Ἀγναντόπουλος Ἰωάν., Χαλβατζῆς Ἰωάννης, Νίκου Νικόλαος, Λέβας Ἀπόστολος, Δοῦρος Κωνστ., Σταυρόπουλος Ἄγγελος, Κυριακάκης Ἰωάννης, Λορεντζᾶτος Χρῆστος, Λαρεντζάκης Ἰωάν., Σαραντόπουλος Ἀριστείδης, Ταμβακολόγος Χρῆστος, Θεοδώρου Γεώργ., Κοντοράββδης Προκόπιος, Πισκοπάνης Νικόλαος, Δημητρακόπουλος Πέτρος, Ἀβραμόπουλος Πέτρος, Παπαδημητρίου Ἰωάννης, Χρήστου Ἰωάννης, Παναγόπουλος Παναγ., Ποντικάκης Ἐμμανουήλ, Παπαδόπουλος Κωνστ. καὶ Καλόξυλος Πέτρος.

Β'. Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς

Κάντας Σπυρ., Γκρίτζαλης Ἐπαμειν., Ραμαντάνης Χρῆστος, Πουρναράκης Κυρ., Παπαδόπουλος Ἀναστ., Μίνης Ἀθανάσιος, Πεταχτῆς ἢ Παπαδημητρίου Κωνστ., Χριστοδούλου Θεόδ., Μπακογιάννης Εὐάγγ., Κακαβᾶς Κλεομένης, Ματσούκης Νικόλ., Μάλλας Βασίλ., Ζυγουρίτσας Εὐθύμιος, Φακιδάρης Γρηγόριος, Στεφανῆς Ἀντώνιος καὶ Στοῦρος Ἐλευθέριος.

Γ'. Εἰς Ἀσυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν

Μπούσιας Δημήτριος, Νικολακόπουλος Ἰωάννης καὶ Καραδήμας Ἀνδρέας.

***

ΚΡΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Ἡ ἐφημερὶς «ΒΡΑΔΥΝΗ» τῆς 10 Φεβρουαρίου 1959 ἐδημοσίευσε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ περιοδικό μας :

«Κλείνουν σὲ λίγους μῆνες ἑφτὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἔκδοσι τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», τοῦ ἀρίστου ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πνευματικοῦ ὀργάνου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν (Διευθύνσεως Ἀστυνομίας) κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτης, καθιέρωσε στὸν ἐπιστημονικὸ καὶ ἀστυνομικὸ

κόσμο τῆς χώρας. Δὲν ἀργεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ, ξεφυλλίζοντας τοὺς πρώτους ἕξη τόμους τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», ὅτι ἐντελῶς νέος ἄνεμος πνέει γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια, ἕνας ἄνεμος ποὺ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὡραιοποιεῖ καὶ ἐξιδανικεύει τὴν σκληρὴ πάλη τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Περιοδικὸ μὲ ἄριστη ἐμφάνισι, μὲ πλούσια λογοτεχνικὴ καὶ ἐγκληματολογικὴ καὶ γενικῶς ἐπιστημονικὴ ὕλη, τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ξεπέρασαν τὶς προσδοκίες ὅλων μας καὶ ἀνέβασαν τὴν στάθμη τῆς ε π ι σ τ η μ ο ν ι κ ῆ ς πλέον νεώτερης Ἀστυνομίας σὲ ἀξιοζήλευτα ὕψη. Ξεπέρασαν ἀκόμη καὶ τὰ στενὰ ὅρια τῆς χώρας μας τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καὶ ζητήθηκαν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀστυνομικοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως ἀπὸ τὸν Διεθνῆ Ὀργανισμὸ Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας (Ἰντερπόλ), ἀπὸ τὸ εἰς Χίλτραt Ἰνστιτοῦτο τῆς Ἐγκληματολογίας, ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὸ ἐγκληματολογικὸ περιοδικὸ «Κριμιναλιστὶκ» τοῦ Ἀμβούργου κλπ. Ζητήθηκαν ἀκόμη οἱ τόμοι τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Μιχαὴλ καὶ στὴν ὡργανωθεῖσα «Διεθνῆ Ἔκθεσι Ἀστυνομικοῦ Βιβλίου» τῶν Παρισίων ἀπέσπασε πλείστους ὅσους ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους καὶ τὸ κοινόν.

Ἀπὸ τὴν τόσο καλὴ ὕλη τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ξεχωρίζουν οἱ συνεργασίες τῶν Καθηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων μας, τῶν ἀστυνομικῶν εἰδικῶν στὰ διάφορα θέματα Δικαίου καὶ ἀστυνομικῶν ζητημάτων, ὡς καὶ τὰ πολλαπλᾶ θέματα ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως. Ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τὰ Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἱδρύσεώς της μέχρι σήμερα, ποὺ ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης παρουσιάζει μὲ τόση ζωντάνια. Ξεχωρίζει ἀκόμα ἡ ἐπιμελημένη λογοτεχνικὰ ἐργασία τοῦ κ. Χαραλ. Σταμάτη καὶ ἰδίως ἡ λαογραφικὴ μελέτη «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο», ποὺ μᾶς δίνει ἀνάγλυφη καὶ μὲ ζωηρὰ χρώματα ὅλη τὴν λαογραφικὴ ψυχὴ τῆς χώρας μας. Ἀλλὰ γιὰ τὸ «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο» θὰ ἐπανέλθουμε ἄλλη φορά, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ παρέρχωνται ἀπαρατήρητα παρόμοια δημιουργήματα τοῦ λόγου καὶ τῆς σκέψεως».

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

— Τὰ ψυχαγωγικά, λογοτεχνικὰ καὶ διδακτικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας Πόλεων συνεχίζονται μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Ἔτσι οἱ ἀκροαταὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐκπομπῆς πληθαίνονται ὁλοένα.

*

— Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 4/3/1959 ἦταν ὁλόκληρη ἀφιερωμένη στὴ θάλασσα καὶ στὴ νησιώτικη ζωή. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, κατὰ τὸ ὁποῖο μετεδόθησαν τραγούδια τῆς θάλασσας καὶ νησιώτικοι σκοποί, μετεδόθη καὶ συγκινητικὸ θαλασσινὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο Ὑπαστυνόμο Σπῦρο Πηλό.

*

— Τὸ πρόγραμμα τῆς 11/3/1959, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ κινηματογραφικὴ μουσική, ἦταν ἀφιερωμένο στὸ καρναβάλι. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ ἔλαβαν μέρος ὁ Τώνης Μαρούδας, ἡ Μπέμπα Κυριακίδου, τὸ Τρίο-Μπελκάντο, ἡ Μαριάννα Χατζοπούλου, ἡ Ντιάνα Γκρέϋς καὶ ἡ Ἕλσα Λάμπο, μετεδόθη δὲ καὶ ἐπίκαιρο ἀποκρηάτικο ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο Ὑπαστυνόμο Σπῦρο Πηλό, μὲ ἐνδιαφέρουσα ἀστυνομικὴ πλοκή.

*

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κλπ.: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Δίσκοι: ἐκ τοῦ καταστήματος Γεωργίου Ὀρφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος Σπῦρος Πηλός).